

Eiropas Savienības Oficiālais Vēstnesis

L 376

Izdevums
latviešu valodā

Tiesību akti

49. sējums
2006. gada 27. decembris

Saturs	I	<i>Tiesību akti, kuru publicēšana ir obligāta</i>	
	★	Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1920/2006 (2006. gada 12. decembris) par Eiropas Narkotiku un narkomānijas uzraudzības centru (pārstrādāta versija)	1
	★	Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/113/EK (2006. gada 12. decembris) par kvalitātes prasībām ūdeņiem, no kuriem iegūst čaulgliemjus (kodificēta versija)	14
	★	Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/114/EK (2006. gada 12. decembris) par maldinošu un salīdzinošu reklāmu (kodificēta versija) ⁽¹⁾	21
	★	Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/115/EK (2006. gada 12. decembris) par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām intelektuālā īpašuma jomā (kodificēta versija)	28
	★	Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū	36

⁽¹⁾ Dokuments attiecas uz EEZ.

Cena: EUR 18

LV

Tiesību akti, kuru virsraksti ir gaišajā drukā, attiecas uz kārtējiem jautājumiem lauksaimniecības jomā un parasti ir spēkā tikai ierobežotu laika posmu.

Visu citu tiesību aktu virsraksti ir tumšajā drukā, un pirms tiem ir zvaigznīte.

I

(Tiesību akti, kuru publicēšana ir obligāta)

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (EK) Nr. 1920/2006**(2006. gada 12. decembris)****par Eiropas Narkotiku un narkomānijas uzraudzības centru (pārstrādāta versija)**

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 152. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

apspriedušies ar Reģionu komiteju,

saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru ⁽²⁾,

tā kā:

(1) Eiropadomes sanāksmē Luksemburgā, 1991. gada 28. un 29. jūnijā apstiprināja Eiropas Narkotiku uzraudzības centra izveidi. Eiropas Narkotiku un narkomānijas uzraudzības centrs (turpmāk - "Centrs") tika izveidots ar Padomes 1993. gada 8. februāra Regulu (EEK) Nr. 302/93 ⁽³⁾, kas ir vairākkārt būtiski grozīta ⁽⁴⁾. Tā kā tajā ir jāizdara turpmāki grozījumi, skaidrības labad tā būtu jāpārstrādā.

(2) Kopienas līmenī ir vajadzīga attiecīga, objektīva, uzticama un salīdzināma informācija par narkotikām, narkomāniju un to sekām, lai palīdzētu iegūt Kopienai un dalībvalstīm vispārīgu pārskatu un tādējādi nodrošinātu tām pievienoto vērtību, savās attiecīgajās kompetences jomās veicot pasākumus vai pieņemot lēmumus par rīcību narkotiku apkaurošanas jomā.

(3) Narkotiku problēma ietver daudzus sarežģītus un cieši saistītus aspektus, kas nav viegli nošķirami Tādēļ Centram būtu jāuztic uzdevums sniegt vispārīgu informāciju, kas palīdzētu Kopienai un tās dalībvalstīm iegūt vispārīgu pārskatu par narkotiku un narkomānijas problēmu. Tas nedrīkstētu iespaidot pilnvaru sadalījumu starp Kopienai un dalībvalstīm attiecībā uz tiesību aktiem par narkotiku piedāvājumu un pieprasījumu.

(4) Ar 2002. gada 16. decembra Lēmumu Nr. 2367/2002/EK ⁽⁵⁾ Eiropas Parlaments un Padome izveidoja Kopienas statistikas programmu laikposmam no 2003. gada līdz 2007. gadam, kurā ietverti arī Kopienas pasākumi attiecībā uz statistiku veselības un drošības jomā.

(5) Padomes Lēmumā 2005/387/TI (2005. gada 10. maijs) par informācijas apmaiņu, riska novērtējumu un kontroli attiecībā uz jaunām psihoaktīvām vielām ⁽⁶⁾ ir izklāstīta Centra un tā Zinātniskās komitejas loma ātrās informēšanas sistēmā un jaunu vielu riska novērtēšanā.

(6) Būtu jāņem vērā jaunas narkotiku lietošanas metodes, jo īpaši vairāku narkotiku lietošana vienlaikus, nelegālas narkotikas lietojot kopā ar legālām narkotikām vai medikamentiem.

(7) Vienam no Centra uzdevumiem vajadzētu būt sniegt informāciju par paraugpraksi un pamatnostādņēm dalībvalstīs un sekmēt šādas prakses apmaiņu starp dalībvalstīm.

(8) Padomes 2001. gada 10. decembra Rezolūcija par piecu galveno epidemioloģisko rādītāju par narkotikām īstenošanu mudina dalībvalstis nodrošināt, izmantojot valstu specializētos centrus, ka ir pieejama salīdzināma informācija par minētajiem rādītājiem. Tas, ka dalībvalstis īsteno šo rādītāju ieviešanu, ir priekšnoteikums, lai Centrs pilnītu savus uzdevumus, kā tie izklāstīti šajā regulā.

⁽¹⁾ OV C 69, 21.3.2006., 22. lpp.

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta 2006. gada 14. jūnija Atzinums (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts).

⁽³⁾ OV L 36, 12.2.1993., 1. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1651/2003 (OV L 245, 29.9.2003., 30. lpp.).

⁽⁴⁾ Sk. II pielikumu.

⁽⁵⁾ OV L 358, 31.12.2002., 1. lpp. Lēmumā grozījumi izdarīti ar Lēmumu Nr. 787/2004/EK (OV L 138, 30.4.2004., 12. lpp.).

⁽⁶⁾ OV L 127, 20.5.2005., 32. lpp.

- (9) Ir vēlams, lai Komisija varētu tieši uzdot Centram īstenot Kopienas strukturālās palīdzības projektus, kas ir saistīti ar narkotiku informācijas sistēmām trešās valstīs, piemēram, kandidātvalstīs vai Rietumbalkānu valstīs, kurām Eiropadome ļāvusi piedalīties Kopienas programmās un aģentūrās.
- (10) Tam, kāda ir Centra organizācija, un tā darba metodēm vajadzētu būt saderībā ar vēlamo rezultātu objektīvo būtību, proti, avotu un metožu salīdzināmību un saderību saistībā ar informāciju par narkotikām.
- (11) Centra apkopotajai informācijai būtu jāattiecas uz prioritārām jomām, kuru saturs, joma un īstenošanas režīms būtu jānosaka.
- (12) Pastāv valstu, Eiropas un starptautiskas organizācijas un struktūras, kas jau sniedz šāda veida informāciju, un ir vajadzīgs, lai Centrs varētu pildīt savus uzdevumus ciešā sadarbībā ar tām.
- (13) Personas datu apstrādei Centrā būtu jāpiemēro Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 45/2001 (2000. gada 18. decembris) par fizisko personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti ⁽¹⁾.
- (14) Centram būtu jāpiemēro arī vispārīgie principi un ierobežojumi, kas reglamentē tiesības piekļūt dokumentiem, kā paredzēts Līguma 255. pantā, un kas noteikti Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 1049/2001 (2001. gada 30. maijs) par publisku piekļuvi Eiropas Parlamenta, Padomes un Komisijas dokumentiem ⁽²⁾.
- (15) Centram vajadzētu būt tiesību subjektam.
- (16) Ņemot vērā apjomu, Centra Administratīvajai valdei būtu vajadzīga izpildkomitejas palīdzība.
- (17) Lai nodrošinātu to, ka Eiropas Parlaments ir labi informēts par narkotiku problēmas stāvokli Eiropas Savienībā, tam vajadzētu būt tiesīgam iztaujāt Centra direktoru.
- (18) Centra darbs būtu jāveic pārskatāmi, un uz tā vadību būtu jāattiecas visiem pastāvošajiem labas pārvaldības un krāpšanas apkarošanas noteikumiem, jo īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Regulai (EK) Nr. 1073/1999 (1999. gada 25. maijs) par izmeklēšanu, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (OLAF) ⁽³⁾, un Eiropas Parlamenta, Eiropas Savienības Padomes un Eiropas Kopienų Komisijas Iestāžu nolīgumam (1999. gada 25. maijs) par iekšējo izmeklēšanu, ko veic Eiropas Birojs krāpšanas apkarošanai (OLAF) ⁽⁴⁾, kam Centrs ir pievienojies un pieņēmis to īstenošanai nepieciešamos noteikumus.
- (19) Centra darbības ārējā izvērtēšana būtu jāveic regulāri, un, ja vajadzīgs, būtu attiecīgi jāpielāgo šī regula.
- (20) Ņemot vērā to, šīs regulas mērķus nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, un to, ka šīs regulas mēroga un ietekmes dēļ šos mērķus var labāk sasniegt Kopienas līmenī, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu, šajā regulā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi šo mērķu sasniegšanai.
- (21) Šajā regulā ir respektētas pamattiesības un ievēroti principi, kas jo īpaši atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO REGULU.

1. pants

Mērķis

1. Šī regula paredz Eiropas Narkotiku un narkomānijas uzraudzības centru ("Centrs").

2. Centra mērķis ir 3. pantā minētajās jomās nodrošināt Kopienai un tās dalībvalstīm attiecīgu, objektīvu, uzticamu un salīdzināmu informāciju Eiropas līmenī par narkotikām, narkomāniju un to sekām.

⁽¹⁾ OV L 8, 12.1.2001., 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 145, 31.5.2001., 43. lpp.

⁽³⁾ OV L 136, 31.5.1999., 1. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 136, 31.5.1999., 15. lpp.

3. Apstrādātā vai sagatavotā statistikas, dokumentārā un tehniskā informācija ir paredzēta tam, lai palīdzētu nodrošināt Kopienai un dalībvalstīm vispārīgu pārskatu par stāvokli saistībā ar narkotikām un narkomāniju, savās atbilstīgajās kompetencēs jomās veicot pasākumus vai pieņemot lēmumus par rīcību. Šīs informācijas statistikas elementu izstrādā sadarbībā ar attiecīgajām statistikas iestādēm, pēc vajadzības izmantojot Kopienas Statistikas programmu, lai veicinātu sinerģiju un izvairītos no dublēšanās. Ņem vērā arī citus pasaulē pieejamos datus, kas ir Pasaules Veselības organizācijas un Apvienoto Nāciju Organizācijas ("ANO") rīcībā.

4. Neskarot 2. panta d) punkta v) apakšpunktu, Centrs nevar veikt pasākumus, kas ir vairāk nekā informācijas sniegšana un apstrāde.

5. Centrs nevāc datus, kas tam ļautu identificēt personas vai nelielas personu grupas. Tas atturas nodot informāciju par konkrētiem identificētiem gadījumiem.

2. pants

Uzdevumi

Lai sasniegtu 1. pantā noteikto mērķi, Centrs savās darbības jomās veic šādus uzdevumus:

a) pastāvošo datu apkopošanas un analīzes jomā:

- i) apkopo, reģistrē un analizē informāciju, tostarp pētījumu datus, ko paziņojušas dalībvalstis, kā arī informāciju no Kopienas, nevalstisko organizāciju un kompetentu starptautisko organizāciju avotiem, tostarp Eiropas Policijas biroja (Eiropols); sniedz informāciju par paraugpraksi dalībvalstīs un veicina šīs prakses apmaiņu starp tām; šis apkopošanas, reģistrācijas, analīzes un informēšanas darbs attiecas arī uz datiem par jaunām tendencēm vairāku narkotiku lietošanā vienlaikus, tostarp legālu un nelegālu psihoaktīvo vielu lietošanu vienlaikus;
- ii) veic apsekošanu, iepriekšējus pētījumus un priekšizpēti, kā arī īsteno visus pilotprojektus, kas vajadzīgi uzdevuma paveikšanai; organizē ekspertu sanāksmes un, vajadzības gadījumā, izveido īpašas darba grupas; izveido un dara pieejamu zinātnisku dokumentāciju un palīdz veicināt informēšanu;
- iii) nodrošina organizatorisku un tehnisku sistēmu, kas ir spējīga sniegt informāciju par līdzīgām vai papildu programmām vai dalībvalstīs veiktām darbībām;

iv) izveido un koordinē 5. pantā minēto tīklu, apspriežoties un sadarbojoties ar kompetentajām iestādēm un organizācijām dalībvalstīs;

v) sekmē informācijas apmaiņu starp lēmējiem, pētniekiem, speciālistiem un tām valsts un nevalstiskajām organizācijām, kas iesaistītas ar narkotikām saistītu jautājumu risināšanā;

b) datu salīdzināšanas metožu uzlabošanas jomā:

i) nodrošina uzlabotu datu salīdzināmību, objektivitāti un uzticamību Eiropas līmenī, nosakot rādītājus un nesaisītošus kopējus kritērijus, kurus Centrs var ieteikt ievērot, lai nodrošinātu dalībvalstīs un Kopienā izmantoto vērtēšanas metožu lielāku vienveidību; Centram jo īpaši izstrādā līdzekļus un instrumentus, lai palīdzētu dalībvalstīm uzraudzīt un izvērtēt savu iekšējo politiku un lai palīdzētu Komisijai uzraudzīt un izvērtēt Savienības politiku;

ii) gan kvalitātes, gan kvantitātes (datubāzes) aspektā sekmē un strukturē informācijas apmaiņu;

c) datu izplatīšanas jomā:

i) sagatavoto informāciju dara pieejamu Kopienai, dalībvalstīm un kompetentajām organizācijām;

ii) nodrošina katrā dalībvalstī un pašā Kopienā, un, attiecīgos gadījumos, trešās valstīs vai starptautiskās organizācijās padarītā darba plašu izplatīšanu;

iii) nodrošina uzticamu nekonfidenciālu datu plašu izplatīšanu, uz Centra savākto datu pamata publicējot gada ziņojumu par narkotiku problēmas stāvokli, tostarp datus par jaunām tendencēm;

d) sadarbības jomā ar Eiropas un starptautiskajām organizācijām un trešām valstīm:

i) palīdz uzlabot saskaņotību starp valstu un Kopienas darbībām savās darbības jomās;

- ii) neskarot dalībvalstu pienākumus attiecībā uz informācijas nodošanu saskaņā ar ANO Narkotiku konvenciju, veicina to, lai dalībvalstīs savāktie vai no Kopienas iegūtie dati saistībā ar narkotikām un narkomāniju tiktu iekļauti starptautiskās uzraudzības un narkotiku kontroles programmās, jo īpaši ANO un tās īpašo aģentūru izveidotajās programmās;
 - iii) aktīvi sadarbojas ar Eiropolu, lai panāktu maksimālu efektivitāti narkotiku problēmas uzraudzībā;
 - iv) aktīvi sadarbojas ar 20. pantā minētajām organizācijām un struktūrām;
 - v) pēc Komisijas lūguma un ar 9. pantā minētās Administratīvās valdes piekrišanu nodod savu zinātību noteiktām trešām valstīm, piemēram, kandidātvalstīm vai Rietumbalkānu valstīm, un palīdz veidot un stiprināt strukturālās saiknes ar 5. pantā minēto tīklu, kā arī veidot un nostiprināt valstu specializētos centrus;
- e) **informēšanas pienākuma jomā:**

Principā, konstatējot jaunu notikumu attīstību un tendenci maiņu, Centrs par to informē dalībvalstu kompetentās iestādes.

3. pants

Prioritārās darbības jomas

Centra mērķi un uzdevumus, kā noteikts 1. un 2. pantā, īsteno saskaņā ar I pielikumā norādīto prioritāro secību.

4. pants

Darba metodes

1. Centrs pakāpeniski veic savus uzdevumus, ievērojot mērķus, kas pieņemti trīs gadu un gada darba programmās, kuras minētas 9. panta 4. un 5. punktā, un pienācīgi ņemot vērā pieejamos resursus.

2. Īstenojot savu darbību, Centrs - nolūkā izvairīties no dublēšanās - ņem vērā darbības, ko jau veikušas citas pastāvošās iestādes un aģentūras, jo īpaši Eiropols, un nodrošina to lietderīgu izmantošanu.

5. pants

Eiropas Informācijas tīkls par narkotikām un narkomāniju (Reitox)

1. Centra rīcībā ir Eiropas Informācijas tīkls par narkotikām un narkomāniju (*Reitox*). Tīklu veido viens specializētais centrs katrā dalībvalstī un katrā valstī, kas ir noslēgusi nolīgumu saskaņā ar 21. pantu, un Komisijas specializētais centrs. Par valsts specializētā centra norīkošanu ir atbildīga vienīgi attiecīgā dalībvalsts.

2. Valstu specializētie centri veido saskarni starp iesaistītajām valstīm un Centru. Tie palīdz izveidot galvenos rādītājus un datus, tostarp pamatnostādnes to īstenošanai, lai iegūtu uzticamu un salīdzināmu informāciju Eiropas Savienības līmenī. Sadarbojoties ar ekspertiem un valstu organizācijām, kas darbojas narkotiku politikas jomā, valstu specializētie centri valstu līmenī apkopo un objektīvi analizē visu attiecīgo informāciju par narkotikām un narkomāniju, kā arī par izmantoto politiku un risinājumiem, apkopojot pieredzi dažādās jomās - veselības aizsardzībā, tieslietās, tiesībaizsardzībā. Tie jo īpaši nodrošina datus pieciem epidemioloģiskajiem rādītājiem, ko noteicis Centrs.

Katra dalībvalsts nodrošina, ka tās pārstāvis *Reitox* tīklā sniedz informāciju, kas norādīta Lēmuma 2005/387/TI 4. panta 1. punktā.

Tāpat valstu specializētie centri var sniegt Centram informāciju par jaunām tendencēm esošo psihoaktīvo vielu lietošanā un/vai par jaunām psihoaktīvo vielu kombinācijām, kas rada iespējamu risku sabiedrības veselībai, kā arī informāciju par iespējamajiem pasākumiem saistībā ar sabiedrības veselību.

3. Attiecīgo valstu iestādes nodrošina savu specializēto centru darbību, lai tie valsts līmenī apkopotu un analizētu datus, pamatojoties uz Centra pieņemtajām pamatnostādņēm.

4. Valstu specializēto centru īpašos uzdevumus iekļauj Centra trīs gadu programmā, kas minēta 9. panta 4. punktā.

5. Pilnībā ievērojot valstu specializēto centru primāro raksturu un cieši sadarbojoties ar tiem, Centrs var izmantot citu ekspertu zināšanas un informācijas avotus narkotiku un narkomānijas jomā.

6. pants

Datu aizsardzība un konfidencialitāte

1. Datus par narkotikām un narkomāniju, ko Centrs saņem vai sniedz, var publicēt, ievērojot Kopienas un valsts tiesību aktus par informācijas izplatīšanu un konfidencialitāti. Personas datus nedrīkst publicēt vai darīt publiski pieejamus.

Dalībvalstīm un valstu specializētajiem centriem nav pienākuma sniegt informāciju, kas saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem ir klasificēta kā konfidenciala.

2. Uz Centru attiecas Regula (EK) Nr. 45/2001.

7. pants

Piekluve dokumentiem

1. Uz Centra rīcībā esošajiem dokumentiem attiecas Regula (EK) Nr. 1049/2001.

2. Šīs regulas 9. pantā minētā Administratīvā valde pieņem pasākumus Regulas (EK) Nr. 1049/2001 īstenošanai.

3. Par lēmumiem, ko Centrs pieņem saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1049/2001 8. pantu, var iesniegt sūdzību ombudam vai vērsties Eiropas Kopienas Tiesā saskaņā ar Līguma, attiecīgi, 195. un 230. pantā paredzētajiem nosacījumiem.

8. pants

Tiesībsubjektība un atrašanās vieta

1. Centrs ir tiesību subjekts. Visās dalībvalstīs Centram ir visplašākā tiesībspēja un rīcībspēja, ko šo valstu tiesību akti piešķir juridiskām personām. Tas jo īpaši var iegūt vai atsavināt kustamu un nekustamu īpašumu, kā arī būt par pusi tiesas procesā.

2. Centrs atrodas Lisabonā.

9. pants

Administratīvā valde

1. Centram ir Administratīvā valde, kuras sastāvā ir viens pārstāvis no katras dalībvalsts, divi Komisijas pārstāvji, divi neatkarīgi eksperti, kas ir īpaši zinoši narkotiku jomā un ko ieceļ Eiropas Parlaments, un viens pārstāvis no katras valsts, kas ir noslēgusi nolīgumu saskaņā ar 21. pantu.

Katram Administratīvās valdes loceklim ir viena balss, izņemot pārstāvjus no valstīm, kas ir noslēgušas nolīgumus saskaņā ar 21. pantu, kuriem nav balsstiesību.

Administratīvā valde lēmumus pieņem ar divu trešdaļu balsstiesīgo locekļu balsu vairākumu, izņemot šā panta 6. punktā un 20. pantā paredzētajos gadījumos.

Katram Administratīvās valdes loceklim vietnieks var nodrošināt palīdzību vai pārstāvību. Pilntiesīga locekļa, kuram ir tiesības balsot, prombūtnē vietnieks var īstenot šīs tiesības.

Administratīvā valde var uzaicināt kā novērotājus bez balsstiesībām pārstāvjus no starptautiskām organizācijām, ar kurām Centrs sadarbojas saskaņā ar 20. pantu.

2. Administratīvās valdes priekšsēdētāju un priekšsēdētāja vietnieku uz trim gadiem ievēl locekļi no sava vidus Viņu amata pilnvaru termiņus var vienreiz pagarināt.

Priekšsēdētājam un priekšsēdētāja vietniekam ir tiesības piedalīties balsošanā.

Administratīvā valde izstrādā savu reglamentu.

3. Administratīvās valdes sanāksmes sasauc tās priekšsēdētājs. Tās parastās sanāksmes notiek vismaz reizi gadā. Šīs regulas 11. pantā minētais direktors piedalās Administratīvās valdes sanāksmēs bez balsstiesībām un saskaņā ar 11. panta 3. punktu nodrošina Administratīvās valdes sekretariāta pakalpojumus.

4. Apspriedusies ar 13. pantā minēto Zinātnisko komiteju un saņēmusi Komisijas atzinumu, Administratīvā valde, pamatojoties uz direktora iesniegto projektu, pieņem trīs gadu darba programmu un nosūta to Eiropas Parlamentam, Padomei un Komisijai.

5. Apspriedusies ar Zinātnisko komiteju un saņēmusi Komisijas atzinumu, Administratīvā valde katru gadu, pamatojoties uz direktora iesniegto projektu, saskaņā ar trīs gadu darba programmu pieņem Centra gada darba programmu. Darba programmu nosūta Eiropas Parlamentam, Padomei un Komisijai. To gada gaitā var pielāgot saskaņā ar to pašu procedūru.

6. Ja Komisija nepiekrīt trīs gadu vai gada darba programmai, Administratīvā valde minētās programmas pieņem ar trīs ceturtdaļu balsstiesīgo locekļu balsu vairākumu.

7. Administratīvā valde pieņem gada ziņojumu par Centra darbību un līdz 15. jūnijam nosūta to Eiropas Parlamentam, Padomei, Komisijai, Revīzijas palātai un dalībvalstīm.

8. Katru gadu Centrs nosūta budžeta lēmējinstīcijai visas ziņas, kas attiecas uz izvērtēšanas procedūru rezultātiem.

10. pants

Izpildkomiteja

1. Administratīvajai valdei palīdz Izpildkomiteja. Izpildkomitejas sastāvā ir Administratīvās valdes priekšsēdētājs un priekšsēdētāja vietnieks, divi citi Administratīvās valdes locekļi, kas pārstāv dalībvalstis un ko ieceļ Administratīvā valde, un divi Komisijas pārstāvji. Direktors piedalās Izpildkomitejas sanāksmēs.

2. Izpildkomitejas sanāksmes notiek vismaz divas reizes gadā un kad vien tas nepieciešams, lai sagatavotu Administratīvās valdes lēmumus un palīdzētu direktoram un konsultētu viņu. Administratīvās valdes uzdevumā tā lemj par jautājumiem, kas paredzēti saskaņā ar 15. panta 10. punktu pieņemtajos finanšu noteikumos un kas saskaņā ar šo regulu nav Administratīvās valdes ekskluzīvā kompetencē. Lēmumus pieņem ar konsensu.

11. pants

Direktors

1. Centru vada direktors ("direktors"), ko Administratīvā valde pēc Komisijas priekšlikuma ieceļ uz piecu gadu termiņu, kuru var atjaunot.

2. Pirms iecelšanas uz pirmo pilnvaru termiņu no, maksimāli, diviem termiņiem Administratīvās valdes izraudzīto direktora amata kandidātu bez kavēšanās uzaicina sniegt paziņojumu Eiropas Parlamentam un atbildēt uz tā locekļu jautājumiem.

3. Direktors ir atbildīgs par:

- a) Administratīvās valdes lēmumu un programmu sagatavošanu un īstenošanu;
- b) ikdienas administratīvo vadību;
- c) Centra darba programmu sagatavošanu;
- d) Centra ieņēmumu un izdevumu tāmes projekta sagatavošanu un budžeta izpildi;
- e) šajā regulā noteikto ziņojumu sagatavošanu un publicēšanu;
- f) visu personāla jautājumu pārvaldību un jo īpaši to pilnvaru īstenošanu, kas piešķirtas iecelējinstīcijai;
- g) Centra organizatoriskās struktūras noteikšanu un tās iesniegšanu Administratīvajai valdei apstiprināšanai;

h) 1. un 2. pantā minēto uzdevumu izpildi;

i) Centra darba regulāru izvērtēšanu.

4. Direktors par savu darbību atskaitās Administratīvajai valdei.

5. Direktors ir Centra juridiskais pārstāvis.

12. pants

Direktora un Administratīvās valdes priekšsēdētāja uzklauššana Eiropas Parlamentā

Katru gadu direktors iesniedz Eiropas Parlamentam vispārēju ziņojumu par Centra darbību. Eiropas Parlaments var pieprasīt direktora un Administratīvās valdes priekšsēdētāja uzklauššanu par visiem jautājumiem, kas saistīti ar Centra darbību.

13. pants

Zinātniskā komiteja

1. Administratīvajai valdei un direktoram palīdz Zinātniskā komiteja, kas šajā regulā paredzētajos gadījumos sniedz atzinumu par visiem zinātniskajiem jautājumiem attiecībā uz Centra darbībām, ko Administratīvā valde vai direktors tai var iesniegt.

Zinātniskās komitejas atzinumus publicē.

2. Zinātniskās komitejas sastāvā ir ne vairāk kā piecpadsmit plaši pazīstami zinātnieki, ko Administratīvā valde ieceļ, ņemot vērā viņu zinātnisko izcilību un neatkarību un iepriekš Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī publicējot uzaicinājuma paust interesi. Atlases procedūra nodrošina to, ka Zinātniskās komitejas locekļi ir specializējušies visatbilstīgākajās zinātnes jomās, kas saistītas ar narkotikām un narkomāniju.

Zinātniskās komitejas locekļus ieceļ kā privātpersonas, un viņi izsaka savu viedokli pilnīgi neatkarīgi no dalībvalstīm un Kopienas iestādēm.

Pirms katra atzinuma sniegšanas Zinātniskā komiteja ņem vērā dažādos viedokļus, kas izteikti valstu ekspertu atzinumos, ja tādi ir pieejami.

Lai īstenotu Lēmumu 2005/387/TI, Zinātnisko komiteju var paplašināt saskaņā ar procedūru, kas noteikta minētā lēmuma 6. panta 2. punktā.

3. Zinātniskās komitejas locekļi darbojas tajā trīs gadus, un šo termiņu var pagarināt.

4. Zinātniskā komiteja ievēl priekšsēdētāju uz trim gadiem. Priekšsēdētājs sasauca Zinātnisko komiteju vismaz vienu reizi gadā.

14. pants

Budžeta sagatavošana

1. Centra ieņēmumu un izdevumu tāmes sagatavo katram finanšu gadam, kas sakrīt ar kalendāro gadu, un iekļauj Centra budžetā.

2. Budžeta ieņēmumiem un izdevumiem jābūt līdzsvarā.

3. Neskarot pārējos līdzekļus, Centra ieņēmumus veido Kopienas subsīdija, kas ir iekļauta Eiropas Savienības vispārējā budžetā (Komisijas iedaļā), maksājumi par sniegtajiem pakalpojumiem un jebkādas finanšu iemaksas no organizācijām un struktūrām, un trešām valstīm, kā minēts, attiecīgi, 20. un 21. pantā.

4. Centra izdevumi ietver:

a) darbinieku atalgojumu, administratīvos un infrastruktūras izdevumus un pamatdarbības izmaksas;

b) izdevumus *Reitox* specializēto centru atbalstam.

5. Katru gadu Administratīvā valde, pamatojoties uz direktora sagatavotu projektu, izstrādā Centra ieņēmumu un izdevumu tāmi nākamajam finanšu gadam. Šo tāmi, kura ietver štatu sarakstu, Administratīvā valde līdz 31. martam kopā ar Centra darba programmu nosūta Komisijai. Komisija tāmi nosūta Eiropas Parlamentam un Padomei (turpmāk - "budžeta lēmējinstācija") kopā ar provizorisko Eiropas Savienības vispārējā budžeta projektu.

6. Pamatojoties uz tāmi, Komisija tāmes, ko tā uzskata par vajadzīgām štatu sarakstam un no vispārējā budžeta izmaksājamaļai subsīdijai, iekļauj provizorisksajā Eiropas Savienības vispārējā budžeta projektā, kuru saskaņā ar Līguma 272. pantu iesniedz budžeta lēmējinstācijai.

7. Budžeta lēmējinstācija atļauj apropriācijas Centra subsīdijai un pieņem Centra štatu sarakstu.

8. Budžetu pieņem Administratīvā valde. Tas kļūst galīgs pēc Eiropas Savienības vispārējā budžeta pieņemšanas galīgajā variantā. Vajadzības gadījumā to attiecīgi koriģē.

9. Tiklīdz iespējams, Administratīvā valde informē budžeta lēmējinstāciju par savu nodomu īstenot projektu, kam var būt ievērojamas finansiālas sekas attiecībā uz budžeta finansēšanu, jo īpaši par projektiem, kas saistīti ar īpašumu, piemēram, par ēku nomu vai pirkšanu. Administratīvā valde par tiem informē Komisiju.

Ja kāda no budžeta lēmējinstācijas iestādēm ir paziņojusi nodomu sniegt atzinumu, tā savu atzinumu nosūta Administratīvajai valdei sešās nedēļās pēc projekta paziņošanas dienas.

15. pants

Budžeta izpilde

1. Centra budžetu izpilda direktors.

2. Līdz nākamā finanšu gada 1. martam Centra grāmatvedis iesniedz Komisijas grāmatvedim provizoriskos pārskatus, kuriem pievieno ziņojumu par budžeta un finanšu pārvaldību iepriekšējā finanšu gadā. Komisijas grāmatvedis konsolidē iestāžu un decentralizēto struktūru provizoriskos pārskatus saskaņā ar 128. pantu Padomes Regulā (EK, *Euratom*) Nr. 1605/2002 (2002. gada 25. jūnijs) par Finanšu regulu, ko piemēro Eiropas Kopienas vispārējam budžetam ⁽¹⁾ (turpmāk - "vispārējā finanšu regula").

3. Līdz 31. martam pēc katra finanšu gada Komisijas grāmatvedis nosūta Revīzijas palātai Centra provizoriskos pārskatus kopā ar ziņojumu par budžeta un finanšu pārvaldību attiecīgajā finanšu gadā. Ziņojumu par budžeta un finanšu pārvaldību attiecīgajā finanšu gadā nosūta arī Eiropas Parlamentam un Padomei.

4. Saņemot Revīzijas palātas apsvērumus par Centra provizoriskajiem pārskatiem saskaņā ar vispārējās finanšu regulas 129. pantu, direktors uz savu atbildību sagatavo Centra galīgos pārskatus un iesniedz tos Administratīvajai valdei atzinuma sniegšanai.

5. Administratīvā valde sniedz atzinumu par Centra galīgajiem pārskatiem.

6. Līdz 1. jūlijam pēc katra finanšu gada beigām direktors nosūta Eiropas Parlamentam, Padomei, Komisijai un Revīzijas palātai galīgos finanšu pārskatus kopā ar Administratīvās valdes atzinumu.

Galīgos pārskatus publicē.

7. Direktors līdz 30. septembrim nosūta Revīzijas palātai atbildi par tās apsvērumiem. Direktors nosūta šo atbildi arī Administratīvajai valdei.

⁽¹⁾ OV L 248, 16.9.2002., 1. lpp.

8. Direktors pēc Eiropas Parlamenta lūguma sniedz tam visu informāciju, kas vajadzīga, lai sekmīgi īstenotu procedūru atbrīvošanai no atbildības par attiecīgo finanšu gadu, kā noteikts vispārējās finanšu regulas 146. panta 3. punktā.

9. Eiropas Parlaments pēc Padomes ieteikuma, kas pieņemusi lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu, līdz (N + 2) gada 30. aprīlim atbrīvo direktoru no atbildības par (N) gada budžeta izpildi.

10. Centram piemērojamos finanšu noteikumus pieņem Administratīvā valde pēc apspriešanās ar Komisiju. Tie nedrīkst atšķirties no Komisijas Regulas (EK, *Euratom*) Nr. 2343/2002⁽¹⁾ par pamata Finanšu regulu struktūrām, kas minētas 185. pantā Padomes Regulā (EK, *Euratom*) Nr. 1605/2002, ja vien tas īpaši nav vajadzīgs Centra darbībai un ja Komisija ir devusi iepriekšēju piekrišanu.

16. pants

Krāpšanas apkarošana

1. Lai apkarotu krāpšanu, korupciju un citas nelikumīgas darbības, kas apdraud Kopienas finanšu intereses, uz Centru bez ierobežojumiem attiecas Regula (EK) Nr. 1073/1999.

2. Lēmumos par līdzekļu piešķiršanu, īstenošanas nolīgumos un no tiem izrietošajos instrumentos skaidri norāda, ka Revīzijas palāta un OLAF vajadzības gadījumā var veikt pārbaudes uz vietas pie Centra līdzekļu saņēmējiem.

17. pants

Privilēģijas un imunitāte

Uz Centru attiecas Protokols par privilēģijām un imunitāti Eiropas Kopienās.

18. pants

Civildienesta noteikumi

Uz Centra personālu attiecas Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumi un Eiropas Kopienu Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtība, kā arī noteikumi, ko Kopienas iestādes kopīgi pieņemušas, lai piemērotu minētos Civildienesta noteikumus un Nodarbināšanas kārtību.

Ja Centrs pēc 21. pantā minēto nolīgumu noslēgšanas nodarbina personālu no trešām valstīm, tas jebkurā gadījumā ievēro šā panta 1. punktā minētos Civildienesta noteikumus un Nodarbināšanas kārtību.

⁽¹⁾ OV L 357, 31.12.2002., 72. lpp.

Attiecībā uz savu personālu Centrs īsteno pilnvaras, kas piešķirtas iecelējinstīcijai.

Administratīvā valde, vienojoties ar Komisiju, pieņem attiecīgus īstenošanas noteikumus saskaņā ar 1. punktā minēto Civildienesta noteikumu un Nodarbināšanas kārtības 110. pantu.

Administratīvā valde var pieņemt noteikumus, kas ļauj nodarbināt Centrā citu dalībvalstu norīkotos ekspertus.

19. pants

Atbildība

1. Centra līgumisko atbildību reglamentē tiesību akti, kas piemērojami attiecīgajiem līgumiem. Tiesai ir jurisdikcija saskaņā ar šķīrējtiesas klauzulu, kas ietverta Centra noslēgtajā līgumā.

2. Attiecībā uz ārpuslīgumisko atbildību Centrs saskaņā ar vispārējiem tiesību principiem, kas kopīgi visu dalībvalstu tiesību sistēmām, atlīdzina jebkādu kaitējumu, ko nodarījis Centrs vai tā darbinieki, pildot savus pienākumus. Tiesai ir jurisdikcija attiecībā uz domstarpībām, kas attiecas uz kompensāciju par šādiem kaitējumiem.

3. Personāla personisko atbildību pret Centru reglamentē noteikumi, kas ir piemērojami Centra personālam.

20. pants

Sadarbība ar citām organizācijām un struktūrām

Neskarot attiecības, ko Komisija var saglabāt saskaņā ar Līguma 302. pantu, Centrs aktīvi tiecas sadarboties ar starptautiskām organizācijām un citām, jo īpaši Eiropas, valstu un nevalstiskajām struktūrām, kas ir kompetentas narkotiku jomā.

Šādas sadarbības pamatā ir darba nolīgums, ko noslēdz ar pirmajā daļā minētajām organizācijām un struktūrām. Šos nolīgumus pieņem Administratīvā valde, pamatojoties uz direktora iesniegto projektu, pēc tam, kad Komisija ir sniegusi savu atzinumu. Ja Komisija iebilst pret šiem nolīgumiem, Administratīvā valde tos pieņem ar trīs ceturtdaļu balsstiesīgo locekļu balsu vairākumu.

21. pants

Trešo valstu dalība

Centrs ir atvērts to trešo valstu dalībai, kurām ir kopējas intereses ar Kopienu un tās dalībvalstīm attiecībā uz Centra mērķiem un darbu, pamatojoties uz nolīgumiem, kas saskaņā ar Līguma 300. pantu ir noslēgti starp šīm trešām valstīm un Kopienu.

22. pants

Tiesas jurisdikcija

Tiesai ir jurisdikcija pret Centru ierosinātās lietās saskaņā ar Līguma 230. pantu.

23. pants

Izvērtēšanas ziņojums

Komisija veic Centra ārēju izvērtēšanu reizi sešos gados tā, lai tā atbilstu divām Centra trīs gadu darba programmām. Šī izvērtēšana attiecas arī uz *Reitox* sistēmu. Komisija nosūta izvērtēšanas ziņojumu Eiropas Parlamentam, Padomei un Administratīvajai valdei.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Strasbūrā, 2006. gada 12. decembris.

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
J. BORRELL FONTELLES

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
M. PEKKARINEN

Šajā sakarā Komisija saskaņā ar Līguma 251. pantā paredzēto procedūru attiecīgā gadījumā iesniedz priekšlikumus par šīs regulas pārskatīšanu, ņemot vērā situācijas attīstību attiecībā uz regulatīvajām aģentūrām.

24. pants

Atcelšana

Ar šo Regula (EEK) Nr. 302/93 tiek atcelta.

Atsauces uz atcelto regulu uzskata par atsaucēm uz šo regulu, un tās lasa saskaņā ar atbilstības tabulu III pielikumā.

25. pants

Stāšanās spēkā

Šī regula stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

I PIELIKUMS

- A. Centra darbu veic, atbilstīgi ņemot vērā Kopienas un tās dalībvalstu attiecīgās pilnvaras narkotiku jomā, kā šīs pilnvaras ir definētas Līgumā. Šis darbs attiecas uz dažādiem narkotiku un narkomānijas problēmas aspektiem un piemērojamiem risinājumiem. To veicot, Centrs ņem vērā narkotiku stratēģijas un rīcības plānus, ko attiecībā pieņēmusi Eiropas Savienība.

Centrs galvenokārt pievēršas šādām prioritārām jomām:

- 1) narkotiku problēmas stāvokļa uzraudzībai, jo īpaši, izmantojot epidemioloģiskos vai citus rādītājus, un jaunu tendenču uzraudzībai, jo īpaši saistībā ar vairāku narkotiku lietošanu vienlaikus;
 - 2) to risinājumu uzraudzībai, ko piemēro ar narkotikām saistītajām problēmām; informācijas sniegšanai par paraugpraksi dalībvalstīs un šīs prakses savstarpējās apmaiņas veicināšanai;
 - 3) jaunu psihoaktīvo vielu riska novērtēšanai un ātrās informēšanas sistēmas uzturēšanai attiecībā uz to lietošanu un attiecībā uz esošo psihoaktīvo vielu jauniem lietošanas veidiem;
 - 4) līdzekļu un instrumentu izstrādāšanai, lai palīdzētu dalībvalstīm uzraudzīt un izvērtēt savu politiku un lai palīdzētu Komisijai uzraudzīt un izvērtēt Eiropas Savienības politiku.
- B. Komisija dara pieejamu Centram izplatīšanai informāciju un statistikas datus, kas ir tās rīcībā atbilstoši tās pilnvarām.

II PIELIKUMS

ATCELTĀ REGULA UN TURPMĀKIE GROZĪJUMI

Padomes Regula (EEK) Nr. 302/93	OV L 36, 12.2.1993., 1. lpp.
Padomes Regula (EK) Nr. 3294/94	OV L 341, 30.12.1994., 7. lpp.
Padomes Regula (EK) Nr. 2220/2000	OV L 253, 7.10.2000., 1. lpp.
Padomes Regula (EK) Nr. 1651/2003	OV L 245, 29.9.2003., 30. lpp.

III PIELIKUMS

ATBILSTĪBAS TABULA

Padomes Regula (EEK) Nr. 302/93	Šī regula
1. pants	1. pants
—	1. panta 3. punkta otrais un trešais teikums
2. panta A daļas ievadfrāze	2. panta a) punkta ievadfrāze
2. panta A daļas 1. punkts	2. panta a) punkta i) apakšpunkta pirmais teikums
—	2. panta a) punkta i) apakšpunkta otrais un trešais teikums
2. panta A daļa, 2. līdz 5. punkts	2. panta a) punkta ii) līdz v) apakšpunkts
2. panta B daļas ievadfrāze	2. panta b) punkta ievadfrāze
2. panta B daļas 6. punkta pirmais teikums	2. panta b) punkta i) apakšpunkta pirmais teikums
—	2. panta b) punkta i) apakšpunkta otrais teikums
2. panta B daļas 7. punkts	2. panta b) punkta ii) apakšpunkts
2. panta C daļas ievadfrāze	2. panta c) punkta ievadfrāze
2. panta C daļas 8. līdz 10. punkts	2. panta c) punkta i) līdz iii) apakšpunkts
2. panta D daļas ievadfrāze	2. panta d) punkta ievadfrāze
2. panta D daļas 11. līdz 13. punkts	2. panta d) punkta i), ii) un iv) apakšpunkts
—	2. panta d) punkta iii) un v) apakšpunkts
—	2. panta e) punkts
3. pants	4. pants
4. pants	3. pants
5. panta 1. punkts	5. panta 1. punkts
—	5. panta 2., 3. un 4. punkts
5. panta 4. punkts	5. panta 5. punkts
6. panta 2. un 3. punkts	6. panta 1. punkts
—	6. panta 2. punkts
6.a pants	7. pants
7. pants	8. pants
—	8. panta virsraksts
—	8. panta 2. punkts
8. panta 1. punkts	9. panta 1. punkta pirmā, ceturkā un piektā daļa
8. panta 2. punkts	9. panta 1. punkta otrā un trešā daļa; 9. panta 2. punkts; 9. panta 3. punkta otrais teikums
—	9. panta 3. punkta pirmais un trešais teikums
8. panta 3. punkts	9. panta 4. punkts
8. panta 4. punkts	9. panta 5. punkta pirmais un trešais teikums
—	9. panta 5. punkta otrais teikums
—	9. panta 6. punkts
8. panta 5. un 6. punkts	9. panta 7. un 8. punkts
—	10. pants
9. panta 1. punkta pirmā daļa	11. panta 1. punkts

Padomes Regula (EEK) Nr. 302/93	Šī regula
—	11. panta 2. punkts
9. panta 1. punkta otrā daļa	11. panta 3. punkts
9. panta 1. punkta otrās daļas pirmais līdz sestais ievilkums	11. panta 3. punkta a) līdz f) apakšpunkts, pirmā vārdkopa
—	11. panta 3. punkta f) apakšpunkta otrais teikums
—	11. panta 3. punkta g) apakšpunkts
9. panta 1. punkta otrās daļas septītais ievilkums	11. panta 3. punkta h) apakšpunkts
—	11. panta 3. punkta i) apakšpunkts
9. panta 2. un 3. punkts	11. panta 4. un 5. punkts
—	12. pants
10. panta 1. punkts	13. panta 1. punkts
10. panta 2. punkts	13. panta 2. punkta pirmā un ceturtnā daļa
—	13. panta 2. punkta otrā un trešā daļa
10. panta 3., 4. un 5. punkts	13. panta 3. un 4. punkts
11. panta 1. līdz 6. punkts	14. panta 1. līdz 5. punkts
11. panta 7. līdz 10. punkts	14. panta 6. līdz 9. punkts
11.a panta 1. līdz 5. punkts	15. panta 1. līdz 5. punkts
11.a panta 6. un 7. punkts	15. panta 6. punkts
11.a panta 8. līdz 11. punkts	15. panta 7. līdz 10. punkts
—	16. pants
12. pants	20. pants
—	20. panta otrā daļa
13. panta 1. punkts	21. pants
13. panta 2. punkts	—
14. pants	17. pants
15. pants	18. panta pirmā, trešā un ceturtnā daļa
—	18. panta otrā un piektā daļa
16. pants	19. pants
17. pants	22. pants
18. pants	23. panta pirmās daļas pirmais un trešais teikums
—	23. panta pirmās daļas otrais teikums
—	23. panta otrā daļa
—	24. pants
19. pants	25. pants
Pielikuma A punkta pirmā daļa	I pielikuma A punkta pirmās daļas pirmais teikums
—	I pielikuma A punkta pirmās daļas otrais un trešais teikums
—	I pielikuma A punkta otrās daļas 1) līdz 4) punkts
Pielikuma A punkta otrās daļas 1) līdz 5) punkts	—
Pielikuma B punkts	I pielikuma B punkts
Pielikuma C punkts	—
—	II pielikums
—	III pielikums

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2006/113/EK

(2006. gada 12. decembris)

par kvalitātes prasībām ūdeņiem, no kuriem iegūst čaulgliemjus

(kodificēta versija)

EIROPAS SAVIENĪBAS PARLAMENTS UN PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 175. panta 1. punktu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu,

apspriedušies ar Reģionu komiteju,

saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru ⁽¹⁾,

tā kā:

- (1) Padomes Direktīva 79/923/EEK (1979. gada 30. oktobris) par kvalitātes prasībām ūdeņiem, no kuriem iegūst čaulgliemjus ⁽²⁾ ir būtiski grozīta ⁽³⁾. Skaidrības un praktisku iemeslu dēļ minētā direktīva būtu jākodificē.
- (2) Vides aizsardzības un uzlabošanas nolūkā ir jāveic konkrēti pasākumi, lai no piesārņošanas aizsargātu ūdeņus, tostarp ūdeņus, no kuriem iegūst čaulgliemjus.
- (3) Dažas čaulgliemju populācijas ir jāpasargā no dažādām kaitīgām sekām, ko rada no piesārņotājvielu izplūde jūrā.
- (4) Eiropas Parlamenta un Padomes Lēmums Nr. 1600/2002/EK (2002. gada 22. jūlijs), ar ko nosaka Sesto Kopienas vides rīcības programmu ⁽⁴⁾, paredz, ka jāvienojas par kvalitātes mērķiem, izvirzot dažādas prasības videi, *inter alia* nosakot parametrus ūdenim, tostarp ūdenim, no kura iegūst čaulgliemjus.
- (5) Atšķirības, kas ir dažādos noteikumos, kurus dalībvalstīs piemēro attiecībā uz kvalitātes prasībām ūdenim, no kura iegūst čaulgliemjus, var radīt nevienlīdzīgus konkurences apstākļus un tā tieši ietekmēt iekšējā tirgus darbību.

- (6) Lai sasniegtu šīs direktīvas mērķus, dalībvalstīm jānosaka ūdeņi, uz kuriem direktīva attieksies, un jānosaka konkrētiem parametriem atbilstīgās robežvērtības. Šādi noteiktiem ūdeņiem būs jāatbilst minētajām vērtībām sešus gadus pēc noteikšanas.
- (7) Lai pārbaudītu čaulgliemju iegūšanai paredzētā ūdens kvalitāti, jāņem minimālais skaits paraugu un jāveic I pielikumā uzskaitītajiem parametriem atbilstīgi mērījumi. Paraugu ņemšanas apjomu var samazināt vai to var pārtraukt atkarībā no mērījumu rezultātiem.
- (8) Dalībvalstis nevar kontrolēt dabas apstākļus un tāpēc jāparedz iespēja dažos gadījumos atkāpties no šīs direktīvas.
- (9) Tehnikas un zinātnes attīstības dēļ var rasties vajadzība ātri pielāgot dažas no I pielikumā noteiktajām prasībām. Lai atvieglotu šim nolūkam nepieciešamo pasākumu ieviešanu, būtu jānosaka procedūra, ar ko izveido ciešu sadarbību starp dalībvalstīm un Komisiju. Tādai sadarbībai jānotiek Komitejā pielāgošanai tehnikas un zinātnes attīstībai, kura izveidota saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2006/44/EK (2006. gada 6. septembris) par saldūdeņu kvalitāti, ko nepieciešams aizsargāt vai uzlabot nolūkā atbalstīt zivju dzīvi ⁽⁵⁾, 13. panta 1. punktu.
- (10) Šai direktīvai nevajadzētu skart dalībvalstu pienākumus attiecībā uz II pielikuma B daļā norādītajiem termiņiem direktīvu transponēšanai valsts tiesību aktos,

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Šī direktīva attiecas uz to ūdeņu kvalitāti, no kuriem iegūst čaulgliemjus, un ir piemērojama piekrastes ūdeņiem un sālsūdeņiem, kas dalībvalstīs atzīti par aizsargājamiem vai uzlabojamiem, lai veicinātu čaulgliemju (divvāku gliemju un vēderkāju) dzīvību un vairošanos un tā palīdzētu nodrošināt augstu kvalitāti čaulgliemju produktiem, kurus cilvēki tieši lieto uzturā.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta 2006. gada 12. oktobra Atzinums (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts) un Padomes 2006. gada 30. novembra Lēmums.

⁽²⁾ OV L 281, 10.11.1979., 47. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 91/692/EEK (OV L 377, 31.12.1991., 48. lpp.).

⁽³⁾ Skat. II pielikuma A daļu.

⁽⁴⁾ OV L 242, 10.9.2002., 1. lpp.

⁽⁵⁾ OV L 264, 25.9.2006., 20. lpp.

2. pants

Parametri, ko piemēro dalībvalstu noteiktajiem ūdeņiem, ir uzskaitīti I pielikumā.

3. pants

1. Noteiktajiem ūdeņiem dalībvalstis nosaka I pielikumā uzskaitīto parametru vērtības, ja vērtības ir norādītas G vai I slejā. Tās atbilst piezīmēm abās slejās.

2. Dalībvalstis nenosaka parametru vērtības, kas ir mazāk stingras nekā tās, kas dotas I pielikuma I slejā, un cenšas ievērot G slejas vērtības, reizē ņemot vērā 8. pantā izklāstīto principu.

3. Attiecībā uz kaitīgo noteikūdeņu emisijām, kas atbilst parametriem "halogēnorganisks savienojums" un "metāli", tiek piemēroti emisijas standarti, kurus dalībvalstis noteikušas saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2006/11/EK (2006. gada 15. februāris) par piesārņojumu, ko rada dažas bīstamas vielas, kuras novada Kopienas ūdens vidē⁽¹⁾, reizē ievērojot kvalitātes mērķus un citas saistības, kas izriet no šīs direktīvas, jo īpaši tās, kas attiecas uz paraugu ņemšanu.

4. pants

1. Dalībvalstis pēc tam, kad tās noteikušas ūdeņus, no kuriem tika iegūti čaulgliemji, vēlāk var noteikt papildu ūdeņus čaulgliemju iegūšanai.

2. Dalībvalstis var pārskatīt dažus noteiktos ūdeņus, jo īpaši tādu faktoru dēļ, kas noteikšanas laikā nav bijuši paredzami, ņemot vērā 8. pantā izklāstīto principu.

5. pants

Dalībvalstis izstrādā programmas piesārņojuma samazināšanai un nodrošina to, ka sešus gadus pēc tam, kad ūdeņi saskaņā ar 4. pantu noteikti kā čaulgliemju iegūšanas ūdeņi, atbilst gan vērtībām, ko dalībvalstis noteikušas saskaņā ar 3. pantu, gan piezīmēm I pielikuma G un I slejā.

6. pants

1. Lai īstenotu šīs direktīvas 5. pantu, uzskata, ka noteiktie ūdeņi atbilst šīs direktīvas nosacījumiem, ja šā ūdens paraugi, kas ņemti saskaņā ar I pielikumā norādīto minimālo paraugu ņemšanas biežumu, vienā un tajā pašā paraugu ņemšanas vietā vairāk nekā 12 mēnešu periodā atbilst gan vērtībām, ko saskaņā ar 3. pantu noteikušas dalībvalstis, gan piezīmēm I pielikuma G un I slejā attiecībā uz:

a) 100 % no paraugiem attiecībā uz parametriem "halogēnorganisks savienojums" un "metāli";

b) 95 % no paraugiem attiecībā uz parametriem "sāļu koncentrācija" un "izšķīdušais skābeklis";

c) 75 % no paraugiem attiecībā uz citiem I pielikumā uzskaitītajiem parametriem.

Ja saskaņā ar 7. panta 2. punktu paraugu ņemšanas biežums visiem parametriem I pielikumā, izņemot "halogēnorganiskus savienojumus" un "metālus", ir mazāks par I pielikumā norādīto biežumu, šā punkta pirmajā daļā norādītās vērtības un piezīmes jāievēro attiecībā uz visiem paraugiem.

2. Gadījumi, kad vērtības, ko dalībvalstis noteikušas saskaņā ar 3. pantu, vai I pielikuma G un I slejās ietvertās piezīmes netiek ievērotas dabas katastrofas dēļ, netiek ņemti vērā, aprēķinot 1. punktā paredzētos procentus.

7. pants

1. Dalībvalstu kompetentas iestādes veic paraugu ņemšanu, kuras minimālais biežums ir noteikts I pielikumā.

2. Ja kompetentā iestāde konstatē, ka noteikto ūdeņu kvalitāte ir ievērojami augstāka par to, kuru varētu panākt, piemērojot vērtības, kas noteiktas saskaņā ar 3. pantu, un I pielikuma G un I slejā ietvertās piezīmes, paraugu ņemšanas biežumu var samazināt. Ja nav piesārņojuma un riska, ka ūdeņu kvalitāte varētu pasliktināties, attiecīgā kompetentā iestāde var izlemt, ka paraugu ņemšana nav vajadzīga.

3. Ja paraugu ņemšana liecina, ka saskaņā ar 3. pantu noteiktā vērtība vai I pielikuma G vai I slejā ietvertā piezīme nav ievērota, kompetentā iestāde konstatē, vai tas ir noticis nejaušības, dabas parādību vai piesārņojuma dēļ, un paredz attiecīgus pasākumus.

4. Precīzu paraugu ņemšanas vietu, attālumu no šīs vietas līdz tuvākajai vietai, kur tiek izvadītas piesārņotājvielas, un paraugu ņemšanas dziļumu nosaka katras dalībvalsts kompetentā iestāde, jo īpaši pamatojoties uz vietējiem vides apstākļiem.

5. Analīzes standartmetodes, kas jāizmanto, aprēķinot attiecīgo parametru vērtības, ir uzskaitītas I pielikumā. Laboratorijas, kuras izmanto citas metodes, nodrošina to, ka iegūtie rezultāti ir ekvivalenti vai salīdzināmi ar tiem, kas minēti I pielikumā.

8. pants

Pasākumi, kas veikti, ievērojot šo direktīvu, nekādā gadījumā ne tieši, ne netieši nedrīkst palielināt piekrastes ūdeņu vai iesāļo ūdeņu piesārņošanu.

⁽¹⁾ OV L 64, 4.3.2006., 52. lpp.

9. pants

Noteiktajiem ūdeņiem dalībvalstis jebkurā laikā var noteikt stingrākas parametru vērtības par tām, kas paredzētas šajā direktīvā. Dalībvalstis var arī izvirzīt nosacījumus attiecībā uz parametriem, kas šajā direktīvā nav paredzēti.

10. pants

Ja dalībvalsts apsver iespēju noteikt čaulgliemju iegūšanai paredzētos ūdeņus tiešā tuvumā robežai ar citu dalībvalsti, šīs valstis konsultējas savā starpā, lai noteiktu tās teritorijas, uz kurām varētu attiekties šī direktīva, un atbildību, kas izriet no kopējiem kvalitātes mērķiem, un ko katra iesaistītā valsts nosaka pēc oficiālām apspriedēm. Komisija var piedalīties pārrunās.

11. pants

Dalībvalstis var atkāpties no šīs direktīvas ārkārtīgu laika vai ģeogrāfisku apstākļu dēļ.

12. pants

Grozījumus, kas vajadzīgi, lai pielikumā uzskaitītās parametru G vērtības un analīzes metodes pielāgotu zinātnes un tehnikas attīstībai, pieņem komiteja, kura izveidota ar Direktīvas 2006/44/EK 13. panta 1. punktu, saskaņā ar procedūru, kas paredzēta minētās direktīvas 13. panta 2. punktā.

13. pants

1. Lai piemērotu šo direktīvu, dalībvalstis nodrošina Komisijai informāciju par:

- a) ūdeņiem, kas noteikti saskaņā ar 4. panta 1. punktu, īsa pārskata formā;
- b) dažu ūdeņu noteikšanas pārskatīšanu saskaņā ar 4. panta 2. punktu;
- c) nosacījumus jaunu parametru noteikšanai saskaņā ar 9. pantu.

2. Ja dalībvalsts piemēro 11. panta noteikumus, tā tūlīt par to informē Komisiju, paziņojot iemeslus un gaidāmos laikposmus.

3. Vispār dalībvalstis Komisijai pēc tās pamatota pieprasījuma nodrošina jebkuru informāciju, kas vajadzīga šīs direktīvas piemērošanai.

14. pants

Reizi trijos gados un pirmā reizē laikposmā no 1993. gada līdz 1995. gadam ietverot dalībvalstis Komisijai nosūta nozares ziņojumu ar informāciju par šīs direktīvas īstenošanu, šis ziņojums attiecas arī uz citām piemērotām Kopienas direktīvām. Šo ziņojumu sagatavo, pamatojoties uz anketu vai formu, ko izstrādā Komisija saskaņā ar Padomes Direktīvas 91/692/EEK (1991. gada 23. decembris), ar ko standartizē un racionalizē ziņojumus par to, kā īsteno dažas direktīvas, kas attiecas uz vidi ⁽¹⁾ 6. panta 2. punktā paredzēto procedūru. Minēto anketu vai formu dalībvalstīm nosūta sešus mēnešus pirms ziņojumā aptvertā laikposma sākuma. Ziņojumu Komisijai nosūta deviņu mēnešu laikā pēc tam, kad beidzies ziņojumā aptvertais trīs gadu laikposms.

Kopienas ziņojumu par šīs direktīvas īstenošanu Komisija nodod atklātībai deviņu mēnešu laikā pēc dalībvalstu ziņojumu saņemšanas.

15. pants

Dalībvalstis dara Komisijai zināmus galvenos tiesību aktus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

16. pants

Direktīvu 79/923/EEK atceļ, neskarot dalībvalstu pienākumus attiecībā uz II pielikuma B daļā norādītajiem termiņiem direktīvu transponēšanai valsts tiesību aktos.

Atsauces uz atcelto direktīvu uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu un lasa saskaņā ar atbilstības tabulu III pielikumā.

17. pants

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

18. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Strasbūrā, 2006. gada 12. decembris.

*Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs*
J. BORRELL FONTELLES

*Padomes vārdā –
priekšsēdētājs*
M. PEKKARINEN

(1) OV L 377, 31.12.1991., 48. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1882/2003 (OV L 284, 31.10.2003., 1. lpp.).

I PIELIKUMS

ČAULGLIEMJU IEGŪŠANAI PAREDZĒTO ŪDEŅU KVALITĀTE

	Parametrs	G	I	Analīzes standartmetode	Minimālais paraugu ņemšanas un mērīšanas biežums
1.	pH pH vienība		7—9	— Elektrometrija Mēra uz vietas paraugu ņemšanas laikā	Reizi ceturksnī
2.	Temperatūra °C	Izplūde, kas ietekmē čaulgliemju iegūšanai paredzētos ūdeņus, nedrīkst izraisīt ūdeņu temperatūras paaugstināšanos par vairāk nekā 2 °C salīdzinājumā ar tādu ūdeņu temperatūru, kurus neietekmē izplūde.		— Termometrija Mēra uz vietas paraugu ņemšanas laikā	Reizi ceturksnī
3.	Krāsa (pēc filtrēšanas) mg Pt/l		Izplūde, kas ietekmē čaulgliemju iegūšanai paredzētos ūdeņus, nedrīkst izmainīt ūdeņu krāsu par vairāk nekā 10 mg Pt/l salīdzinājumā ar ūdeņiem, kurus izplūde neietekmē.	— Filtrē caur 0,45 μm membrānu Fotometrija, izmantojot platīna/kobalta skalu	Reizi ceturksnī
4.	Suspendētās cietās vielas mg/l		Izplūde, kas ietekmē čaulgliemju iegūšanai paredzētos ūdeņus, nedrīkst paaugstināt suspendēto cieto vielu saturu ūdeņos par vairāk nekā 30 % salīdzinājumā ar suspendēto cieto vielu saturu ūdeņos, kurus izplūde neietekmē.	— Filtrēšana caur 0,45 μm membrānu, žāvēšana 105 °C temperatūrā un svēršana — Centrifugēšana (vismaz 5 minūtes ar vidējo centrālās spēka paātrinājumu 2 800 līdz 3 200 g), žāvēšana 105 °C un svēršana	Reizi ceturksnī
5.	Sāļu koncentrācija %	12 līdz 38 %	≤ 40 % Izplūde, kas ietekmē čaulgliemju iegūšanai paredzētos ūdeņus, nedrīkst paaugstināt to sāļu koncentrāciju par vairāk nekā 10 % salīdzinājumā ar tādu ūdeņu sāļu koncentrāciju, kurus izplūde neietekmē.	Konduktometrija	Reizi mēnesī
6.	Izšķīdušais skābeklis Piesātinātība %	≥ 80 %	≥ 70 % (vidējais lielums) Ja atsevišķs mērījums uzrāda par 70 % zemāku lielumu, mērījumi jāatkārto Atsevišķs mērījums nedrīkst uzrādīt par 60 % zemāku lielumu, ja vien čaulgliemju koloniju attīstība nav bīstami apdraudēta	Vinklera metode Elektroķīmiskā metode	Reizi mēnesī, vismaz viens paraugs, kas pārstāv zema skābekļa satura apstākļus paraugu ņemšanas dienā. Taču, ja ir sagaidāmas ievērojamas izmaiņas ievērojamas izmaiņas dienas gaitā, jāņem vismaz divi paraugi dienā

	Parametrs	G	I	Analīzes standartmetode	Minimālais paraugu ņemšanas un mērīšanas biežums
7.	Naftas ogļūdeņraži		<p>Čaulgliemju iegūšanai paredzētie ūdeņi nedrīkst saturēt ogļūdeņražus tādos daudzumos, ka:</p> <ul style="list-style-type: none"> — uz virsmas parādās redzama plēvīte un/vai nogulsnes uz čaulgliemjiem, — kaitīgi ietekmē čaulgliemjus 	Vizuāla pārbaude	Reizi ceturksnī
8.	Halogēnorganiskie savienojumi	Katras vielas koncentrācijai čaulgliemju mīkstumā jābūt tik mazai, lai saskaņā ar 1. pantu tiktu sekmēta augsta čaulgliemju produktu kvalitāte	Katras vielas koncentrācija čaulgliemju iegūšanai paredzētā ūdenī vai čaulgliemju mīkstumā nedrīkst sasniegt vai pārsniegt līmeni, kam ir kaitīga ietekme uz čaulgliemjiem un kāpuriem.	Gāzes hromatogrāfija pēc ekstrakcijas ar piemērotiem šķīdinātājiem un attīrīšanas	Reizi pusgadā
9.	<p>Metāli</p> <p>Sudrabs Ag Arsēns As Kadmījs Cd Hroms Cr Varš Cu Dzīvsudrabs Hg Niķelis Ni Svīns Pb Cinks Zn mg/l</p>	Katras vielas koncentrācijai čaulgliemju mīkstumā jābūt tik mazai, lai saskaņā ar 1. pantu tiktu sekmēta augsta čaulgliemju produktu kvalitāte	<p>Katras vielas koncentrācija čaulgliemju iegūšanai paredzētajā ūdenī vai čaulgliemju mīkstumā nedrīkst sasniegt vai pārsniegt līmeni, kas izraisa kaitīgu ietekmi uz čaulgliemjiem un kāpuriem.</p> <p>Jāņem vērā šo metālu sinerģētiskā ietekme.</p>	Atomu absorbcijas spektrometrija, ja vajadzīgs, pēc koncentrēšanas un/vai ekstrakcijas.	Reizi pusgadā
10.	Fekālās koliformas/100 ml	≤ 300 čaulgliemju mīkstumā un iekščaulas šķīdumā		Atšķaidīšanas metode ar fermentāciju šķīdros apakšējos slāņos vismaz trīs mēģenēs ar trīs atšķaidīšanām. Pozitīvo mēģeņu subkultivēšana apstiprinošā vidē. Skaita atbilstīgi MPN (iespējamākais skaits). Inkubācijas temperatūra 44 °C ± 0,5 °C	Reizi ceturksnī
11.	Vielas, kas ietekmē čaulgliemju garšu		Koncentrācija, kas ir zemāka par tādu, kas varētu bojāt čaulgliemju garšu	Čaulgliemju pārbaude degustējot, ja ir iespējama kādas no šīm vielām klātbūtne.	
12.	Saksitoksīns (ko izdala bruņvicaiņi)				

Saīsinājumi:

G = orientējoša vērtība

I = obligātā vērtība

II PIELIKUMS

A DAĻA

Atceltā direktīva ar grozījumu

Padomes Direktīva 79/923/EEK
(OV L 281, 10.11.1979., 47. lpp.)

Padomes Direktīva 91/692/EEK
(OV L 377, 31.12.1991., 48. lpp.)

Tikai I pielikumā e) punkts

B DAĻA

Termiņi transponēšanai valsts tiesību aktos

(minēts 16. pantā)

Direktīva	Termiņš transponēšanai
79/923/EEK	1981. gada 6. novembris
91/692/EEK	1993. gada 1. janvāris

III PIELIKUMS

ATBILSTĪBAS TABULA

Direktīva 79/923/EEK	Šī direktīva
1. pants	1. pants
2. pants	2. pants
3. pants	3. pants
4. pants, 1. un 2. punkts	4. pants, 1. punkts
4. pants, 3. punkts	4. pants, 2. punkts
5. pants	5. pants
6. pants, 1. punkts, pirmā daļa, ievadteikums	6. pants, 1. punkts, pirmā daļa, ievadteikums
6. pants, 1. punkts, pirmā daļa, pirmais ievilkums	6. pants, 1. punkts, pirmā daļa, a) apakšpunkts
6. pants 1. punkts, pirmā daļa, otrais ievilkums	6. pants, 1. punkts, pirmā daļa, b) apakšpunkts
6. pants, 1. punkts, pirmā daļa, trešais ievilkums	6. pants, 1. punkts, pirmā daļa, c) apakšpunkts
6. pants, 1. punkts, otrā. daļa	6. pants, 1. punkts, otrā daļa
6. pants, 2. punkts	6. pants, 2. punkts
7. pants	7. pants
8. pants	8. pants
9. pants	9. pants
10. pants	10. pants
11. pants	11. pants
12. pants	12. pants
13. pants, pirmā daļa, ievadteikums	13. pants, 1. punkts, ievadteikums
13. pants pirmā daļa, pirmais ievilkums	13. pants, 1. punkts, a) apakšpunkts
13. pants, pirmā daļa, otrais ievilkums	13. pants, 1. punkts, b) apakšpunkts
13. pants, pirmā daļa, trešais ievilkums	13. pants, 1. punkts, c) apakšpunkts
13. pants, otrā daļa	13. pants, 2. punkts
13. pants, trešā daļa	13. pants, 3. punkts
14. pants	14. pants
15. pants, 1. punkts	—
15. pants, 2. punkts	15. pants
—	16. pants
—	17. pants
16. pants	18. pants
pielikums	I pielikums
—	II pielikums
—	III pielikums

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2006/114/EK

(2006. gada 12. decembris)

par maldinošu un salīdzinošu reklāmu

(kodificēta versija)

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS SAVIENĪBAS PARLAMENTS UN PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 95. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru ⁽²⁾,

tā kā:

- (1) Padomes Direktīva 84/450/EEK (1984. gada 10. septembris) attiecībā uz maldinošu un salīdzinošu reklāmu ⁽³⁾ ir vairākas reizes būtiski grozīta ⁽⁴⁾. Skaidrības un praktisku iemeslu dēļ minētā direktīva būtu jākodificē.
- (2) Dalībvalstīs spēkā esošie tiesību akti pret maldinošu reklāmu ļoti atšķiras. Tā kā reklāma pārsniedz atsevišķas dalībvalsts robežas, tai ir tieša ietekme uz iekšējā tirgus vienmērīgu darbību.
- (3) Maldinoša un neatļauta salīdzinošā reklāma var izraisīt konkurences izkropojumus iekšējā tirgū.
- (4) Reklāma, neatkarīgi no tā, vai tā pamudina noslēgt līgumu, ietekmē patērētāju un tirgotāju ekonomisko labklājību.
- (5) Atšķirības dalībvalstu tiesību aktos attiecībā uz reklāmu, kas ir maldinoša uzņēmējdarbībai, kavē reklāmas kampaņu realizēšanu ārpus valsts robežām, un tādējādi ietekmē brīvu preču apgrozību un pakalpojumu sniegšanu.

(6) Iekšējā tirgus pilnīga izveide nozīmē plašas izvēles iespējas. Ņemot vērā to, ka patērētāji un tirgotāji var izmantot un viņiem ir jāizmanto pēc iespējas labāk iekšējā tirgus priekšrocības un ka reklāma ir ļoti svarīgs līdzeklis, ar ko radīt reālu noieta tirgu visām precēm un pakalpojumiem visā Kopienā, pamatnoteikumiem par salīdzinošās reklāmas formu un saturu vajadzētu būt vienveidīgiem, un salīdzinošās reklāmas izmantošanas nosacījumiem dalībvalstīs vajadzētu būt saskaņotiem. Ja šādi nosacījumi ir izpildīti, ir vieglāk objektīvi parādīt dažādu salīdzināmu produktu labās īpašības. Salīdzinošā reklāma var arī veicināt konkurenci starp preču piegādātājiem un pakalpojumu sniedzējiem par labu patērētājam.

(7) Būtu jānosaka obligāti un objektīvi kritēriji, lai noteiktu, vai reklāma ir maldinoša.

(8) Salīdzinošā reklāma, ja tajā salīdzina materiālas, saistītas, pārbaudāmas un reprezentatīvas īpašības un ja tā nav maldinoša, var būt kā likumīgs līdzeklis, lai informētu patērētājus par tiem sniegtajām priekšrocībām. Ir vēlams nodrošināt plašu salīdzinošās reklāmas jēdzienu, lai tas iekļautu visus salīdzinošās reklāmas veidus.

(9) Attiecībā uz salīdzinošo aspektu, būtu jāparedz nosacījumi, pie kādiem atļauta salīdzinošā reklāma, lai noteiktu, kāda veida prakse salīdzinošajā reklāmā var traucēt konkurenci, kaitēt konkurentiem un var radīt pretēju ietekmi uz patērētāju izvēli. Šādiem atļautās reklāmas nosacījumiem būtu jāiekļauj kritēriji preču un pakalpojumu īpašību objektīvam salīdzinājumam.

(10) Starptautiskās konvencijas par autoritātes, kā arī valstu tiesību aktus par līgumisko atbildību un atbildību, kas neizriet no līgumsaistībām, būtu jāpiemēro tad, kad salīdzinošā reklāmā tiek minēti vai atveidoti to salīdzinošo testu rezultāti, ko veikušas trešās personas.

(11) Salīdzinošās reklāmas nosacījumiem vajadzētu būt kumulatīviem, un tie būtu jāievēro pilnībā. Saskaņā ar Līgumu dalībvalstīm būtu jāpiešķir tiesības izvēlēties šo nosacījumu īstenošanas formas un metodes tiktāl, ciktāl šīs formas un metodes nav jau noteiktas šajā direktīvā.

⁽¹⁾ 2006. gada 26. oktobra Atzinums (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta 2006. gada 12. oktobra Atzinums (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts) un Padomes 2006. gada 30. novembra Lēmums.

⁽³⁾ OV L 250, 19.9.1984., 17. lpp. Direktīva, kurā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/29/EK (OV L 149, 11.6.2005., 22. lpp.).

⁽⁴⁾ Skat. I pielikuma A daļu.

- (12) Šiem nosacījumiem jo īpaši jāiekļauj to noteikumu ievērošana, kas paredzēti Padomes Regulā (EK) Nr. 510/2006 (2006. gada 20. marts) par lauksaimniecības produktu un pārtikas produktu ģeogrāfiskās izcelsmes norāžu un cilmes vietu nosaukumu aizsardzību⁽¹⁾, un jo īpaši tās 13. pantā, un citu to Kopienas tiesību aktu ievērošana, kurus tā pieņēmusi lauksaimniecības jomā.
- (13) Padomes Pirmās Direktīvas 89/104/EEK (1988. gada 21. decembris), ar ko tuvinā dalībvalstu tiesību aktus attiecībā uz preču zīmēm⁽²⁾, 5. pants piešķir ekskluzīvas tiesības reģistrētas preču zīmes īpašniekam, ietverot tiesības neļaut trešām pusēm tirdzniecībā izmantot jebkādu zīmi, kas ir identiska vai līdzīga minētajai preču zīmei attiecībā uz identiskām precēm vai pakalpojumiem vai pat, attiecīgos gadījumos, – uz citām precēm.
- (14) Lai salīdzinošo reklāmu padarītu efektīvu, tomēr var būt vajadzība identificēt konkurenta preces vai pakalpojumus, atsaucoties uz pēdējam piederošo preču zīmi vai tirdzniecības nosaukumu.
- (15) Šādi izmantojot svešu preču zīmi, tirdzniecības nosaukumu vai citas atšķirības zīmes, netiek pārkāptas šīs ekskluzīvās tiesības tajos gadījumos, kad izmantošana atbilst šajā direktīvā paredzētajiem nosacījumiem un kad šādas izmantošanas paredzētais mērķis ir vienīgi atšķirt tos un tādējādi objektīvi izcelt atšķirības.
- (16) Personām vai organizācijām, kurām saskaņā ar valstu tiesību aktiem šajā jautājumā ir likumīgās intereses, vajadzētu būt iespējai iesniegt prasību pret maldinošu un neatļautu salīdzinošu reklāmu vai nu tiesā, vai administratīvā iestādē, kas ir kompetenta izskatīt sūdzības, vai ierosināt attiecīgās lietas izskatīšanu tiesā.
- (17) Tiesām vai administratīvām iestādēm vajadzētu būt pilnvarotām pieprasīt vai panākt maldinošas vai neatļautas salīdzinošas reklāmas pārtraukšanu. Dažos gadījumos var būt vēlams aizliegt maldinošu un neatļautu salīdzinošu reklāmu pat pirms tās publiskošanas. Tomēr tas nekādā veidā nenozīmē to, ka dalībvalstīm ir pienākums ieviest noteikumus, kas pieprasītu sistemātisku reklāmu iepriekšēju pārbaudi.
- (18) Pašpārvaldes iestādēm brīvprātīgi veicot kontroli, lai novērstu maldinošu un neatļautu salīdzinošu reklāmu, var izvairīties no prasību iesniegšanas administratīvās iestādēs vai tiesā, un tādēļ būtu jāveicina šādas kontroles veikšana.
- (19) Lai gan pierādīšanas pienākumu nosaka ar attiecīgās valsts tiesību aktiem, ir pareizi dot iespēju tiesām un administratīvām iestādēm pieprasīt tirgotājiem sagādāt pietiekamus pierādījumus par to apgalvoto faktu patiesumu.
- (20) Regulējoša salīdzinošā reklāma ir vajadzīga iekšējā tirgus vienmērīgai darbībai. Tādēļ ir vajadzīga rīcība Kopienas mērogā. Direktīvas pieņemšana ir piemērots līdzeklis, jo tajā ir paredzēti vienoti vispārēji principi, tai pašā laikā ļaujot dalībvalstīm izvēlēties veidu un piemērotu metodi šo mērķu sasniegšanai. Tas ir saskaņā ar subsidiaritātes principu.
- (21) Šai direktīvai nevajadzētu skart dalībvalstu pienākumus attiecībā uz I pielikuma B daļā norādītajiem termiņiem direktīvu transponēšanai valsts tiesību aktos un to piemērošanai,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

1. pants

Šīs direktīvas mērķis ir aizsargāt tirgotājus pret maldinošu reklāmu un tās negodīgām sekām, kā arī paredzēt nosacījumus, ar kādiem salīdzinošā reklāma iratļauta.

2. pants

Šajā direktīvā:

- a) "reklāma" nozīmē priekšstata veidošanu jebkādā veidā saistībā ar tirdzniecību, uzņēmējdarbību, amatniecību vai brīvām profesijām, lai veicinātu preču vai pakalpojumu noietu, ietverot nekustamo īpašumu, tiesības un pienākumus;
- b) "maldinošā reklāma" nozīmē jebkuru reklāmu, kas jebkādā veidā, ietverot tās noformējumu, maldina vai var maldināt personas, kurām tā ir adresēta vai kuras tā sasniedz, un kas tās maldinošā rakstura dēļ var ietekmēt šo personu saimniecisko rīcību vai kas šo iemeslu dēļ aizskar vai var aizskart konkurentu;
- c) "salīdzinošā reklāma" ir jebkura reklāma, kas tieši vai netieši identificē konkurentu vai konkurenta piedāvātās preces vai pakalpojumus;
- d) "tirgotājs" ir jebkura fiziska vai juridiska persona, kas darbojas nolūkos, kas attiecas uz tā uzņēmējdarbību, amatniecību vai profesiju, un arī jebkura persona, kas darbojas tirgotāja vārdā vai uzdevumā;

⁽¹⁾ OV L 93, 31.3.2006., 12. lpp.

⁽²⁾ OV L 40, 11.2.1989., 1. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Lēmumu 92/10/EEK (OV L 6, 11.1.1992., 35. lpp.).

e) "par kodeksu atbildīgā persona" ir jebkurš subjekts, tostarp tirgotājs vai tirgotāju grupa, kas ir atbildīga par rīcības kodeksa izstrādi un pārskatīšanu un/vai par uzraudzību attiecībā uz to, kā tie, kas ir uzņēmušies kodeksā paredzētos pienākumus, tos ievēro.

3. pants

Nosakot to, vai reklāma ir maldinoša, ņem vērā visas tās pazīmes un jo īpaši visu tajā ietverto informāciju par:

- preču vai pakalpojumu īpašībām, piemēram, to pieejamību, īpašībām, izpildi, sastāvu, izgatavošanas vai apgādes veidu un laiku, atbilstību nolūkam, lietojumu, daudzumu, sīku aprakstu, ģeogrāfisko vai komerciālo izcelsmi vai rezultātiem, kurus var sagaidīt, tos lietojot, vai precēm vai pakalpojumiem veikto testu vai pārbaucēju rezultātiem vai materiālajām īpašībām;
- cenu vai veidu, kādā cenu aprēķina, un preču piegādes vai pakalpojumu nodrošināšanas noteikumiem;
- reklāmas devēja īpašībām, atribūtiku un tiesībām, piemēram, viņa identitāti un aktīviem, viņa kvalifikāciju un rūpnieciskā, komerciālā vai intelektuālā īpašuma tiesībām vai viņa godalgām vai atzinībām.

4. pants

Salīdzinoša reklāma tiktāl, cik tā attiecas uz salīdzinājumu, ir atļauta, ja tā atbilst šādiem nosacījumiem:

- tā nav maldinoša atbilstīgi šīs Direktīvas 2. panta b) apakšpunktam, 3. pantam un 8. panta 1. punktam vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2005/29/EK (2005. gada 11. maijs), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem (Negodīgas komercprakses direktīva) ⁽¹⁾ 6. un 7. pantam;
- tā salīdzina preces vai pakalpojumus, kas apmierina vienādas vajadzības vai ir paredzēti vienam un tam pašam nolūkam;
- tā objektīvi salīdzina vienu vai vairākas šo preču un pakalpojumu būtiskas, attiecīgas, pārbaudāmas un reprezentatīvas pazīmes, pie kā var piederēt cena;
- tā nediskreditē vai nenomelno konkurenta preču zīmes, tirdzniecības nosaukumus, citas atšķirības zīmes, preces, pakalpojumus, darbības vai apstākļus;
- reklamējot produktus ar izcelsmes vietas norādi, tā katrā konkrētā gadījumā attiecas uz produktiem ar vienādām norādēm;

f) tā negodīgi neizmanto konkurenta preču zīmes, tirdzniecības nosaukuma vai citu atšķirības zīmju reputāciju vai konkurējošu produktu izcelsmes vietas norādes reputāciju;

g) tā neuzdod preces vai pakalpojumus par tādu preču vai pakalpojumu imitācijām vai atdarinājumiem, kam ir aizsargāta preču zīme vai tirdzniecības nosaukums;

h) tā neliek tirgotājiem jaukt reklāmas devējus ar konkurentiem vai reklāmas devēja preču zīmes, tirdzniecības nosaukumus, citas atšķirības zīmes, preces vai pakalpojumus ar konkurenta preču zīmēm, tirdzniecības nosaukumiem, citām atšķirības zīmēm, precēm vai pakalpojumiem.

5. pants

1. Dalībvalstis nodrošina piemērotus un efektīvus līdzekļus, lai apkarotu maldinošu reklāmu un nodrošinātu salīdzinošas reklāmas noteikumu ievērošanu tirgotāju un konkurentu interesēs.

Tādi līdzekļi ietver tiesību normas, saskaņā ar ko tādas personas vai organizācijas, kurām saskaņā ar attiecīgo valstu tiesību aktiem ir likumīgas intereses apkarot maldinošu reklāmu vai reglamentēt salīdzinošu reklāmu, var:

a) celt tiesā prasību pret tādu reklāmu;

vai

b) ierosināt šādas reklāmas izskatīšanu administratīvā iestādē, kas ir kompetenta vai nu pieņemt lēmumus par sūdzībām, vai ierosināt attiecīgu tiesvedību.

2. Katra dalībvalsts nosaka, kuru no 1. punkta otrajā daļā minētajām iespējām izmantot, kā arī to, vai dot iespēju tiesām vai administratīvām iestādēm pieprasīt, lai pirms lietas ierosināšanas būtu izmantoti citi noteikti līdzekļi sūdzību izskatīšanai, tostarp 6. pantā minētie līdzekļi.

Katra dalībvalsts nosaka:

a) vai šos tiesiskos līdzekļus var vērst atsevišķi vai kopā pret vairākiem tirgotājiem vienā un tajā pašā tautsaimniecības nozarē;

un

b) vai šos tiesiskos līdzekļus var vērst pret par kodeksu atbildīgo personu, ja attiecīgais kodekss veicina tiesisko prasību neievērošanu.

⁽¹⁾ OV L 149, 11.6.2005., 22. lpp.

3. Saskaņā ar 1. un 2. punktā minētajiem noteikumiem dalībvalstis piešķir tiesām vai administratīvām iestādēm pilnvaras, kas ļauj gadījumos, kad tās uzskata šādus pasākumus par nepieciešamiem, ņemot vērā visu iesaistīto intereses, it sevišķi sabiedrības intereses:

a) likt pārtraukt maldinošu reklāmu vai neatļautu salīdzinošo reklāmu vai ierosināt attiecīgās lietas izskatīšanu tiesā, lai panāktu maldinošas reklāmas vai neatļautas salīdzinošas reklāmas pārtraukšanu;

vai

b) ja maldinoša reklāma vai neatļauta salīdzinošā reklāma vēl nav publiskota, bet tai nenovēršami ir jānotiek — aizliegt reklāmas publiskošanu vai ierosināt attiecīgās lietas izskatīšanu tiesā, lai panāktu, ka aizliedz reklāmas publiskošanu.

Pirmo daļu piemēro, pat ja nav pierādījumu par faktiski nodarītajiem zaudējumiem vai kaitējumu vai par reklamētāja nodomu vai nolaidību.

Dalībvalstis izstrādā noteikumus pirmajā daļā minētajiem pasākumiem, kas veicami paātrinātā kārtībā pēc dalībvalsts izvēles, vai nu ar pagaidu, vai galīgu efektu.

4. Dalībvalstis var piešķirt tiesām vai administratīvām iestādēm pilnvaras, lai likvidētu sekas, ko rada tāda maldinoša reklāma vai neatļauta salīdzinošā reklāma, par kuras pārtraukšanu ir pieņemts galīgs lēmums:

a) pieprasīt šā lēmuma pilnīgu vai daļēju publicēšanu tādā formā, kādu tās uzskata par piemērotu;

b) papildus pieprasīt publicēt korektīvo paziņojumu.

5. Direktīvas 1. punkta otrās daļas b) apakšpunktā minētās administratīvās iestādes:

a) ir izveidotas tā, lai neizraisītu šaubas par to objektivitāti;

b) ir pilnvarotas pieņemt lēmumus par sūdzībām, pārraudzīt un panākt savu lēmumu efektīvu ievērošanu;

c) parasti paskaidro savu lēmumu iemeslus.

6. Ja administratīvā iestāde viena pati izmantojusi 3. un 4. punktā minētās pilnvaras, tā vienmēr paskaidro sava lēmuma iemeslu. Šādā gadījumā jāparedz noteikums par kārtību, kādā administratīvās iestādes pilnvaru neatbilstīgu vai nepamatotu īstenošanu vai šādu pilnvaru neizmantošanu var izskatīt tiesa.

6. pants

Šī direktīva neizslēdz maldinošas reklāmas vai neatļautas salīdzinošas reklāmas brīvprātīgu kontroli, ko veic pašpārvaldes iestādes un ko dalībvalstis var veicināt, un tādu personu vai organizāciju griešanos pie šīm iestādēm, kas minētas 5. panta 1. punkta otrajā daļā, ar nosacījumu, ka lietu izskatīšana šādās iestādēs notiek papildus lietu izskatīšanai tiesā vai administratīvās iestādēs, kas minēta šajā pantā.

7. pants

Dalībvalstis pilnvaro tiesas vai administratīvās iestādes, izskatot 5. pantā paredzētās civillietas vai administratīvās lietas:

a) pieprasīt reklāmas devējam sagādāt pierādījumus par reklamā apgalvoto faktu patiesumu, ja, ņemot vērā reklāmas devēja un jebkuras citas procesa puses likumīgās intereses, šāda prasība ir pamatota, ievērojot konkrētās lietas apstākļus, un — salīdzinošās reklāmas gadījumā — pieprasīt reklāmas devējam sagādāt šādus pierādījumus isā laikposmā;

un

b) uzskatīt apgalvotos faktus par nepatiesiem, ja saskaņā ar a) apakšpunktu pieprasītie pierādījumi nav nodrošināti vai ja tiesa vai administratīvā iestāde tos uzskata par nepietiekamiem.

8. pants

1. Šī direktīva neliedz dalībvalstīm saglabāt vai pieņemt noteikumus, kuru nolūks ir tirgotājiem un konkurentiem nodrošināt plašāku aizsardzību pret maldinošu reklāmu.

Pirmo daļu nepiemēro salīdzinošai reklāmai tiktāl, ciktāl tas attiecas uz salīdzinājumu.

2. Šīs direktīvas noteikumus piemēro, neskarot Kopienas noteikumus par konkrētu produktu un/vai pakalpojumu reklāmu vai reklamēšanas ierobežojumus vai aizliegumus konkrētos plašsaziņas līdzekļos.

3. Šīs direktīvas noteikumi attiecībā uz salīdzinošo reklāmu neuzliek par pienākumu atļaut salīdzinošo reklāmu konkrētām precēm vai pakalpojumiem tādām dalībvalstīm, kuras saskaņā ar Līguma noteikumiem saglabā vai ievieš konkrētu preču vai pakalpojumu reklāmas aizliegumus, neatkarīgi no tā, vai tos piemēro tieši, vai ar tādu iestāžu vai organizāciju starpniecību, kuras saskaņā ar dalībvalstu tiesību aktiem ir atbildīgas par tirdzniecības, rūpnieciskās, amatniecības vai brīvo profesiju darbības reglamentēšanu. Ja šie aizliegumi ir attiecināti uz konkrētiem plašsaziņas līdzekļiem, šo direktīvu piemēro attiecībā uz tiem plašsaziņas līdzekļiem, uz kuriem minētie aizliegumi neattiecas.

4. Šajā direktīvā nekas dalībvalstīm neliedz saskaņā ar Līguma noteikumiem saglabāt vai ieviest salīdzinājumu izmantošanas aizliegumus vai ierobežojumus profesionālo pakalpojumu reklāmā neatkarīgi no tā, vai tos piemēro tieši, vai ar tādu iestāžu vai organizāciju starpniecību, kas saskaņā ar attiecīgās dalībvalsts tiesību aktiem atbild par profesionālās darbības reglamentēšanu.

9. pants

Dalībvalstis dara Komisijai zināmus galvenos valsts tiesību aktus, ko tās pieņēmušas jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

10. pants

Direktīvu 84/450/EEK atceļ, neskarot dalībvalstu pienākumus attiecībā uz I pielikuma B daļā norādītajiem termiņiem direktīvu transponēšanai valsts tiesību aktos un to piemērošanai.

Atsauces uz atcelto direktīvu uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu un būtu jālasa saskaņā ar atbilstības tabulu II pielikumā.

11. pants

Šī direktīva stājas spēkā 2007. gada 12. decembrī.

12. pants

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Strasbūrā, 2006. gada 12. decembris.

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
J. BORRELL FONTELLES

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
M. PEKKARINEN

I PIELIKUMS

A DAĻA

Atceltā direktīva ar sekojošiem grozījumiem

Padomes Direktīva 84/450/EEK

(OV L 250, 19.9.1984., 17. lpp.)

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 97/55/EK

(OV L 290, 23.10.1997., 18. lpp.)

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/29/EK

(OV L 149, 11.6.2005., 22. lpp.)

tikai 14. pants

B DAĻA

Termiņu uzskaitījums transponēšanai valsts tiesību aktos un piemērošanai

(minēts 10. pantā)

Direktīva	Termiņš transponēšanai	Piemērošanas termiņš
84/450/EEK	1986. gada 1. oktobris	—
97/55/EK	2000. gada 23. aprīlis	—
2005/29/EK	2007. gada 12. jūnijs	2007. gada 12. decembris

II PIELIKUMS

ATBILSĪBAS TABULA

Direktīva 84/450/EEK	Šī direktīva
1. pants	1. pants
2. pants, ievadvārdi	2. pants, ievadvārdi
2. pants, 1. punkts	2. pants, a) punkts
2. pants, 2. punkts	2. pants, b) punkts
2. pants, 2. a) punkts	2. pants, c) punkts
2. pants, 3. punkts	2. pants, d) punkts
2. pants, 4. punkts	2. pants, e) punkts
3. pants	3. pants
3.a pants, 1. punkts	4. pants
4. pants, 1. punkts, pirmā daļa, pirmais teikums	5. pants, 1. punkts, pirmā daļa
4. pants, 1. punkts, pirmā daļa, otrais teikums	5. pants, 1. punkts, otrā daļa
4. pants, 1. punkts, otrā daļa	5. pants, 2. punkts, pirmā daļa
4. pants, 1. punkts, trešā daļa	5. pants, 2. punkts, otrā daļa
4. pants, 2. punkts, pirmā daļa, ievadvārdi	5. pants, 3. punkts, pirmā daļa, ievadvārdi
4. pants, 2. punkts, pirmā daļa, pirmais ievilkums	5. pants, 3. punkts, pirmā daļa, a) apakšpunkts
4. pants, 2. punkts, pirmā daļa, otrais ievilkums	5. pants, 3. punkts, pirmā daļa, b) apakšpunkts
4. pants, 2. punkts, pirmā daļa, pēdējie vārdi	5. pants, 3. punkts, otrā daļa
4. pants, 2. punkts, otrā daļa, ievadvārdi	5. pants, 3. punkts, trešā daļa
4. pants, 2. punkts, otrā daļa, pirmais ievilkums	5. pants, 3. punkts, trešā daļa
4. pants, 2. punkts, otrā daļa, otrais ievilkums	5. pants, 3. punkts, trešā daļa
4. pants, 2. punkts, otrā daļa, pēdējie vārdi	5. pants, 3. punkts, trešā daļa
4. pants, 2. punkts, trešā daļa, ievadvārdi	5. pants, 4. punkts, ievadvārdi
4. pants, 2. punkts, trešā daļa, pirmais ievilkums	5. pants, 4. punkts, a) apakšpunkts
4. pants, 2. punkts, trešā daļa, otrais ievilkums	5. pants, 4. punkts, b) apakšpunkts
4. pants, 3. punkts, pirmā daļa	5. pants, 5. punkts
4. pants, 3. punkts, otrā daļa	5. pants, 6. punkts
5. pants	6. pants
6. pants	7. pants
7. pants, 1. punkts	8. pants, 1. punkts, pirmā daļa
7. pants, 2. punkts	8. pants, 1. punkts, otrā daļa
7. pants, 3. punkts	8. pants, 2. punkts
7. pants, 4. punkts	8. pants, 3. punkts
7. pants, 5. punkts	8. pants, 4. punkts
8. pants, pirmā daļa	—
8. pants, otrā daļa	9. pants
—	10. pants
—	11. pants
9. pants	12. pants
—	I pielikums
—	II pielikums

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2006/115/EK

(2006. gada 12. decembris)

par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām intelektuālā īpašuma jomā

(kodificēta versija)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu un jo īpaši tā 47. panta 2. punktu, 55. un 95. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu,

saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru ⁽¹⁾,

tā kā:

(1) Padomes Direktīva 92/100/EEK (1992. gada 19. novembris) par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām, kas attiecas uz autortiesībām intelektuālā īpašuma jomā ⁽²⁾ ir vairākas reizes būtiski grozīta ⁽³⁾. Skaidrības un praktisku iemeslu dēļ minētā direktīva būtu jākodificē.

(2) Ar autortiesībām aizsargātu darbu un blakustiesību aizsargātu objektu noma un patapināšana kļūst arvien nozīmīgāka, jo īpaši attiecībā uz autoriem, izpildītājiem un filmu un fonogrammu producentiem. Pirātisma draudi vērsas plašumā.

(3) Ar autortiesībām aizsargātu darbu un ar blakustiesībām aizsargātu objektu pienācīga aizsardzība ar nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, kā arī ar blakustiesībām aizsargāto objektu aizsardzība ar fiksācijas tiesībām, izplatīšanas tiesībām, raidīšanas tiesībām un publiskošanas tiesībām attiecīgi uzskatāmas par būtiski svarīgām Kopienas ekonomikas un kultūras attīstībai.

(4) Autortiesību un blakustiesību aizsardzībai jāpiemērojas jauniem pavērsieniem ekonomikā, piemēram, ekspluatācijai jaunās formās.

(5) Autoru un izpildītāju mākslinieciskā jaunrade prasa atbilstīgus ienākumus kā pamatu turpmākai mākslinieciskai jaunradei, un ieguldījumi, izgatavojot fonogrammas un uzņemot filmas ir īpaši lieli un riskanti. Efektīvi nodrošināt šos ienākumus un atlidzināt šos ieguldījumus var vienīgi ar attiecīgo tiesību subjektu piemērotu juridisku aizsardzību.

(6) Šāda mākslinieciskā jaunrade un uzņēmējdarbība daudzējādā ziņā ir pašnodarbinātu personu darbība. Šāda darbība būtu jāatvieglo, Kopienā nodrošinot saskaņotu juridisku aizsardzību. Ciktāl šāda darbība būtībā sastāv no pakalpojumiem, būtu jāatvieglo arī to sniegšana, Kopienā izveidojot saskaņotu tiesisku regulējumu.

(7) Dalībvalstu tiesību akti būtu jāatvieglo tādā veidā, lai neradītu pretrunas ar starptautiskām konvencijām, uz kurām balstās daudzu dalībvalstu autortiesību un blakustiesību tiesību akti.

(8) Kopienas tiesību aktu bāze attiecībā uz nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām var aprobežoties ar to, ka dalībvalstis nosaka, kādas tiesības tās piešķir konkrētām tiesību subjektu grupām attiecībā uz nomu un patapināšanu, un pēc tam konkrētām tiesību subjektu grupām blakustiesību aizsardzības jomā nodibina tiesības fiksēt, izplatīt, raidīt un publiskot.

(9) Šajā direktīvā jādefinē nomas un patapinājuma jēdzieni.

(10) Skaidrības labad ārpus šīs direktīvas loka vēlams atstāt konkrētas nomas un patapinājuma formas, piemēram, fonogrammu vai filmu pieejamība publiskam izpildījumam vai raidīšanai, pieejamība izstādīšanas vajadzībām vai tūlītējām atsaucēm. Patapināšanai šajā direktīvā nebūtu jāietver ar autortiesībām aizsargātus darbu pieejamība starp dažādām iestādēm, kas ir pieejamas publikai.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta 2006. gada 12. oktobra Atzinums (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts).

⁽²⁾ OV L 346, 27.11.1992., 61. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2001/29/EK (OV L 167, 22.6.2001., 10. lpp.).

⁽³⁾ Skat. I pielikuma A daļu.

- (11) Ja publikai pieejama iestāde tos patapina, gūstot kompensāciju, kas nepārsniedz summu, kura vajadzīga, lai segtu attiecīgās iestādes darbības izmaksas, saskaņā ar šo direktīvu nav gūts tiešs vai netiešs ekonomisks vai komerciāls labums.
- (12) Jāveic pasākumi, lai nodrošinātu to, ka neatsaucamu taisnīgu atlīdzību saņem autori un izpildītāji, kam jāpatur iespēja uzticēt šo tiesību administrēšanu viņus pārstāvošajām mantisko tiesību kolektīvā pārvaldījuma organizācijām.
- (13) Taisnīgo atlīdzību var samaksāt vienā vai vairākos maksājumos jebkurā laikā, līguma noslēgšanas brīdī vai arī pēc tam. Būtu jāņem vērā tas, cik nozīmīgs ir attiecīgo autoru un izpildītāju ieguldījums fonogrammā vai filmā.
- (14) Jāparedz īpaša kārtība, kas vismaz aizsargātu autoru tiesības attiecībā uz publisku patapināšanu. Tomēr jebkuram pasākumam, kas veikts, atkāpjoties no ekskluzīvām publiskā patapinājuma tiesībām, būtu jāatbilst jo īpaši Līguma 12. pantam.
- (15) Šajā direktīvā izklāstītajiem noteikumiem attiecībā uz blakustiesībām nevajadzētu liegt dalībvalstīm attiecināt uz minētajām ekskluzīvajām tiesībām prezumpciju, kas paredzēta šajā direktīvā attiecībā uz filmu ražošanas līgumiem, kurus individuāli vai kolektīvi noslēguši izpildītāji ar filmas producentu. Turklāt šiem noteikumiem nevajadzētu liegt dalībvalstīm paredzēt vienkāršu prezumpciju, kas atļauj izmantot izpildītāju ekskluzīvās tiesības, kuras paredzētas šīs direktīvas attiecīgajos noteikumos, ciktāl tāda prezumpcija ir savienojama ar Starptautisko konvenciju par izpildītāju, fonogrammu producentu un raidorganizāciju tiesību aizsardzību (turpmāk Romas Konvencija).
- (16) Dalībvalstīm jābūt spējīgām autortiesību blakustiesību subjektiem paredzēt lielāku aizsardzību, nekā to prasa šajā direktīvā izklāstītie noteikumi attiecībā uz raidīšanu un publiskošanu.
- (17) Saskaņotas nomas tiesības un patapinājuma tiesības, kā arī saskaņotu aizsardzību blakustiesību jomā nedrīkst īstenot tādējādi, lai šī īstenošana radītu slēptus ierobežojumus tirdzniecībā starp dalībvalstīm, vai tādējādi, ka tā nonāktu pretrunā ar noteikumiem par mediju secību, kā atzīts tiesas spriedumā “*Société Cinéthèque* pret FNCF”⁽¹⁾.
- (18) Šai direktīvai nevajadzētu skart dalībvalstu pienākumus attiecībā uz I pielikuma B daļā norādītajiem termiņiem direktīvu transponēšanai valsts tiesību aktos,

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

I NODAĻA

NOMAS TIESĪBAS UN PATAPINĀJUMA TIESĪBAS

1. pants

Saskaņošanas priekšmets

1. Saskaņā ar šīs nodaļas noteikumiem dalībvalstis, ievērojot 6. pantu, paredz tiesības atļaut vai aizliegt nomāt un patapināt ar autortiesībām aizsargātu darbu oriģinālus un kopijas, kā arī citus objektus, kas minēti 3. panta 1. punktā.

2. Šā panta 1. punktā minētās tiesības neierobežo ar autortiesībām aizsargātu darbu un citu 3. panta 1. punktā minēto tiesību objektu oriģinālu un kopiju pārdošanu vai citādu izplatīšanu.

2. pants

Definīcijas

1. Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

- a) “noma” nozīmē padarīt pieejamu izmantošanai uz ierobežotu laiku un ar mērķi gūt tiešu vai netiešu ekonomisku vai komerciālu labumu;
- b) “patapinājums” nozīmē padarīt pieejamu izmantošanai uz ierobežotu laiku bez mērķa gūt tiešu vai netiešu ekonomisku vai komerciālu labumu, ja to dara ar publikai pieejamu iestāžu starpniecību;
- c) “filma” nozīmē kinematogrāfisku vai audiovizuālu darbu, vai kustīgu attēlu ar skaņas pavadījumu vai bez tā.

2. Kinematogrāfisku vai audiovizuālu darbu galveno režisoru uzskata par tā autoru vai vienu no tā autoriem. Dalībvalstis var paredzēt to, ka citus atzīst par līdzautoriem.

3. pants

Nomas tiesību un patapinājuma tiesību subjekti un objekts

1. Ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt nomu un patapināšanu pieder:

- a) autoriem attiecībā uz viņu darbu oriģināliem un kopijām;

⁽¹⁾ Apvienotās lietas 60/84 un 61/84, Recueil [1985.], 2 605. lpp.

- b) izpildītājiem attiecībā uz viņu izpildījumu fiksācijām;
- c) fonogrammu producentiem attiecībā uz viņu producētajām fonogrammām;
- d) filmu pirmo fiksāciju producentiem attiecībā uz filmu oriģināliem un kopijām.

2. Šī direktīva neattiecas uz nomas tiesību un patapinājuma tiesībām attiecībā uz celtnēm un lietišķās mākslas priekšmetiem.

3. Šā panta 1. punktā minētās tiesības var nodot citiem, deleģēt vai piešķirt ar licences līgumiem.

4. Neskarot 6. punktu, ja izpildītāji ar filmas producentu individuāli vai kolektīvi noslēdz līgumu par filmas uzņemšanu, tad, ja vien līguma noteikumi nenosaka citādi, uzskata, ka izpildītāji, uz ko attiecas šis līgums, saskaņā ar 5. pantu nodevuši citiem savas nomas tiesības.

5. Dalībvalstis var paredzēt 4. punktā ietvertajai prezumpcijai līdzīgu prezumpciju attiecībā uz autoriem.

6. Dalībvalstis var paredzēt to, ka, parakstot šādus līgumus starp izpildītājiem un filmu producentiem par filmas uzņemšanu, faktiski ir atļauta šo filmu noma — ar nosacījumu, ka šis līgums paredz taisnīgu atlīdzību, kas noteikta 5. pantā. Dalībvalstis var arī paredzēt to, ka šis punkts *mutatis mutandis* attiecas uz tiesībām, kas ietvertas II nodaļā.

4. pants

Datorprogrammu noma

Šī direktīva neskar Padomes Direktīvas 91/250/EEK (1991. gada 14. maijs) par datorprogrammu tiesisko aizsardzību (¹) 4. panta c) apakšpunktu.

5. pants

Neatsaucamas tiesības uz taisnīgu atlīdzību

1. Ja autors vai izpildītājs savas nomas tiesības, kas attiecas uz fonogrammu vai filmas oriģinālu vai kopiju, nodevis fonogrammas vai filmas producentam, šis autors vai izpildītājs patur tiesības saņemt taisnīgu atlīdzību par nomu.

2. Nav atsaucamas autoru vai izpildītāju tiesības gūt taisnīgu atlīdzību par nomu.

(¹) OV L 122, 17.5.1991., 42. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 93/98/EEK (OV L 290, 24.11.1993., 9. lpp.).

3. Tiesības saņemt taisnīgu atlīdzību var uzticēt administrēt autorus vai izpildītājus pārstāvošām mantisko tiesību kolektīvā pārvaldījuma organizācijām.

4. Dalībvalstis var noteikt, vai un ciktāl var pieprasīt, lai taisnīgas atlīdzības iegūšanas tiesības administrētu mantisko tiesību kolektīvā pārvaldījuma organizācijas, kā arī jautājumu par to, no kā var prasīt vai ievākt šo atlīdzību.

6. pants

Atkāpes no ekskluzīvām publiska patapinājuma tiesībām

1. Dalībvalstis var atkāpties no 1. pantā paredzētajām ekskluzīvām tiesībām attiecībā uz publisku patapinājumu, ar nosacījumu, ka vismaz autori gūst atlīdzību par šādu patapinājumu. Dalībvalstis drīkst noteikt šo atlīdzību, ņemot vērā ar kultūras veicināšanu saistītus mērķus.

2. Ja dalībvalstis nepiemēro ekskluzīvas patapinājuma tiesības, ko 1. pants paredz attiecībā uz fonogrammām, filmām un datorprogrammām, tās ievieš atlīdzību vismaz to autoriem.

3. Dalībvalstis var atbrīvot dažu kategoriju iestādes no 1. un 2. punktā minētās atlīdzības maksājumiem.

II NODAĻA

BLAKUSTIESĪBAS

7. pants

Fiksācijas tiesības

1. Dalībvalstis paredz izpildītājiem ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt fiksēt viņu izpildījumus.

2. Dalībvalstis paredz raidorganizācijām ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt fiksēt to raidījumus neatkarīgi no tā, vai šos raidījumus pārraida pa vadiem vai pa gaisu, ietverot kabeļus vai mākslīgos pavadoņus.

3. Kabeļu izplatītājiem nav 2. punktā paredzēto tiesību, ja tie tikai retranslē raidorganizāciju raidījumus pa kabeļiem.

8. pants

Raidīšana un publiskošana

1. Dalībvalstis paredz izpildītājiem ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt raidīt bez vadiem un publiskot viņu izpildījumus, izņemot gadījumus, kad šis izpildījums ir jau pārraidīts vai arī tas izdarīts no fiksācijas.

2. Dalībvalstis paredz tiesības, kas nodrošina to, ka vienreizēju taisnīgu atlīdzību maksā lietotāji, ja komerciālos nolūkos publicētas fonogrammas vai šādu fonogrammu reprodukcijas izmanto raidīšanai bez vadiem vai publiskošanai, un lai nodrošinātu to, ka šo atlīdzību savā starpā sadala attiecīgie izpildītāji un fonogrammu producenti. Ja nav noslēgts nolīgums starp izpildītājiem un skaņu ierakstu producentiem, dalībvalstis var izstrādāt noteikumus par to, kā šo atlīdzību sadalīt viņu starpā.

3. Dalībvalstis paredz raidorganizācijām ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt retranslēt to raidījumus bez vadiem, kā arī tos publiskot, ja šāda publiskošana notiek vietās, kas pieejamas publiskai par ieejas maksu.

9. pants

Izplatīšanas tiesības

1. Dalībvalstis paredz ekskluzīvas tiesības padarīt pieejamas sabiedrībai, pārdodot vai citādā veidā, objektus, kas norādīti a) līdz d) apakšpunktā, ietverot kopijas, turpmāk tekstā – "izplatīšanas tiesības":

- a) izpildītāji, attiecībā uz viņu sniegto izpildījumu fiksāciju;
- b) fonogrammu producenti, attiecībā uz viņu producētajām fonogrammām;
- c) filmu pirmo fiksāciju producenti, attiecībā uz viņu uzņemto filmu oriģināliem un kopijām;
- d) raidorganizācijas, attiecībā uz to izgatavotām raidījumu fiksācijām, kā noteikts 7. panta 2. punktā.

2. Visu 1. punktā minēto objektu izplatīšanas tiesības Kopienā nav ierobežotas, izņemot gadījumu, ja Kopienā šos objektus pirmo reizi pārdod tiesību subjekti vai tas notiek ar viņu piekrišanu.

3. Izplatīšanas tiesības ir spēkā, ciktāl tās nav pretrunā ar īpašiem I nodaļas, jo īpaši 1. panta 2. punkta noteikumiem.

4. Izplatīšanas tiesības var nodot citiem, deleģēt vai piešķirt ar licences līgumiem.

10. pants

Tiesību ierobežojumi

1. Dalībvalstis var paredzēt šajā nodaļā minētos tiesību ierobežojumus attiecībā uz:

- a) personisku lietošanu;

b) īsu fragmentu izmantošanu sakarā ar jaunāko ziņu reportāžām;

c) īslaicīgu fiksāciju, ko raidorganizācijas veic ar saviem līdzekļiem un savu raidījumu vajadzībām;

d) izmantošanu tikai mācību vai zinātnisku pētījumu nolūkiem.

2. Neatkarīgi no 1. punkta visas dalībvalstis var paredzēt tādas pašas ierobežojumus attiecībā uz izpildītāju, fonogrammu producentu, raidorganizāciju un filmu pirmo fiksāciju producentu aizsardzību, ko tās paredz sakarā ar literāru darbu un mākslas darbu autortiesību aizsardzību.

Obligātus licences līgumus tomēr var paredzēt vienīgi tiktāl, ciktāl tie ir saskaņā ar Romas Konvenciju.

3. Ierobežojumus, kas minēti 1. un 2. punktā, piemēro tikai dažos īpašos gadījumos, kas nav pretrunā ar tiesību objekta parasto izmantošanu un kas nepamatoti neskar tiesību subjekta likumīgās intereses.

III NODAĻA

KOPĒJI NOTEIKUMI

11. pants

Piemērošana laikā

1. Šī direktīva attiecas uz visiem ar autortiesībām aizsargātiem darbiem, izpildījumiem, fonogrammām, raidījumiem un filmu pirmajām fiksācijām, kas minētas šajā direktīvā un ko 1994. gada 1. jūlijā joprojām aizsargāja ar dalībvalstu tiesību aktiem autortiesību un blakustiesību jomā vai kas tanī dienā atbilda aizsardzības kritērijiem saskaņā ar šo direktīvu.

2. Šo direktīvu piemēro, neskarot nevienu izmantošanas darbību, kas veikta pirms 1994. gada 1. jūlija.

3. Dalībvalstis var paredzēt to, ka tiesību subjektus atzīst par piekritušiem atļaut nomāt vai patapināt objektus, kas minēti 3. panta 1. punkta a) līdz d) apakšpunktā, par kuriem ir pierādīts, ka tie ar šādu nolūku ir darīti pieejami trešām personām vai arī šīs tiesības ir iegūtas pirms 1994. gada 1. jūlija.

Tomēr jo īpaši tad, ja šāds objekts ir digitāls ieraksts, dalībvalstis var paredzēt to, ka šiem tiesību subjektiem ir tiesības gūt pienācīgu atlīdzību par šo objektu nomu vai patapināšanu.

4. Dalībvalstīm nevajag piemērot 2. panta 2. punktu kinematogrāfiskiem vai audiovizuāliem darbiem, kas radīti pirms 1994. gada 1. jūlija.

5. Šī direktīva, neskarot 3. punktu un ievērojot 7. punktu, neietekmē līgumus, kas noslēgti pirms 1992. gada 19. novembra.

6. Dalībvalstis, ievērojot 7. punkta noteikumus, var paredzēt to, ka tiesību subjekti, kas ieguvuši jaunas tiesības saskaņā ar valstu tiesību aktiem, kuri pieņemti līdz 1994. gada 1. jūlijam, īstenojot šo direktīvu, ir piekrituši izmantošanai, un uzskata, ka viņi jaunās ekskluzīvās tiesības ir nodevuši citiem.

7. Ja līgumi ir noslēgti līdz 1994. gada 1. jūlijam, tad neatsaucamas tiesības uz 5. pantā paredzēto taisnīgo atlīdzību ir spēkā vienīgi tad, ja autori vai izpildītāji, vai viņu pārstāvji līdz 1997. gada 1. janvārim iesnieguši lūgumu šajā sakarā. Ja tiesību subjektu starpā nav noslēgts nolīgums par atlīdzības līmeni, dalībvalstis var noteikt taisnīgas atlīdzības līmeni.

12. pants

Saistība starp autortiesībām un blakustiesībām

Blakustiesību aizsardzība saskaņā ar šo direktīvu neskar un neietekmē autortiesību aizsardzību.

13. pants

Saziņa

Dalībvalstis dara zināmus Komisijai galvenos valsts tiesību aktus, ko tās pieņēmušas jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

14. pants

Atcelšana

Direktīvu 92/100/EEK atceļ, neskarot dalībvalstu pienākumus attiecībā uz I pielikuma B daļā norādītajiem termiņiem direktīvu transponēšanai valsts tiesību aktos.

Atsauces uz atcelto direktīvu uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu un būtu jālasa saskaņā ar atbilstības tabulu II pielikumā.

15. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

16. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Strasbūrā, 2006. gada 12. decembris.

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
J. BORRELL FONTELLES

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
M. PEKKARINEN

I PIELIKUMS

A DAĻA

Atceltā direktīva ar sekojošiem grozījumiem

Padomes Direktīva 92/100/EEK (OV L 346, 27.11.1992., 61. lpp.)	
Padomes Direktīva 93/98/EEK (OV L 290, 24.11.1993., 9. lpp.)	tikai 11. panta 2. punkts
Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2001/29/EK (OV L 167, 22.6.2001., 10. lpp.)	tikai 11. panta 1. punkts

B DAĻA

Termiņu uzskaitījums transponēšanai valsts tiesību aktos

(minēts 14. pantā)

Direktīva	Termiņš transponēšanai
92/100/EEK	1994. gada 1. jūlijs
93/98/EEK	1995. gada 30. jūnijs
2001/29/EK	2002. gada 21. decembris

II PIELIKUMS

ATBILSTĪBAS TABULA

Direktīva 92/100/EEK	Šī direktīva
1. pants, 1. punkts	1. pants 1. punkts
1. pants, 2. punkts	2. pants, 1. punkts, ievadvārdi un a) apakšpunkts
1. pants, 3. punkts	2. pants, 1. punkts, b) apakšpunkts
1. pants, 4. punkts	1. pants, 2. punkts
2. pants, 1. punkts, ievadvārdi	3. pants, 1. punkts, ievadvārdi
2. pants, 1. punkts, pirmais ievilkums	3. pants, 1. punkts, a) apakšpunkts
2. pants, 1. punkts, otrais ievilkums	3. pants, 1. punkts, b) apakšpunkts
2. pants, 1. punkts, trešais ievilkums	3. pants, 1. punkts, c) apakšpunkts
2. pants, 1. punkts, ceturtais ievilkums, pirmais teikums	3. pants, 1. punkts, d) apakšpunkts
2. pants, 1. punkts, ceturtais ievilkums, otrais teikums	2. pants, 1. punkts, c) apakšpunkts
2. pants, 2. punkts	2. pants, 2. punkts
2. pants, 3. punkts	3. pants, 2. punkts
2. pants, 4. punkts	3. pants, 3. punkts
2. pants, 5. punkts	3. pants, 4. punkts
2. pants, 6. punkts	3. pants, 5. punkts
2. pants, 7. punkts	3. pants, 6. punkts
3. pants	4. pants
4. pants	5. pants
5. pants, 1. līdz 3. punkts	6. pants, 1. līdz 3. punkts
5. pants, 4. punkts	–
6. pants	7. pants
8. pants	8. pants
9. pants, 1. punkts, ievadvārdi un nobeiguma vārdi	9. pants, 1. punkts, ievadvārdi
9. pants, 1. punkts, pirmais ievilkums	9. pants, 1. punkts, a) apakšpunkts
9. pants, 1. punkts, otrais ievilkums	9. pants, 1. punkts, b) apakšpunkts
9. pants, 1. punkts, trešais ievilkums	9. pants, 1. punkts, c) apakšpunkts
9. pants, 1. punkts, ceturtais ievilkums	9. pants, 1. punkts, d) apakšpunkts
9. pants, 2., 3. un 4. punkts	9. pants, 2., 3. un 4. punkts
10. pants, 1. punkts	10. pants, 1. punkts
10. pants, 2. punkts, pirmais teikums	10. pants, 2. punkts, pirmā daļa
10. pants, 2. punkts, otrais teikums	10. pants, 2. punkts, otrā daļa
10. pants, 3. punkts	10. pants, 3. punkts
13. pants, 1. un 2. punkts	11. pants, 1. un 2. punkts
13. pants, 3. punkts, pirmais teikums	11. pants, 3. punkts, pirmā daļa
13. pants, 3. punkts, otrais teikums	11. pants, 3. punkts, otrā daļa
13. pants, 4. punkts	11. pants 4. punkts
13. pants, 5. punkts	–
13. pants, 6. punkts	11. pants, 5. punkts
13. pants, 7. punkts	11. pants, 6. punkts

Direktīva 92/100/EEK	Šī direktīva
13. pants, 8. punkts	–
13. pants, 9. punkts	11. pants, 7. punkts
14. pants	12. pants
15. pants, 1. punkts	–
15. pants, 2. punkts	13. pants
–	14. pants
–	15. pants
16. pants	16. pants
–	I pielikums
–	II pielikums

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA 2006/123/EK

(2006. gada 12. decembris)

par pakalpojumiem iekšējā tirgū

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Eiropas Kopienas dibināšanas līgumu, un jo īpaši tā 47. panta 2. punkta pirmo un trešo teikumu un 55. pantu,

ņemot vērā Komisijas priekšlikumu,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

saskaņā ar Līguma 251. pantā noteikto procedūru ⁽³⁾,

tā kā:

- (1) Eiropas Kopiena cenšas veidot arvien ciešāku sadarbību starp Eiropas valstīm un tautām, kā arī nodrošināt ekonomisko un sociālo attīstību. Saskaņā ar Līguma 14. panta 2. punktu iekšējais tirgus ir teritorija bez iekšējām robežām, kurā ir nodrošināta pakalpojumu brīva aprīte. Saskaņā ar Līguma 43. pantu ir nodrošināta brīvība veikt uzņēmējdarbību. Līguma 49. pants paredz tiesības sniegt pakalpojumus Kopienā. Ir svarīgi likvidēt šķēršļus pakalpojumu darbības attīstībai starp dalībvalstīm, lai stiprinātu Eiropas tautu integrāciju un veicinātu līdzsvarotu un stabilu ekonomisko un sociālo attīstību. Likvidējot šādus šķēršļus, ir svarīgi nodrošināt, lai pakalpojumu darbību attīstība dotu ieguldījumu Līguma 2. pantā izvirzītā uzdevuma sasniegšanā – visā Kopienā veicināt harmonisku, līdzsvarotu un stabilu saimnieciskās darbības attīstību, panākt augstu nodarbinātības un sociālās aizsardzības līmeni, vīriešu un sieviešu līdztiesību, ilgtspējīgu izaugsmi bez pārmērīgas inflācijas, augstu konkurētspējas un ekonomiskās konverģences pakāpi, augstu vides kvalitātes aizsardzības un uzlabošanas pakāpi, paaugstināt dzīves līmeni un dzīves kvalitāti, kā arī panākt ekonomisku un sociālu kohēziju un solidaritāti starp dalībvalstīm.

⁽¹⁾ OV C 221, 8.9.2005., 113. lpp.

⁽²⁾ OV C 43, 18.2.2005., 18. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2006. gada 16. februāra Atzinums (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēts), Padomes 2006. gada 24. jūlija Kopējā nostāja (OV C 270 E, 7.11.2006., 1. lpp.) un Eiropas Parlamenta 2006. gada 15. novembra Nostāja. Padomes 2006. gada 11. decembra Lēmums.

- (2) Konkurētspējīgs pakalpojumu tirgus ir svarīgs, lai veicinātu Eiropas Savienības ekonomikas izaugsmi un radītu darbavietas. Pašlaik daudzi šķēršļi iekšējā tirgū neļauj pakalpojumu sniedzējiem, īpaši mazajiem un vidējiem uzņēmumiem (MVU), paplašināt darbību ārpus savu valstu robežām un pilnīgi izmantot visas iekšējā tirgus priekšrocības. Tādējādi pasaules līmenī Eiropas Savienības pakalpojumu sniedzēju konkurētspēja samazinās. Brīvs tirgus, kas liek dalībvalstīm atcelt ierobežojumus pārrobežu pakalpojumu sniegšanai, tai pašā laikā palielinot pārskatāmību un informāciju patērētājiem, sniegtu patērētājiem plašāku izvēli un labākus pakalpojumus par zemākām cenām.

- (3) Komisijas ziņojumā par “Stāvokli pakalpojumu iekšējā tirgū” ir norādīti daudzi šķēršļi, kas traucē vai palēnina pakalpojumu attīstību starp dalībvalstīm, jo īpaši to pakalpojumu, kurus sniedz MVU, kas dominē pakalpojumu jomā. Ziņojumā secināts, ka desmit gadus pēc paredzētās iekšējā tirgus izveides pabeigšanas joprojām pastāv dziļa plaisa starp redzējumu par integrētu Eiropas Savienības ekonomiku un realitāti, ar kuru saskaras Eiropas pilsoņi un pakalpojumu sniedzēji. Šķēršļi attiecas uz visdažādākajām pakalpojumu darbībām visos pakalpojumu sniedzēju darbības posmos, un tiem piemīt vairākas kopējas iezīmes, tostarp tas, ka tie bieži rodas no administratīvā sloga, juridiskās nenoteiktības, kas saistās ar pārrobežu darbību, kā arī no tā, ka starp dalībvalstīm trūkst savstarpējas uzticības.

- (4) Tā kā pakalpojumi ir ekonomikas izaugsmes dzinējspēks un to īpatsvars IKP un darbavietu radīšanā vairumā dalībvalstu ir 70 %, šai iekšējā tirgus sadrumstalotībai ir negatīva ietekme uz Eiropas ekonomiku kopumā, sevišķi uz MVU konkurētspēju un darba ņēmēju apriti, un tā liedz patērētājiem pieeju plašākam pakalpojumu klāstam par konkurētspējīgu cenu. Ir svarīgi atzīmēt, ka pakalpojumu nozare ir viena no svarīgākajām nozarēm tieši sieviešu nodarbinātībā un tādēļ viņas var gūt ievērojamu labumu no jaunajām iespējām, ko piedāvā pakalpojumu iekšējā tirgus izveide. Eiropas Parlaments un Padome ir uzsvēruši, ka tiesisku šķēršļu likvidēšanai reāla pakalpojumu iekšējā tirgus izveidei ir prioritāra nozīme, lai sasniegtu Eiropadomes Lisabonas sanāksmē 2000. gada 23. un 24. martā noteikto mērķi uzlabot nodarbinātību un sociālo kohēziju un panākt ilgtspējīgu ekonomikas pieaugumu, lai līdz

2010. gadam panāktu, ka Eiropas Savienība ir viskonkurētspējīgākā un visdinamiskākā uz zināšanām balstītā ekonomika pasaulē ar vairāk un labākām darbvietām. Šo šķēršļu likvidēšana, vienlaikus nodrošinot attīstītu Eiropas sociālo modeli, tādēļ ir viens no galvenajiem nosacījumiem, lai īstenotu Lisabonas stratēģiju un atdzīvinātu Eiropas ekonomiku, jo īpaši nodarbinātības un ieguldījumu ziņā. Tādēļ ir svarīgi iekšējo pakalpojumu tirgu izveidot, līdzsvarojot tirgus atvēršanu ar sabiedrisko pakalpojumu un sociālo un patērētāju tiesību saglabāšanu.

- (5) Tādēļ ir jālikvidē šķēršļi pakalpojumu sniedzēju brīvībai veikt uzņēmējdarbību dalībvalstīs un šķēršļi pakalpojumu brīvai aprītei starp dalībvalstīm, kā arī jāgarantē pakalpojumu saņēmējiem un pakalpojumu sniedzējiem tiesiskā drošība, kas vajadzīga šo divu Līgumā paredzēto pamatbrīvību īstenošanai praksē. Tā kā šķēršļi pakalpojumu iekšējā tirgū skar uzņēmējus, kas vēlas veikt uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, kā arī tos uzņēmējus, kuri sniedz pakalpojumus citā dalībvalstī, neveikdami tajā uzņēmējdarbību, ir jāļauj pakalpojumu sniedzējiem izvērst savas pakalpojumu darbības iekšējā tirgū, vai nu sākot veikt uzņēmējdarbību dalībvalstī, vai arī izmantojot pakalpojumu brīvu aprīti. Pakalpojumu sniedzējiem būtu jāvar izvēlēties vienu no šīm brīvībām atkarībā no savas izaugsmes stratēģijas katrā dalībvalstī.
- (6) Šos šķēršļus nevar likvidēt, tikai paļaujoties uz Līguma 43. un 49. panta tiešo piemērošanu, jo, no vienas puses, tos izskatīt katrā gadījumā atsevišķi ar pārkāpumu novēršanas procedūru pret attiecīgajām dalībvalstīm, jo īpaši pēc paplašināšanās, valsts un Kopienas iestādēm būtu ļoti sarežģīti, un, no otras puses, daudzu šķēršļu likvidācijai ir nepieciešama valstu tiesisko shēmu iepriekšēja koordinācija, tostarp administratīvās sadarbības izveidošana. Kā atzinuši Eiropas Parlaments un Padome, Kopienas tiesību instruments ļauj panākt reālu pakalpojumu iekšējo tirgu.
- (7) Ar šo direktīvu izveido vispārēju tiesisku pamatu, kas attiecas uz plašu pakalpojumu klāstu, ņemot vērā katra darbības veida vai profesijas un tās reglamentējošās sistēmas īpatnības. Šis tiesiskais pamats ir balstīts uz dinamisku un selektīvu pieeju, saskaņā ar kuru prioritārā kārtā likvidē šķēršļus, ko var likvidēt ātri, bet attiecībā uz pārējiem šķēršļiem uzsāk izvērtējuma, konsultāciju un specifisku jautājumu papildu saskaņošanas procesu, kurš ļaus pakāpeniski un koordinēti modernizēt valsts reglamentējošās sistēmas attiecībā uz pakalpojumu darbībām, kas ir būtiski, lai līdz 2010. gadam izveidotu reālu pakalpojumu iekšējo tirgu. Būtu jāparedz līdzsvarotu pasākumu klāstu, kas ietver mērķētu saskaņošanu, administratīvu sadarbību, noteikumus par pakalpojumu sniegšanas brīvību un

modinājumu dažos jautājumos izstrādāt rīcības kodeksus. Šai valsts tiesību režīmu saskaņošanai būtu jānodrošina augsts Kopienas tiesiskās integrācijas līmenis un vispārējās intereses mērķu aizsardzība augstā līmenī, jo īpaši patērētāju aizsardzība, kas ir būtiski svarīgi, lai iedibinātu uzticēšanos starp dalībvalstīm. Šajā direktīvā arī ņemti vērā citi vispārējās intereses mērķi, tostarp vides aizsardzība, valsts drošība un veselības aizsardzība, kā arī nepieciešamība ievērot darba tiesību aktus.

- (8) Ir lietderīgi tos šīs direktīvas noteikumus, kas attiecas uz brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu aprīti, piemērot tikai tiktāl, ciktāl attiecīgās darbības ir atvērtas konkurencei, lai tie neliktu dalībvalstīm vai nu liberalizēt vispārējās ekonomiskas nozīmes pakalpojumus vai privatizēt publiskās struktūras, kas sniedz šādus pakalpojumus, vai atcelt pastāvošos monopolus attiecībā uz citām darbībām vai noteiktiem izplatīšanas pakalpojumiem.
- (9) Šī direktīva attiecas vienīgi uz tām prasībām, kuras ietekmē piekļuvi pakalpojumu sniegšanas darbībai vai tās veikšanu. Tādēļ tā neattiecas uz tādām prasībām kā ceļu satiksmes noteikumiem, zemes apstrādes un izmantošanas noteikumiem, pilsētu un lauku plānošanai, būvniecības standartiem, kā arī administratīvām sankcijām, kuras piemēro par neatbilstību šādiem noteikumiem, – kas konkrēti nereglamentē vai konkrēti neietekmē pakalpojumu sniegšanas darbību, taču kas pakalpojuma sniedzējiem jāievēro, veicot saimniecisku darbību, tāpat kā personām, kuras veic privātus darījumus.
- (10) Šī direktīva neattiecas uz prasībām, kas regulē valsts līdzekļu pieejamību noteiktiem pakalpojumu sniedzējiem. Starp šādām prasībām ir sevišķi tās prasības, kurās minēti nosacījumi, saskaņā ar ko pakalpojumu sniedzējiem ir tiesības saņemt valsts finansējumu, tostarp konkrēti līgumnosacījumi, un jo īpaši kvalitātes standarti, kuri jāievēro, lai saņemtu valsts finansējumu, piemēram, par sociālo pakalpojumu sniegšanu.
- (11) Šī direktīva neskar pasākumus, ko saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem dalībvalstis veic saistībā ar kultūras vai valodas daudzveidības un plašsaziņas līdzekļu plurālisma aizsardzību un veicināšanu, ietverot arī finansēšanu. Šī direktīva neliedz dalībvalstīm piemērot pamatnoteikumus un pamatprincipus saistībā ar preses brīvību un vārda brīvību. Šī direktīva neietekmē dalībvalstu tiesību aktus, kas aizliedz diskrimināciju uz valstspiederības pamata vai uz tāda pamata, kas izklāstīts Līguma 13. pantā.

- (12) Šīs direktīvas mērķis ir izveidot tiesisko regulējumu, lai nodrošinātu brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu apriti starp dalībvalstīm, un tā nesaskaņo un neskar krimināltiesību normas. Tomēr dalībvalstīm nedrīkstētu būt iespēja, apejot šajā direktīvā paredzētos noteikumus, ierobežot pakalpojumu sniegšanas brīvību, piemērojot krimināltiesību normas, kas īpaši ietekmē piekļuvi kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanu.
- (13) Ir vienlīdz svarīgi, lai šajā direktīvā būtu pilnībā ņemtas vērā Kopienas iniciatīvas, kas balstās uz Līguma 137. pantu, ar nolūku sasniegt tā 136. panta mērķus saistībā ar nodarbinātības un labāku dzīves un darba apstākļu veicināšanu.
- (14) Šī direktīva neskar nodarbinātības nosacījumus, tostarp maksimālo darba ilgumu un minimālo atpūtas laiku, minimālās apmaksātās ikgadējās brīvdienas, minimālo atalgojuma likmi un veselības aizsardzību, drošību un higiēnu darbā, kurus dalībvalstis piemēro saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, tā neskar attiecības starp sociālajiem partneriem, ietverot tiesības veikt sarunas par koplīgumiem un noslēgt tos un tiesības veikt protesta akcijas saskaņā ar valsts tiesību aktiem un praksi, kas nav pretrunā Kopienas tiesību aktiem, un tā arī neattiecas uz pakalpojumiem, ko sniedz pagaidu darbā iekārtošanas aģentūras. Šī direktīva neskar dalībvalstu sociālā nodrošinājuma tiesību aktus.
- (15) Ar šo direktīvu ievēro pamattiesību īstenošanu, kuras jāpiemēro dalībvalstīs un kuras atzītas Eiropas Savienības Pamattiesību hartā, kā arī pievienotos skaidrojumus, kas šīs pamattiesības saskaņo ar pamatbrīvībām, kas noteiktas Līguma 43. un 49. pantā. Šīs pamattiesības ietver tiesības streikot saskaņā ar attiecīgās valsts tiesību aktiem un praksi, kas nav pretrunā Kopienas tiesību aktiem.
- (16) Šī direktīva attiecas vienīgi uz pakalpojumu sniedzējiem, kas veic uzņēmējdarbību kādā dalībvalstī, un neattiecas uz ārējiem aspektiem. Tā neattiecas uz sarunām starptautiskās organizācijās par pakalpojumu tirdzniecību, jo īpaši saistībā ar Vispārējo vienošanos par pakalpojumu tirgu (VVPT).
- (17) Šī direktīva aptver vienīgi pakalpojumus, ko sniedz par atlīdzību. Uz vispārējas nozīmes pakalpojumiem neattiecas definīcija Līguma 50. pantā, un tādēļ uz tiem neattiecas šīs direktīvas piemērošanas joma. Vispārējas ekonomiskas nozīmes pakalpojumi ir pakalpojumi, ko sniedz par atlīdzību, un tādēļ tie ietilpst šīs direktīvas darbības jomā. Tomēr uz dažiem vispārējas ekonomiskas nozīmes pakalpojumiem, piemēram tādiem, kas varētu pastāvēt transporta jomā, neattiecas šīs direktīvas piemērošanas joma, un uz dažiem citiem vispārējas ekonomiskas nozīmes pakalpojumiem, piemēram tādiem, kas varētu pastāvēt pasta pakalpojumu jomā, attiecas atkāpe no šajā direktīvā izklāstītajiem noteikumiem par pakalpojumu sniegšanas brīvību. Šī direktīva neattiecas uz vispārējas ekonomiskas nozīmes pakalpojumu finansēšanu, un to nepiemēro dalībvalstu piešķirtā atbalsta sistēmām saskaņā ar Kopienas noteikumiem par konkurenci, īpaši sociālajā jomā. Šī direktīva neattiecas uz turpmākiem pasākumiem saistībā ar Komisijas Balto grāmatu par vispārējas nozīmes pakalpojumiem.
- (18) No šīs direktīvas piemērošanas jomas būtu jāizslēdz finanšu pakalpojumi, jo uz šīm darbībām attiecas konkrēti Kopienas tiesību akti, kuru mērķis tāpat kā šai direktīvai ir reāla pakalpojumu iekšējā tirgus izveide. Tādējādi šai izslēgšanai būtu jāattiecas uz visiem finanšu pakalpojumiem, piemēram, banku pakalpojumiem, kredītiem, apdrošināšanu, tostarp pārāpdrošināšanu, darba devēja vai privātām pensijām, vērtspapīriem, ieguldījumu fondiem, maksājumiem un ieguldījumu konsultācijām, tostarp pakalpojumiem, kuri uzskaitīti I pielikumā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvai 2006/48/EK (2006. gada 14. jūnijs) par kredītiestāžu darbības sākšanu un veikšanu ⁽¹⁾.
- (19) Ņemot vērā to, ka 2002. gadā ir pieņemts tiesību instrumentu komplekss attiecībā uz elektroniskajiem komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem un uz saistītajiem resursiem un pakalpojumiem, ar kuru ir izveidoti reglamentējošie noteikumi, kas atvieglo piekļuvi šīm darbībām iekšējā tirgū, jo īpaši, likvidējot lielāko daļu individuālo atļauju piešķiršanas sistēmu, no šīs direktīvas piemērošanas jomas jāizslēdz jautājumi, uz ko attiecas minētie instrumenti.
- (20) Izslēgšana no šīs direktīvas darbības jomas attiecībā uz jautājumiem saistībā ar elektronisko komunikāciju pakalpojumiem, ko aptver Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/19/EK (2002. gada 7. marts) par piekļuvi elektronisko komunikāciju tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un to savstarpēju savienojumu (Piekļuves direktīva) ⁽²⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/20/EK (2002. gada 7. marts) par elektronisko komunikāciju tīklu un pakalpojumu atļaušanu (Atļauju izsniegšanas direktīva) ⁽³⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes

(1) OV L 177, 30.6.2006., 1. lpp.

(2) OV L 108, 24.4.2002., 7. lpp.

(3) OV L 108, 24.4.2002., 21. lpp.

- Direktīva 2002/21/EK (2002. gada 7. marts) par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (Pamattirektīva) ⁽¹⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/22/EK (2002. gada 7. marts) par universālo pakalpojumu un lietotāju tiesībām attiecībā uz elektronisko sakaru tīkliem un pakalpojumiem (Universālo pakalpojumu direktīva) ⁽²⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/58/EK (2002. gada 12. jūlijs) par personas datu apstrādi un privātās dzīves aizsardzību elektronisko komunikāciju nozarē (Direktīva par privāto dzīvi un elektronisko komunikāciju) ⁽³⁾, būtu jāpiemēro ne tikai tiem jautājumiem, kas konkrēti izskatīti šajās direktīvās, bet arī tiem jautājumiem, kuros direktīvas skaidri atstāj dalībvalstīm iespēju veikt zināmus pasākumus valsts līmenī.
- (21) Transporta pakalpojumi, tostarp pilsētu transports, taksoometri un ātrās palīdzības mašīnas, kā arī ostu pakalpojumi būtu jāizslēdz no šīs direktīvas darbības jomas.
- (22) Veselības aprūpes izslēgšanai no šīs direktīvas piemērošanas jomas būtu jāattiecas uz veselības aprūpi un farmaceitiskajiem pakalpojumiem, ko pacientiem sniedz veselības aprūpes darbinieki, lai novērtētu, saglabātu vai atjaunotu viņu veselības stāvokli, ja dalībvalstī, kurā pakalpojumi tiek sniegti, šādas darbības var veikt vienīgi reglamentēto profesiju pārstāvji.
- (23) Šī direktīva neiespaido atbildzināšanu par veselības aprūpi, kas sniegta citā dalībvalstī, nevis tajā, kur aprūpes saņēmējs pastāvīgi dzīvo. Šo jautājumu Eiropas Kopienų Tiesa ir izskatījusi vairākkārt un ir atzinusi pacientu tiesības. Lai panāktu lielāku juridisko noteiktību un skaidrību, ir svarīgi šo jautājumu risināt citā Kopienų juridiskajā instrumentā tiktāl, ciktāl šis jautājums jau nav atrisināts Padomes Regulā (EEK) Nr. 1408/71 (1971. gada 14. jūnijs) par sociālā nodrošinājuma sistēmu piemērošanu darbiniekiem un viņu ģimenēm, kas pārvietojas Kopienā ⁽⁴⁾.
- (24) No šīs direktīvas piemērošanas jomas būtu jāizslēdz arī audiovizuālie pakalpojumi neatkarīgi no to pārraidīšanas veida, tostarp kinoteātros. Turklāt šai direktīvai nebūtu jāattiecas uz dalībvalstu piešķirto atbalstu audiovizuālajā jomā, kam piemēro Kopienų noteikumus par konkurenci.
- (25) No šīs direktīvas darbības jomas būtu jāizslēdz azartspēles, arī loterijas un derības, ņemot vērā šo darbību specifiku, kas dalībvalstīm liek piemērot politikas saistībā ar sabiedrisko kārtību un patērētāju aizsardzību.
- (26) Šī direktīva neskar Līguma 45. panta piemērošanu.
- (27) Šai direktīvai nebūtu jāattiecas uz tiem sociālajiem pakalpojumiem mājokļu, bērnu aprūpes, ģimeņu un personu, kam nepieciešama palīdzība, atbalsta jomā, kurus sniedz valsts visas valsts, reģionālajā vai vietējā līmenī, valsts pilnvaroti pakalpojumu sniedzēji vai valsts atzītas labdarības iestādes, lai nodrošinātu atbalstu tiem, kam pastāvīgi vai īslaicīgi tas īpaši vajadzīgs nepietiekamu ģimenes ienākumu vai pilnīgas vai daļējas atkarības dēļ, un tiem, kas varētu tikt atstumti. Šie pakalpojumi ir būtiski, lai garantētu pamattiesības uz cilvēka cieņu un integritāti, un tie ir sociālās kohēzijas principa un solidaritātes principa izpausme, un šī direktīva nedrīkstētu tos iespaidot.
- (28) Šī direktīva neattiecas uz sociālo pakalpojumu finansēšanu, kā arī uz dažādo atbalstu sistēmu, kas ar šiem pakalpojumiem saistīta. Tā arī neietekmē kritērijus vai nosacījumus, ko dalībvalstis ir noteikušas, lai nodrošinātu, ka sociālie dienesti rīkojas sabiedrības interešu un sociālās kohēzijas labā. Turklāt šī direktīva nedrīkstētu ietekmēt universālā pakalpojuma principu dalībvalstu sociālajos pakalpojumos.
- (29) Ņemot vērā to, ka Līgumā ir paredzēta īpaša juridiskā bāze nodokļu jautājumiem un ka šajā jomā jau ir pieņemti Kopienų instrumenti, no šīs direktīvas piemērošanas jomas ir jāizslēdz nodokļu joma.
- (30) Jau pastāv ievērojams Kopienų tiesību aktu kopums, kas attiecas uz pakalpojumu darbībām. Šī direktīva turpina *acquis* sāktu un tādējādi to papildina. Pretrunas starp šo direktīvu un citiem Kopienų instrumentiem ir apzinātas, un šajā direktīvā ir paredzēti risinājumi, tostarp izmantojot atkāpes. Tomēr jāparedz noteikums par jebkādiem atlikušiem un izņēmuma gadījumiem, kad pastāv pretruna starp kādu šīs direktīvas noteikumu un kādu cita Kopienų instrumenta noteikumu. Šādas pretrunas pastāvēšana būtu jākonstatē saskaņā ar Līguma noteikumiem par tiesībām veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu apriti.

(1) OV L 108, 24.4.2002., 33. lpp.

(2) OV L 108, 24.4.2002., 51. lpp.

(3) OV L 201, 31.7.2002., 37. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2006/24/EK (OV L 105, 13.4.2006., 54. lpp.).

(4) OV L 149, 5.7.1971., 2. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 629/2006 (OV L 114, 27.4.2006., 1. lpp.).

- (31) Šī direktīva ir saderīga ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/36/EK (2005. gada 7. septembris) par profesionālo kvalifikāciju atzīšanu⁽¹⁾ un neiespaido to. Tā attiecas uz jautājumiem, kas nav saistīti ar profesionālo kvalifikāciju, piemēram, profesionālās atbildības apdrošināšanu, komerciāliem paziņojumiem, daudznozaru darbībām un administratīvu vienkāršošanu. Attiecībā uz pārrobežu pakalpojumu pagaidu sniegšanu atkāpe no noteikumiem par pakalpojumu sniegšanas brīvību šajā direktīvā nodrošina, ka netiek skarta Direktīvas 2005/36/EK II sadaļa par pakalpojumu brīvu sniegšanu. Tādēļ noteikumi par pakalpojumu sniegšanas brīvību neskar nekādus pasākumus, ko atbilstīgi minētajai direktīvai piemēro dalībvalstī, kurā pakalpojumu sniedz.
- (32) Šī direktīva ir saderīga ar Kopienas tiesību aktiem patērētāju aizsardzības jomā, piemēram, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/29/EK (2005. gada 11. maijs), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem (Negodīgas komercprakses direktīva)⁽²⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (2004. gada 27. oktobris) par sadarbību starp valstu iestādēm, kas atbildīgas par tiesību aktu īstenošanu patērētāju tiesību aizsardzības jomā (Regula par sadarbību patērētāju tiesību aizsardzības jomā)⁽³⁾.
- (33) Pakalpojumi, uz ko attiecas šī direktīva, ietver plašu darbību klāstu, kas pastāvīgi mainās, tostarp uzņēmējdarbības pakalpojumus, piemēram, vadības konsultācijas, sertifikāciju un pārbaudes, ēku apsaimniekošanu, tostarp biroju uzturēšanu, reklāmu, personāla atlases pakalpojumus un tirdzniecības aģentu pakalpojumus. Tie ir arī pakalpojumi, ko sniedz gan uzņēmumiem, gan patērētājiem, piemēram, juridiskas konsultācijas vai konsultācijas nodokļu jautājumos, nekustamā īpašuma pakalpojumi, piemēram, nekustamā īpašuma aģentūras, būvniecība, tostarp arhitektu pakalpojumi, izplatīšanas tirdzniecība, tirdzniecības gadatirgu organizēšana, auto noma un ceļojumu aģentūras. Šī direktīva attiecas arī uz patērētāju pakalpojumiem, piemēram, pakalpojumiem tūrisma nozarē, tostarp gidiem, atpūtas pakalpojumiem, sporta centriem un izklaides parkiem, un – ciktāl tie nav izslēgti no direktīvas piemērošanas jomas – mājsaimniecību atbalsta pakalpojumiem, piemēram, palīdzību vecāka gadagājuma cilvēkiem. Šīs darbības var ietvert pakalpojumus, kuru sniegšanai ir nepieciešams, lai pakalpojumu sniedzējs un pakalpojumu saņēmējs atrastos tuvu viens otram, pakalpojumus, kuru sniegšanai pakalpojumu saņēmējam vai to sniedzējam jāceļo, kā arī pakalpojumus, kurus var sniegt no attāluma, tostarp ar interneta starpniecību.
- (34) Saskaņā ar Tiesas judikatūru novērtējums par to, vai konkrētas darbības, īpaši darbības, kas tiek finansētas no valsts līdzekļiem un ko veic publiskas struktūras, ir "pakalpojumi", jāizdara katrā gadījumā atsevišķi, ņemot vērā visas to pazīmes, jo īpaši veidu, kādā tās attiecīgajā dalībvalstī tiek nodrošinātas, organizētas un finansētas. Tiesa uzskata, ka būtiska atbildības īpašība ir tā, ka tās pamatā ir ekonomiski apsvērumi, un atzīst, ka atbildības faktora nav tajā gadījumā, kad darbības bez atbildības veic valsts vai valsts vārdā saistībā ar tās pienākumiem sociālajā, kultūras, izglītības un tieslietu jomā – piemēram, kursi, ko rīko valsts izglītības sistēmas ietvaros, vai tādu sociālās drošības projektu vadība, kuri nav saistīti ar saimniecisko darbību. Pakalpojumu saņēmēju veikts maksājums, piemēram, studentu maksāta mācību vai reģistrācijas maksa, lai zināmā mērā segtu sistēmas darbības izdevumus, pats par sevi nav atbildība, jo pakalpojumu joprojām finansē galvenokārt no valsts līdzekļiem. Uz šīm darbībām tāpēc neattiecas pakalpojuma definīcija Līguma 50. pantā, un tādēļ tās neietilpst šīs direktīvas piemērošanas jomā.
- (35) Amatieru sporta bezpeļņas aktivitātēm ir ievērojama sociālā nozīme. Bieži vien tās kalpo vienīgi sociāliem un izklaides mērķiem. Līdz ar to tās varētu nebūt saimnieciska darbība Kopienas tiesību aktu nozīmē un nebūtu ietveramas šīs direktīvas darbības jomā.
- (36) "Pakalpojumu sniedzēja" jēdzienam būtu jāaptver jebkura fiziska persona, kas ir kādas dalībvalsts valstspiederīgais, vai jebkura juridiska persona, kas ir iesaistīta pakalpojumu darbībā dalībvalstī, izmantojot vai nu brīvību veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu brīvu apriti. Tādējādi pakalpojumu sniedzēja jēdzienam nebūtu jāaprobežojas vienīgi ar pārrobežu pakalpojumu sniegšanu atbilstīgi pakalpojumu brīvai apritei, bet būtu jāattiecas arī uz gadījumiem, kad uzņēmējs sāk veikt uzņēmējdarbību kādā dalībvalstī, lai tajā veiktu savas pakalpojumu darbības. No otras puses, pakalpojumu sniedzēja jēdzienam nebūtu jāattiecas uz trešo valstu uzņēmumu filiālēm dalībvalstīs, jo saskaņā ar Līguma 48. pantu brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvību var izmantot vienīgi uzņēmumi, kuri izveidoti saskaņā ar kādas dalībvalsts tiesību aktiem un kuru juridiskā adrese, galvenā vadība vai galvenā darījumu vieta ir Kopienas teritorijā. "Pakalpojumu saņēmēja" jēdzienam būtu jāaptver arī trešo valstu valstspiederīgie, kas jau izmanto tiesības, kuras tiem piešķir Kopienas tiesību akti, piemēram, Regula (EEK) Nr. 1408/71, Padomes Direktīva 2003/109/EK (2003. gada 25. novembris) par to trešo valstu pilsoņu statusu, kuri ir kādas dalībvalsts pastāvīgie iedzīvotāji⁽⁴⁾,

(1) OV L 255, 30.9.2005., 22. lpp.

(2) OV L 149, 11.6.2005., 22. lpp.

(3) OV L 364, 9.12.2004., 1. lpp. Regulā grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2005/29/EK.

(4) OV L 16, 23.1.2004., 44. lpp.

Padomes Regula (EK) Nr. 859/2003 (2003. gada 14. maijs), ar ko Regulas (EEK) Nr. 1408/71 un Regulas (EEK) Nr. 574/72 noteikumus attiecina arī uz tiem trešo valstu pilsoņiem, uz kuriem minētie noteikumi neattiecas tikai viņu valstspiederības dēļ⁽¹⁾, un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/38/EK (2004. gada 29. aprīlis) par Savienības pilsoņu un viņu ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā⁽²⁾. Turklāt dalībvalstis var paplašināt pakalpojumu saņēmēja jēdzienu, to attiecinot uz trešo valstu valstspiederīgajiem, kas atrodas to teritorijā.

(37) Vieta, kur pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību, būtu jānosaka saskaņā ar Tiesas judikatūru, saskaņā ar kuru uzņēmējdarbības veikšanas jēdziens ietver faktisku saimnieciskās darbības veikšanu ar pastāvīgu uzņēmuma starpniecību uz nenoteiktu laiku. Šī prasība var būt izpildīta arī tad, ja uzņēmums ir radīts uz konkrētu laiku vai ja tas ir ēku vai iekārtu, ar kā palīdzību tas veic savu darbību. Tā var būt izpildīta arī tad, ja dalībvalsts tikai uz noteiktu laiku piešķir atļaujas attiecībā uz īpašiem pakalpojumiem. Uzņēmējdarbības veikšana obligāti nenozīmē meitasuzņēmumu, filiāli vai aģentūru – tas var būt birojs, kuru vada pakalpojumu sniedzēja personāls vai persona, kas ir neatkarīga, bet pilnvarota pastāvīgi rīkoties uzņēmuma vārdā, kā tas būtu aģentūras gadījumā. Saskaņā ar šo definīciju, kas liek veikt faktisku saimniecisko darbību vietā, kur pakalpojuma sniedzējs veic uzņēmējdarbību, pastkastīte vien vēl nenozīmē uzņēmējdarbības veikšanu. Ja pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību vairākās vietās, ir svarīgi noteikt, no kuras uzņēmējdarbības veikšanas vietas faktiski sniedz attiecīgo pakalpojumu. Ja ir grūti noteikt, no kuras no vairākām uzņēmējdarbības veikšanas vietām attiecīgais pakalpojums tiek sniegts, šai vietai vajadzētu būt tur, kur atrodas pakalpojumu sniedzēja centrs darbībām, kas saistītas ar attiecīgo pakalpojumu.

(38) "Juridiskas personas" jēdziens saskaņā ar Līguma noteikumiem par uzņēmējdarbības veikšanu sniedz uzņēmējiem izvēles brīvību attiecībā uz juridisko formu, ko tie uzskata par piemērotu, lai veiktu savas darbības. Tādējādi "juridiskas personas" Līguma nozīmē ir visas struktūras, kas izveidotas atbilstīgi kādas dalībvalsts tiesību aktiem vai ko šie tiesību akti reglamentē, neatkarīgi no to juridiskās formas.

(39) "Atļauju sistēmas" jēdzienam būtu jāaptver, cita starpā, administratīvās procedūras, lai piešķirtu atļaujas, licences, apstiprinājumus vai koncesijas, kā arī – lai varētu veikt darbību – pienākumu būt reģistrētam kā profesijas loceklim vai būt iekļautam reģistrā, uzskaitē vai datubāzē, būt

oficiāli ieceltam organizācijā vai iegūt karti, kas apliecina piederību kādai noteiktai profesijai. Atļauju var piešķirt ne tikai ar formālu lēmumu, bet arī ar netiešu lēmumu, piemēram, kompetentajai iestādei neveicot nekādas darbības, vai tā, ka ieinteresētajai personai attiecīgās darbības uzsākšanai vai tās legalizēšanai ir jāsaņem apliecinājums par deklarācijas saņemšanu.

(40) Jēdzienu "sevišķi svarīgi iemesli saistībā ar sabiedrības interesēm", uz ko ir atsaucies dažos šīs direktīvas noteikumos, pakāpeniski ir izstrādājusi Tiesa savā judikatūrā attiecībā uz Līguma 43. un 49. pantu, un tas var turpināt attīstīties. Šis jēdziens, kā tas atzīts Tiesas judikatūrā, aptver vismaz šādas jomas: sabiedriskā kārtība, valsts drošība un veselības aizsardzība, kā paredzēts Līguma 46. un 55. pantā; kārtības uzturēšana; sociālās politikas mērķi; pakalpojumu saņēmēju aizsardzība; patērētāju aizsardzība; darba ņēmēju aizsardzība, tostarp darba ņēmēju sociālā aizsardzība; dzīvnieku labturība; sociālā nodrošinājuma sistēmas finansiālā līdzsvara saglabāšana; krāpšanas novēršana; negodīgas konkurences novēršana; vides un pilsētvides aizsardzība, tostarp pilsētplānošana un lauku apvidu plānošana; kreditoru aizsardzība; pareizas tiesvedības nodrošināšana; drošība uz ceļiem; intelektuālā īpašuma aizsardzība; kultūras politikas mērķi, tostarp izpausmes brīvības aizsardzība saistībā ar dažādiem aspektiem, jo īpaši sabiedrības sociālajām, kultūras, reliģiskajām un filozofiskajām vērtībām; vajadzība nodrošināt augstu izglītības līmeni, preses daudzveidības saglabāšanu un valsts valodas veicināšanu; valsts vēstures un mākslas mantojuma saglabāšana un veterinārijas politika.

(41) "Sabiedriskās kārtības" jēdziens Tiesas interpretācijā ietver aizsardzību pret faktiskiem un pietiekami nopietniem draudiem, kas ietekmē kādu no sabiedrības pamatinteresēm un var ietvert jo īpaši tos jautājumus, kas skar cilvēku cieņu, nepilngadīgo un neaizsargātu pieaugušo aizsardzību un dzīvnieku labturību. Tāpat valsts drošības jēdziens ietver sabiedrības drošuma jautājumus.

(42) Noteikumiem, kas attiecas uz administratīvajām procedūrām, nevajadzētu būt vērstiem uz administratīvo procedūru saskaņošanu, bet gan uz to, lai atbrīvotos no pārlieku apgrūtināšanām atļauju sistēmām, procedūrām un formalitātēm, kas kavē brīvību veikt uzņēmējdarbību un jaunu pakalpojumu uzņēmumu izveidi.

⁽¹⁾ OV L 124, 20.5.2003., 1. lpp.

⁽²⁾ OV L 158, 30.4.2004., 77. lpp.

- (43) Vienas no lielākajām grūtībām saistībā ar piekļuvi pakalpojumu darbībām un to veikšanai, ar kurām sastopas sevišķi MVU, ir administratīvo procedūru sarežģītība, ilgums un tiesiskā nedrošība. Tādēļ, ņemot par piemēru dažas modernizācijas un labas administratīvās prakses iniciatīvas, kas veiktas Kopienas un valstu mērogā, ir jāizstrādā administratīvās vienkāršošanas principi, *inter alia*, ierobežojot pienākumu iepriekš saņemt atļauju tikai uz tiem gadījumiem, kuros tas ir būtiski svarīgi, un ieviešot principu, ka pēc noteikta termiņa beigām kompetentās iestādes atļauju ir piešķirušas klusējot. Šādas modernizācijas mērķis, saglabājot prasības par pārskatāmību un informācijas par uzņēmējiem atjaunināšanu, ir samazināt kavēšanos, izmaksas un nelabvēlīgas sekas, kas rodas, piemēram, no nevajadzīgām vai pārmērīgi sarežģītām un apgrūtinotām procedūrām, procedūru pārklāšanās, birokrātijas saistībā ar dokumentu iesniegšanu, kompetento iestāžu patvaļīgas rīcības, nenoteiktiem vai pārmērīgi gariem termiņiem atbildes sniegšanai, ierobežotiem piešķirto atļauju derīguma termiņiem, kā arī nesamērīgām maksām un sodiem. Šāda prakse īpaši negatīvi ietekmē tos pakalpojumu sniedzējus, kuri vēlas izvērst darbību citās dalībvalstīs un kuriem tādēļ nepieciešama koordinēta modernizācija paplašinātā divdesmit piecu dalībvalstu iekšējā tirgū.
- (44) Dalībvalstīm, ja vajadzīgs, būtu jāievieš Eiropas līmenī saskaņotas Komisijas izstrādātas veidlapas, kas darbosies līdzvērtīgi sertifikātiem, apliecinājumiem vai jebkādiem citiem ar uzņēmējdarbības veikšanu saistītiem dokumentiem.
- (45) Lai izskatītu nepieciešamību vienkāršot procedūras un formalitātes, dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai jo īpaši ņemt vērā to nepieciešamību, skaitu, iespējamo pārklāšanos, izmaksas, skaidrību un pieejamību, kā arī kavēšanos un praktiskās grūtības, ko tās var radīt attiecīgajam pakalpojumu sniedzējam.
- (46) Lai atvieglinātu piekļuvi pakalpojumu darbībām un to veikšanu iekšējā tirgū, ir jānosaka visām dalībvalstīm kopējs mērķis – administratīvā vienkāršošana – un jāparedz noteikumi, *inter alia*, par tiesībām uz informāciju, procedūru veikšanu elektroniski un atļauju piešķiršanas sistēmu pamata izveidi. Citi pasākumi, kurus šā mērķa sasniegšanai pieņem valsts līmenī, varētu ietvert pakalpojumu darbībām piemērojamo procedūru un formalitāšu skaita samazināšanu un tikai tādu procedūru un formalitāšu pieļaušanu, kas tiešām ir būtiski svarīgas kāda vispārējās intereses mērķa sasniegšanai un kas satura vai mērķa ziņā nepārklājas.
- (47) Administratīvās vienkāršošanas nolūkos nedrīkstētu uzlikt vispārējās formālas prasības, piemēram, oriģināldokumentu, apliecinātu kopiju vai apstiprināta tulkojuma uzrādīšanu, ja vien tas nav objektīvi pamatots ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm, piemēram, darba ņēmēju aizsardzību, veselības aizsardzību, vides aizsardzību vai patērētāju aizsardzību. Tāpat ir jānodrošina, lai atļauja parastos apstākļos ļautu piekļūt pakalpojumu darbībām vai to veikšanai visā valsts teritorijā, ja vien atsevišķa atļauja katram uzņēmumam, piemēram, katram jaunam lielveikalam, vai atļauja, kas attiecas tikai uz kādu noteiktu valsts teritorijas daļu, nav objektīvi pamatota ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm.
- (48) Lai turpmāk vienkāršotu administratīvās procedūras, ir lietderīgi nodrošināt, ka katram pakalpojumu sniedzējam ir viens punkts, ar kura starpniecību viņš var veikt visas procedūras un formalitātes (turpmāk – "vienoti kontaktpunkti"). Šādu vienotu kontaktpunktu skaits katrā dalībvalstī var atšķirties atbilstīgi reģionālajām vai vietējām kompetencēm vai attiecīgajām darbībām. Vienotu kontaktpunktu izveide nedrīkstētu skart funkciju sadalījumu starp kompetentajām iestādēm katras valsts sistēmā. Ja reģionālajā vai vietējā līmenī ir kompetentas vairākas iestādes, viena to tām var uzņemties vienota kontaktpunkta un koordinatora lomu. Vienotus kontaktpunktus var izveidot ne tikai administratīvās iestādes, bet arī tirdzniecības vai amatniecības kameras, profesionālas organizācijas vai privātas struktūras, kurām dalībvalsts izlemj uzticēt šo funkciju. Vienotiem kontaktpunktiem ir svarīga loma, nodrošinot atbalstu pakalpojumu sniedzējiem vai nu kā iestādei, kuras tiešā kompetencē ir to dokumentu izdošana, kas vajadzīgi, lai varētu piekļūt kādai pakalpojumu darbībai, vai arī kā starpniekam starp pakalpojumu sniedzēju un iestādēm, kuras ir tieši kompetentas.
- (49) Maksai, ko var iekasēt vienoti kontaktpunkti, vajadzētu būt samērīgai ar izmaksām par tām procedūrām un formalitātēm, kuras tiek kārtotas. Tas nedrīkstētu kavēt dalībvalstis uzticēt vienotiem kontaktpunktiem iekasēt citas administratīvās maksas, piemēram, uzraudzības struktūru maksu.
- (50) Ir nepieciešams, lai pakalpojumu sniedzējiem un pakalpojumu saņēmējiem būtu viegli pieejama noteikta veida informācijai. Tam vajadzētu būt katras dalībvalsts ziņā atbilstīgi šai direktīvai noteikt veidu, kā sniedz informāciju pakalpojumu sniedzējiem un pakalpojumu saņēmējiem. Jo īpaši dalībvalstu pienākumu nodrošināt, ka attiecīga informācija ir viegli pieejama pakalpojumu sniedzējiem un pakalpojumu saņēmējiem un ka sabiedrība tai var piekļūt netraucēti, būtu jāizpilda, informāciju darot pieejamu tīmekļa vietnē. Jebkurai sniegtajai informācijai vajadzētu būt skaidrai un nepārprotamai.

- (51) Informācijai, ko sniedz pakalpojumu sniedzējiem un pakalpojumu saņēmējiem, vajadzētu ietvert jo īpaši informāciju par procedūrām un formalitātēm, kompetento iestāžu kontaktinformāciju, nosacījumus, lai piekļūtu publiskiem reģistriem un datubāzēm, un informāciju par pieejamiem tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, kā arī kontaktinformāciju par apvienībām un organizācijām, kur pakalpojumu sniedzēji vai pakalpojumu saņēmēji var saņemt praktisku palīdzību. Kompetento iestāžu pienākumam palīdzēt pakalpojumu sniedzējiem un pakalpojumu saņēmējiem nevajadzētu ietvert juridisku konsultāciju sniegšanu individuālos gadījumos. Tomēr būtu jāsniedz vispārēja informācija par to, kā parasti tiek traktētas un piemērotas prasības. Tādi jautājumi kā atbildība par nepatiesas vai maldinošas informācijas sniegšanu būtu jānosaka dalībvalstīm.
- (52) Procedūru un formalitāšu elektroniskas izpildes nodrošināšana diezgan tuvā nākotnē būs būtiski svarīga administratīvajai vienkāršošanai pakalpojumu darbību jomā, un tas nāks par labu pakalpojumu sniedzējiem, pakalpojumu saņēmējiem un kompetentajām iestādēm. Lai izpildītu šo pienākumu attiecībā uz sasniedzamo rezultātu, iespējams, jāpieņem valsts tiesību akti un citi noteikumi attiecībā uz pakalpojumiem. Šis pienākums nedrīkstētu liegt dalībvalstīm papildus elektroniskiem līdzekļiem darīt pieejamus arī citus veidus šo procedūru un formalitāšu izpildei. Tas, ka ir jābūt iespējai izpildīt šīs procedūras un formalitātes attālināti, jo īpaši nozīmē, ka dalībvalstīm ir jānodrošina, lai tās varētu izpildīt, atrodoties citā valstī. Pienākums attiecībā uz sasniedzamo rezultātu neattiecas uz procedūrām vai formalitātēm, kuras pēc to būtības nav iespējams izpildīt attālināti. Turklāt tas neskar dalībvalstu tiesību aktus par valodu lietojumu.
- (53) Lai izsniegtu licences konkrētām pakalpojumu sniegšanas darbībām, kompetentajai iestādei var būt nepieciešams veikt interviju ar pieteikuma iesniedzēju, lai noteiktu pieteikuma iesniedzēja personas integritāti un piemērotību konkrētā pakalpojuma veikšanai. Šādos gadījumos izpildīt formalitātes var nebūt piemēroti ar elektroniskiem līdzekļiem.
- (54) Prasību saņemt atļauju no kompetentajām iestādēm kā nosacījumu iespējai piekļūt kādai pakalpojumu darbībai varētu izvirzīt vienīgi tad, ja šāds lēmums atbilst nediskriminēšanas, nepieciešamības un samērīguma kritērijiem. Tas nozīmē, ka atļauju piešķiršanas sistēmas būtu pieļaujamas tikai tad, ja vēlāka pārbaude nebūtu efektīva tādēļ, ka vēlāk nav iespējams novērtēt sniegto pakalpojumu trūkumus, atbilstīgi ņemot vērā riskus un draudus, kas varētu rasties, ja netiek veikta iepriekšēja pārbaude. Tomēr šo direktīvas noteikumu nedrīkst izmantot, lai pamatotu atļauju piešķiršanas sistēmas, kas ir aizliegtas ar citiem Kopienas instrumentiem, piemēram, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/93/EK (1999. gada 13. decembris) par Kopienas elektronisko parakstu sistēmu⁽¹⁾ vai Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību, iekšējā tirgū ("Direktīva par elektronisko tirdzniecību")⁽²⁾. Savstarpējas izvērtēšanas procesa rezultāti ļaus Kopienas līmenī noteikt darbību veidus, attiecībā uz kuriem atļauju piešķiršanas sistēmas būtu jālikvidē.
- (55) Šī direktīva nedrīkstētu skart iespēju dalībvalstīm anulēt atļaujas pēc to izdošanas, jo īpaši, ja vairs netiek izpildīti to piešķiršanas nosacījumi.
- (56) Saskaņā ar Eiropas Kopienu Tiesas judikatūru veselības aizsardzība, patērētāju aizsardzība, dzīvnieku veselība un pilsētvides aizsardzība ir sevišķi svarīgi iemesli saistībā ar sabiedrības interesēm. Šādi sevišķi svarīgi iemesli var būt par pamatu atļauju piešķiršanas sistēmu piemērošanai, kā arī citiem ierobežojumiem. Tomēr neviena atļauju sistēma vai ierobežojums nedrīkstētu diskriminēt pēc valstspiederības. Turklāt vienmēr būtu jāievēro nepieciešamības un samērīguma principi.
- (57) Šīs direktīvas noteikumi par atļauju sistēmām būtu jāpieņem gadījumos, kad uzņēmēju piekļuvei kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai vajadzīgs kompetentas iestādes lēmums. Tas neattiecas ne uz kompetentu iestāžu lēmumiem izveidot publisku vai privātu struktūru attiecīga pakalpojuma sniegšanai, ne arī uz kompetentu iestāžu slēgtiem līgumiem par kāda pakalpojuma sniegšanu, ko regulē publiskā iepirkuma noteikumi, jo šajā direktīvā neaplūko publiskā iepirkuma noteikumus.
- (58) Lai atvieglinātu piekļuvi pakalpojumu darbībām un to veikšanai, ir svarīgi novērtēt atļauju piešķiršanas sistēmas un to pamatojumu, un ziņot par to. Šis ziņošanas pienākums attiecas tikai uz atļauju piešķiršanas sistēmu pastāvēšanu, nevis uz kritērijiem un noteikumiem atļaujas piešķiršanai.

(1) OV L 13, 19.1.2000., 12. lpp.

(2) OV L 178, 17.7.2000., 1. lpp.

- (59) Parasti atļaujai būtu jādod tiesības pakalpojumu sniedzējam iegūt piekļuvi noteiktai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai attiecīgās valsts teritorijā, ja vien teritoriāls ierobežojums nav objektīvi pamatots ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm. Piemēram, vides aizsardzība var attaisnot prasību saņemt atsevišķu atļauju katrai instalācijai valsts teritorijā. Šis noteikums nedrīkstētu ietekmēt reģionālās vai vietējās pilnvaras atļauju piešķiršanai dalībvalstīs.
- (60) Šī direktīva, jo īpaši noteikumi, kas attiecas uz atļauju sistēmām un atļauju teritoriālo piemērojumumu, nedrīkstētu skart reģionālo vai vietējo kompetenču sadali dalībvalstīs, tostarp reģionālo un vietējo pašpārvaldi un valsts valodu lietojumu.
- (61) Noteikums par to, ka atļauju piešķiršanas nosacījumi nedrīkst pārklāties, nedrīkstētu liegt dalībvalstīm piemērot savus nosacījumus, kas norādīti atļauju sistēmā. Vajadzētu vienīgi būt prasībai, lai, izvērtējot pieteikuma iesniedzēja atbilstību šiem nosacījumiem, kompetentās iestādes ņemtu vērā līdzvērtīgus nosacījumus, ko pieteikuma iesniedzējs jau ir izpildījis citā dalībvalstī. Šis noteikums nedrīkstētu prasīt piemērot atļauju piešķiršanas nosacījumus, kas paredzēti kādās citās dalībvalstīs atļauju sistēmā.
- (62) Ja atļauju skaits kādai darbībai ir ierobežots dabas resursu vai tehnisko iespēju ierobežotības dēļ, būtu jāpieņem atlases procedūra pakalpojumu sniedzēja izvēlei no vairākiem potenciālajiem pretendentiem ar nolūku, izmantojot atklātu konkursu, attīstīt lietotājiem pieejamo pakalpojumu sniegšanas kvalitāti un nosacījumus. Šādai procedūrai būtu jāgarantē pārskatāmība un objektivitāte, un tā piešķirtai atļaujai nedrīkstētu būt pārmērīgi ilgs derīguma termiņš, to nedrīkstētu automātiski pagarināt, un tā nedrīkstētu sniegt nekādas priekšrocības pakalpojumu sniedzējam, kura atļaujai tikko beidzies termiņš. Jo īpaši piešķirtās atļaujas derīguma termiņš būtu jānosaka, neierobežojot un nekavējot brīvu konkurenci vairāk nekā ir vajadzīgs, lai ļautu pakalpojumu sniedzējam atgūt ieguldījumu izmaksas un sniegtu godīgu peļņu no ieguldītā kapitāla. Šis noteikums nedrīkstētu kavēt dalībvalstīs ierobežot atļauju skaitu ne vien dabas resursu vai tehnisko iespēju ierobežotības dēļ, bet arī citu iemeslu dēļ. Šīm atļaujām jebkurā gadījumā būtu jāpiemēro pārējie šīs direktīvas noteikumi par atļauju sistēmām.
- (63) Ja nav noteikta citāda kārtība un ja termiņā nav saņemta atbilde, atļauja būtu jāuzskata par piešķirtu. Tomēr gadījumos, kad tas ir objektīvi pamatots ar sevišķi svarīgiem iemesliem saistībā ar sabiedrības interesēm, tostarp trešo personu likumīgās interesēs, attiecībā uz atsevišķām darbībām var piemērot citādu režīmu. Šāda citāda kārtība varētu ietvert, piemēram, attiecīgo valstu noteikumus, saskaņā ar kuriem, nesāņemot atbildi no kompetentajām iestādēm, pieteikumu uzskata par noraidītu, un šādu noraidījumu var apstrīdēt tiesā.
- (64) Lai izveidotu reālu pakalpojumu iekšējo tirgu, ir jāatceļ jebkādi ierobežojumi brīvībai veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvībai aprītei, kas arvien vēl ir noteikti dažu dalībvalstu tiesību aktos un ir nesaderīgi ar Līguma 43. un 49. pantu. Atceļamie ierobežojumi īpaši skar pakalpojumu iekšējo tirgu, un tie būtu sistemātiski jālikvidē iespējami drīz.
- (65) Brīvība veikt uzņēmējdarbību jo īpaši balstās uz vienlīdzīgas attieksmes principu, kurš aizliedz ne vien jebkādu diskrimināciju valstspiederības dēļ, bet arī jebkādu netiešu diskrimināciju citu iemeslu dēļ, kas var radīt tādas pašas sekas. Tādējādi par nosacījumu piekļuvei kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai kādā dalībvalstī neatkarīgi no tā, vai tā ir pamatdarbība vai pakārtota darbība, nevarētu izvirzīt tādus kritērijus kā uzņēmējdarbības veikšanas vieta, uzturēšanās vieta, pastāvīgā dzīvesvieta vai pakalpojumu darbības veikšanas galvenā vieta. Taču šie kritēriji nedrīkstētu ietvert prasības, saskaņā ar kurām pakalpojumu sniedzējam vai kādam no tā darbiniekiem, vai tā pārstāvim jābūt klāt darbības veikšanas laikā, ja to pamato ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm. Turklāt dalībvalsts nedrīkstētu ierobežot tādu uzņēmumu tiesībaspeju un rīcībaspeju vai tiesības sākt tiesvedību, kuri izveidoti saskaņā ar citas dalībvalsts tiesību aktiem, kuras teritorijā atrodas to galvenais uzņēmums. Turklāt dalībvalstīm nedrīkstētu būt iespēja piešķirt priekšrocības pakalpojumu sniedzējiem, kam ir īpaša saikne ar valsti vai vietējo sociāli ekonomisko situāciju; tāpat tām nedrīkstētu būt iespēja, pamatojoties uz uzņēmējdarbības veikšanas vietu, ierobežot pakalpojumu sniedzēja brīvību iegūt un lietot tiesības un preces vai atbrīvoties no tām, kā arī piekļūt dažādiem kredītu veidiem vai telpām, ciktāl tas vajadzīgs piekļuvei viņa darbībai vai tās efektīvai veikšanai.
- (66) Ekonomiska pārbaude nedrīkstētu būt nosacījums, lai dalībvalsts teritorijā piekļūtu pakalpojumu darbībai vai to veiktu. Aizliegumam veikt ekonomiskas pārbaudes kā priekšnosacījumu atļaujas piešķiršanai būtu jāattiecas uz ekonomiskām pārbaudēm kā tādām, nevis uz prasībām, kas ir objektīvi pamatotas ar sevišķi svarīgiem iemesliem saistībā ar sabiedrības interesēm, piemēram, pilsētvides aizsardzību, sociālo politiku vai veselības aizsardzību. Aizliegums nedrīkstētu skart par konkurences tiesību piemērošanu atbildīgo iestāžu pilnvaru īstenošanu.

- (67) Attiecībā uz finanšu garantijām vai apdrošināšanas prasībām aizliegumam būtu jāattiecas vienīgi uz pienākumu prasītās finanšu garantijas vai apdrošināšanu saņemt iestādē, kas veic uzņēmējdarbību konkrētajā dalībvalstī.
- (68) Attiecībā uz iepriekšēju reģistrāciju prasību aizliegums attiecas tikai uz pienākumu pakalpojumu sniedzējam pirms uzņēmējdarbības veikšanas uzsākšanas uz noteiktu laika posmu būt iepriekšēji reģistrētam kādā attiecīgās dalībvalsts reģistrā.
- (69) Lai koordinētu valsts noteikumu modernizāciju saskaņā ar iekšējā tirgus prasībām, ir jāizvērtē dažas nediskriminējošas valsts prasības, kuras savas būtības dēļ varētu ievērojami ierobežot vai pat liegt pieeju kādai darbībai vai tās veikšanai atbilstīgi brīvībai veikt uzņēmējdarbību. Šis izvērtējuma process būtu jāveic vienīgi attiecībā uz šo prasību atbilstību tiem kritērijiem, kurus EK Tiesa jau ir noteikusi saistībā ar brīvību veikt uzņēmējdarbību. Tas nedrīkstētu attiekties uz Kopienas konkurences tiesību aktu piemērošanu. Ja šādas prasības ir diskriminējošas vai nav objektīvi pamatotas ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm, vai ja tās ir nesamērīgas, tās ir jāatceļ vai jāgroza. Vērtējuma rezultāts atšķirsies atkarībā no darbības veida un attiecīgajām sabiedrības interesēm. Šādas prasības varētu būt pilnībā attaisnojamas, ja tās piemēro sociālās politikas mērķu sasniegšanas nolūkos.
- (70) Šīs direktīvas nolūkos un neskarot Līguma 16. pantu, pakalpojumus var uzskatīt par vispārējas ekonomiskas nozīmes pakalpojumiem vienīgi tad, ja tos sniedz, izpildot īpašu uzdevumu sabiedrības interesēs, kuru pakalpojumu sniedzējam uzticējusi attiecīgā dalībvalsts. Šāda uzticēšana būtu jāveic ar vienu vai vairākiem aktiem, kuru veidu nosaka attiecīgā dalībvalsts, un tajā būtu jānorāda konkrētā uzdevuma precīzs apraksts.
- (71) Šajā direktīvā paredzētais savstarpējas izvērtēšanas process nedrīkstētu ietekmēt dalībvalstu brīvību savos tiesību aktos noteikt sabiedrības interešu aizsardzību augstā līmenī, jo īpaši saistībā ar sociālās politikas mērķiem. Turklāt ir nepieciešams, lai savstarpējas izvērtēšanas procesā tiktu pilnībā ievērota vispārējas ekonomiskas nozīmes pakalpojumu specifika un tiem izvirzītie konkrētie uzdevumi. Tas var attaisnot zināmus ierobežojumus saistībā ar brīvību veikt uzņēmējdarbību, īpaši tad, ja to nolūks ir veselības aizsardzība un sociālās politikas mērķu sasniegšana un ja tie atbilst 15. panta 3. punkta a) līdz c) apakšpunktā izklāstītajiem nosacījumiem. Piemēram, attiecībā uz pienākumu iegūt noteiktu juridisko formu, lai sniegtu noteiktus pakalpojumus sociālajā jomā, EK Tiesa jau ir atzinusi, ka ir pamatoti pakalpojumu sniedzējam piemērot prasību darboties kā bezpeļņas struktūrai.
- (72) Pakalpojumiem ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi uztic svarīgus uzdevumus, kas saistīti ar sociālo un teritoriālo kohēziju. Šo uzdevumu veikšanu nevajadzētu kavēt ar šajā direktīvā noteikto izvērtēšanas procesu. Šim procesam nevajadzētu ietekmēt prasības, kas vajadzīgas šādu uzdevumu veikšanai, tomēr vienlaikus vajadzētu izskatīt nepamatotus ierobežojumus brīvībai veikt uzņēmējdarbību.
- (73) Izskatāmās prasības ietver attiecīgo valstu noteikumus, saskaņā ar kuriem, pamatojoties uz iemesliem, kas nav saistīti ar profesionālo kvalifikāciju, dažām darbībām var piekļūt tikai konkrēti pakalpojumu sniedzēji. Šīs prasības ietver arī prasības pakalpojumu sniedzējam iegūt noteiktu juridisko formu, jo īpaši, būt juridiskai personai, individuālam uzņēmumam, bezpeļņas organizācijai vai uzņēmumam, kas pieder tikai fiziskām personām, un prasības, kuras saistītas ar kapitāla daļu vai akciju turēšanu uzņēmumā, jo īpaši pienākumu turēt kādu minimālo kapitāla apjomu saistībā ar konkrētām pakalpojumu darbībām vai būt ar kādu noteiktu kvalifikāciju, lai varētu turēt kapitāla daļas vai akcijas kādā uzņēmumā vai vadīt kādu uzņēmumu. Izvērtējums par noteikto minimālo un/vai maksimālo tarifu atbilstību brīvībai veikt uzņēmējdarbību attiecas vienīgi uz tarifiem, kurus kompetentās iestādes ir īpaši noteikušas konkrētu pakalpojumu sniegšanai, un nevis, piemēram, uz vispārīgiem cenu noteikšanas noteikumiem, kā māju īrei.
- (74) Savstarpējas izvērtēšanas process nozīmē, ka transponēšanas perioda laikā dalībvalstis vispirms veic savu tiesību aktu izskatīšanu, lai pārliecinātos, vai to tiesību sistēmās pastāv kādas no iepriekšminētajām prasībām. Ne vēlāk kā līdz transponēšanas perioda beigām dalībvalstīm būtu jāsaģatavo ziņojums par šīs izskatīšanas rezultātiem. Visus šos ziņojumus iesniedz visām pārējām dalībvalstīm un ieinteresētajām pusēm. Tad dalībvalstis sešu mēnešu laikā var iesniegt savus apsvērumus par šiem ziņojumiem. Vēlākais, vienu gadu pēc šīs direktīvas transponēšanas dienas Komisijai būtu jāsaģatavo kopsavilkuma ziņojums, pievienojot, ja vajadzīgs, priekšlikumus turpmākām iniciatīvām. Ja vajadzīgs, Komisija sadarībā ar dalībvalstīm var tām palīdzēt izstrādāt kopēju metodi.
- (75) Tas, ka šajā direktīvā norādītas vairākas prasības, kas dalībvalstīm jāatceļ vai jāizvērtē transponēšanas periodā, neskar pārkapumu procedūras pret dalībvalsti saistībā ar to, ka tā nav izpildījusi Līguma 43. vai 49. pantā paredzētos pienākumus.

- (76) Šī direktīva neskar Līguma 28. līdz 30. panta piemērošanu saistībā ar preču brīvu apriti. Ierobežojumi, kuri aizliegti atbilstīgi noteikumiem par pakalpojumu sniegšanas brīvību, attiecas uz prasībām, ko piemēro attiecībā uz piekļuvi pakalpojumu darbībām vai to veikšanai, bet neattiecas uz prasībām, kuras piemēro pašām precēm.
- (77) Ja uzņēmējs ceļo uz citu dalībvalsti, lai tur veiktu pakalpojumu darbības, būtu jānošķir situācijas, uz kurām attiecas brīvība veikt uzņēmējdarbību, un situācijas, uz kurām, ņemot vērā attiecīgo darbību pagaidu raksturu, attiecas pakalpojumu brīva aprīte. Attiecībā un nošķirumu starp brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu aprīti galvenais elements - saskaņā ar Tiesas judikatūru - ir tas, vai uzņēmējs veic vai neveic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā tas sniedz attiecīgos pakalpojumus. Ja uzņēmējs veic uzņēmējdarbību tajā dalībvalstī, kurā sniedz pakalpojumus, tad viņam būtu jāpiemēro noteikumi par brīvību veikt uzņēmējdarbību. Turpretī, ja uzņēmējs neveic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā sniedz pakalpojumus, tad uz viņa darbībām būtu jāattiecas pakalpojumu brīvai aprītei. Tiesa ir konsekventi lēmusi, ka attiecīgo darbību pagaidu raksturs būtu jānosaka, ņemot vērā ne vien pakalpojuma sniegšanas ilgumu, bet arī regularitāti, periodiskumu un pastāvību. Tas, ka darbībai ir pagaidu raksturs, nedrīkstētu nozīmēt, ka pakalpojumu sniedzējs nedrīkstētu dalībvalstī, kurā tiek sniegts pakalpojums, izveidot dažas infrastruktūras formas, piemēram, biroju vai konsultāciju telpas, ciktāl tāda infrastruktūra ir vajadzīga attiecīgo pakalpojumu sniegšanai.
- (78) Lai nodrošinātu pakalpojumu brīvas aprītes faktisku īstenošanu un to, ka pakalpojumu sniedzēji un pakalpojumu saņēmēji var izmantot pakalpojumus un tos sniegt visā Kopienā neatkarīgi no valstu robežām, ir jāprecizē, ciktāl var piemērot tās dalībvalsts prasības, kurā pakalpojumu sniedz. Noteikti ir jāparedz, ka noteikumi par pakalpojumu sniegšanas brīvību nekavē dalībvalsti, kurā pakalpojumu sniedz, saskaņā ar 16. panta 1. punkta a) līdz c) apakšpunktā izstrādātajiem principiem noteikt savas īpašas prasības sakarā ar sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai veselības vai vides aizsardzības iemesliem.
- (79) Tiesa ir paudusi konsekventu nostāju, ka dalībvalstis patur tiesības veikt pasākumus, lai nepieļautu, ka pakalpojumu sniedzēji ļaunprātīgi izmanto iekšējā tirgus principus. Tas, vai pakalpojumu sniedzējs veicis ļaunprātīgu izmantošanu, būtu jānosaka katrā gadījumā atsevišķi.
- (80) Ir jānodrošina, lai pakalpojumu sniedzēji, pakalpojumu sniegšanas nolūkā ceļojot uz citu dalībvalsti, varētu ņemt līdzi iekārtas, kas būtiski nepieciešamas viņu pakalpojumu sniegšanai. Īpaši svarīgi ir novērst gadījumus, kad pakalpojumu bez šīm iekārtām nevar sniegt, vai situācijas, kad pakalpojumu sniedzējiem rodas papildu izdevumi, piemēram, lai noīrētu vai iegādātos citādas iekārtas nekā tās, ko viņi parasti lieto, vai kad pakalpojumu sniedzējiem ievērojami jāatkāpjas no veida, kā tie parasti veic savu darbību.
- (81) Jēdziens "iekārtas" neattiecas uz fiziskiem objektiem, ko pakalpojuma sniedzējs piegādā klientam vai kas pakalpojumu darbības rezultātā kļūst par fiziska objekta daļu, piemēram, celtniecības materiāli vai rezerves daļas, vai kas pakalpojuma sniegšanas laikā tiek patērēti vai atstāti uz vietas, piemēram, degviela, sprāgstvielas, pirotehnika, pesticīdi, indes vai zāles.
- (82) Šīs direktīvas noteikumi nedrīkstētu liegt dalībvalstīm piemērot noteikumus par nodarbinātības nosacījumiem. Noteikumiem, kas pieņemti atbilstīgi normatīvajiem un administratīvajiem aktiem, saskaņā ar Līgumu vajadzētu būt attaisnotiem ar darba ņēmēju aizsardzības iemesliem, nediskriminējošiem, vajadzīgiem un samērīgiem, kā to interpretē Tiesa, un tiem būtu jāatbilst citiem attiecīgiem Kopienas tiesību aktiem.
- (83) Ir jānodrošina, ka no noteikumiem par pakalpojumu sniegšanas brīvību var atkāpties tikai tajās jomās, uz kurām attiecas atkāpes. Šīs atkāpes ir vajadzīgas, lai ņemtu vērā iekšējā tirgus integrācijas pakāpi vai dažus Kopienas instrumentus attiecībā uz pakalpojumiem, saskaņā ar kuriem pakalpojumu sniedzējam piemēro tiesību aktus, kas nav uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts tiesību akti. Turklāt izņēmuma kārtā atsevišķos gadījumos un saskaņā ar konkrētiem strikti procesuāliem un būtiskiem nosacījumiem būtu jāpieņem pasākumi pret kādu konkrētu pakalpojumu sniedzēju. Papildus tam, jebkāds pakalpojumu brīvas aprītes ierobežojums būtu jāatļauj izņēmuma kārtā tikai tad, ja tas ir savienojams ar pamattiesībām, kuras ir Kopienas tiesiskajā sistēmā ierakstīto vispārīgo tiesību principu sastāvdaļa.
- (84) Atkāpei no noteikumiem par pakalpojumu sniegšanas brīvību attiecībā uz pasta pakalpojumiem būtu jāattiecas gan uz darbībām, kuras drīkst veikt tikai vispārējo pakalpojumu sniedzējs, gan uz citiem pasta pakalpojumiem.

- (85) Atkāpei no noteikumiem par pakalpojumu sniegšanas brīvību attiecībā uz parādu atgūšanu tiesas ceļā un atsaucei uz nākotnē iespējamo saskaņošanas instrumentu būtu jāattiecas vienīgi uz piekļuvi tādām darbībām, kuras galvenokārt ir saistītas ar prasību par parādu atgūšanu celšanu tiesā, un šo darbību veikšanu.
- (86) Šai direktīvai nevajadzētu skart nodarbinātības nosacījumus, kas saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 96/71/EK (1996. gada 16. decembris) par darba ņēmēju norīkošanu darbā pakalpojumu sniegšanas jomā⁽¹⁾ attiecas uz darba ņēmējiem, kuri ir nosūtīti sniegt pakalpojumu citas dalībvalsts teritorijā. Šādos gadījumos Direktīvā 96/71/EK paredzēts, ka pakalpojumu sniedzējiem jāievēro nodarbinātības nosacījumi konkrēti uzskatītās jomās, kas ir spēkā dalībvalstī, kur tiek sniegts pakalpojums. Tās ir šādas: maksimālais darba laiks un minimālais atpūtas laiks, minimālais apmaksātais ikgadējais atvaļinājums, minimālās atalgojuma likmes, tai skaitā likme par virsstundām, noteikumi attiecībā uz darba ņēmēju nolīgšanu, īpaši uz pagaidu nodarbinātības uzņēmumu nodrošinātu darba ņēmēju aizsardzību, veselība, drošība un higiēna darba vietā, aizsardzības pasākumi saistībā ar nodarbinātības nosacījumiem grūtniecēm vai sievietēm, kas nesen dzemdējušas, bērniem un jauniešiem, vienlīdzīga attieksme pret vīriešiem un sievietēm un citi nediskriminācijas noteikumi. Tas attiecas ne tikai uz tiesību aktos paredzētajiem nodarbinātības nosacījumiem, bet arī uz nodarbinātības nosacījumiem, kas paredzēti kolektīvajos līgumos vai arbitrāžas lēmumos, kuri oficiāli paziņoti vai *de facto* vispārēji piemērojami Direktīvas 96/71/EK izpratnē. Turklāt šai direktīvai nevajadzētu kavēt dalībvalstis sakarā ar sabiedriskās kārtības apsvērumiem piemērot nodarbinātības nosacījumus arī jautājumiem, kas nav uzskaitīti Direktīvas 96/71/EK 3. panta 1. punktā.
- (87) Šai direktīvai tāpat nevajadzētu skart nodarbinātības nosacījumus gadījumos, kad darba ņēmējs, kuru nodarbina pārrobežu pakalpojuma sniegšanai, ir pieņemts darbā tajā dalībvalstī, kur šo pakalpojumu sniedz. Turklāt šī direktīva nedrīkstētu skart tās dalībvalsts, kur pakalpojums tiek sniegts, tiesības noteikt darba attiecību pastāvēšanu un atšķirību starp pašnodarbinātām un nodarbinātajām personām, tostarp "neīstām pašnodarbinātām personām". Šajā jautājumā būtiskai darba attiecību pazīmei Līguma 39. panta izpratnē vajadzētu būt faktam, ka kāda persona zināmu laika brīdī sniedz pakalpojumus citai personai un dara to tās vadībā, par to saņemot atlīdzību; jebkura darbība, ko kāda persona veic ārpus padotības attiecībām, klasificējama kā darbība, kura netiek veikta kā algots darbs Līguma 43. un 49. panta nolūkos.
- (88) Noteikumi par pakalpojumu sniegšanas brīvību nebūtu jāpiemēro, ja saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem kādā dalībvalstī noteiktu darbību drīkst veikt vienīgi konkrētas profesijas pārstāvji, piemēram, ja prasības, kas juridiskas konsultācijas ļauj sniegt vienīgi juristiem.
- (89) Atkāpe no noteikumiem par pakalpojumu sniegšanas brīvību jautājumos saistībā ar tādu transportlīdzekļu reģistrāciju, kuriem izpirkumnoma noformēta citā dalībvalstī nekā tajā, kur tos lieto, izriet no Tiesas judikatūras, kura ir atzinusi, ka dalībvalsts atbilstīgi samērīguma nosacījumiem var uzlikt šādu pienākumu, ja transportlīdzekļus izmanto tās teritorijā. Šis izņēmums neattiecas uz gadījuma rakstura īri vai īri uz laiku.
- (90) Šo direktīvu nevajadzētu piemērot līgumattiecībām starp pakalpojumu sniedzēju un klientu, kā arī starp darba devēju un darba ņēmēju. Pakalpojumu sniedzēja līgumattiecībām un ārpuslīgumiskajām saistībām piemērojami tiesību akti būtu jāreglamentē starptautiskajām privāttiesībām.
- (91) Dalībvalstīm ir jāļauj izņēmuma kārtā un katru gadījumu skatot atsevišķi pakalpojumu drošības dēļ veikt pasākumus, ar ko tās attiecībā uz pakalpojumu sniedzēju, kurš veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, atkāpjas no šajā direktīvā paredzētajiem noteikumiem par pakalpojumu sniegšanas brīvību. Tomēr iespējai veikt šādus pasākumus vajadzētu būt tikai tad, ja nepastāv saskaņošana Kopienas līmenī.
- (92) Pakalpojumu brīvas aprites ierobežojumi, kas ir pretrunā ar šo direktīvu, var rasties ne tikai no pasākumiem, kurus piemēro pakalpojumu sniedzējiem, bet arī no daudzajiem šķēršļiem pakalpojumu saņēmējiem, sevišķi patērētājiem. Šajā direktīvā piemēra pēc norādīti daži ierobežojumu veidi, kurus piemēro pakalpojumu saņēmējam, kas vēlas izmantot kādu pakalpojumu, kuru nodrošina pakalpojumu sniedzējs, kas veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī. Tas ietver arī gadījumus, kad pakalpojumu saņēmējiem ir pienākums saņemt no savām kompetentajām iestādēm atļauju vai sniegt tām deklarāciju, lai varētu saņemt pakalpojumu no pakalpojuma sniedzēja, kas veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī. Tas neattiecas uz vispārējām atļauju piešķiršanas sistēmām, ko piemēro arī tad, ja izmanto tāda pakalpojumu sniedzēja pakalpojumu, kurš veic uzņēmējdarbību tajā pašā dalībvalstī.

(1) OV L 18, 21.1.1997., 1. lpp.

- (93) Jēdziens par finansiālu atbalstu, ko sniedz par konkrēta pakalpojuma izmantošanu, nedrīkstētu attiekties ne uz dalībvalstu sniegtā atbalsta shēmām, jo īpaši sociālajā jomā vai kultūras nozarē, uz kurām attiecas Kopienas konkurences noteikumi, ne arī uz vispārīgu finansiālu atbalstu, kas nav saistīts ar konkrēta pakalpojuma izmantošanu, piemēram, uz stipendijām vai aizdevumiem studentiem.
- (94) Saskaņā ar Līguma noteikumiem par pakalpojumu brīvu apriti ir aizliegta diskriminācija pakalpojumu saņēmēja valstspiederības vai viņa atrašanās valsts vai vietas dēļ. Šāda diskriminācija var izpausties kā tikai citu dalībvalstu valstspiederīgajiem uzlikts pienākums – lai varētu izmantot pakalpojumu vai baudīt labvēlīgākus nosacījumus vai cenas, iesniegt dokumentu oriģinālus, apliecinātas kopijas, valstspiederību apliecināšu dokumentu vai dokumentu oficiālus tulkojumus. Tomēr diskriminējošu prasību aizliegums nedrīkstētu liegt piešķirt priekšrocības dažiem pakalpojumu saņēmējiem, jo īpaši saistībā ar tarifiem, ja tā pamatā ir likumīgi un objektīvi kritēriji.
- (95) Nediskriminēšanas princips iekšējā tirgū nozīmē, ka pakalpojumu saņēmējam un jo īpaši patērētājam nedrīkst vai ierobežot piekļuvi sabiedrībai pieejamam pakalpojumam, piemērojot kritēriju, kas iekļauts publiskos vispārīgos nosacījumos un saistās ar pakalpojuma saņēmēja valstspiederību vai dzīvesvietu. No tā neizriet, ka nelikumīga diskriminācija ir gadījumā, ja šādos vispārīgos nosacījumos ir paredzēti atšķirīgi tarifi un nosacījumi pakalpojuma sniegšanai, ja šie tarifi, cenas un nosacījumi tiek pamatoti ar objektīviem iemesliem, kas dažādās valstīs var atšķirties, piemēram, papildu izmaksas attāluma dēļ vai pakalpojuma sniegšanas tehnisko īpatnību dēļ vai atšķirīgi tirgus apstākļi, piemēram, lielāks vai mazāks pieprasījums atkarībā no sezonas, dažādi atvaļinājuma periodi dalībvalstīs, dažādas konkurentu cenas, vai papildu riski, kas saistīti ar noteikumiem, kuri atšķiras no uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts noteikumiem. Tāpat no tā neizriet, ka pakalpojuma nesniegšana patērētājam vajadzīgo intelektuālā īpašuma tiesību trūkuma dēļ konkrētā teritorijā būtu nelikumīga diskriminācija.
- (96) Ir lietderīgi noteikt, ka pakalpojumu sniedzējam ir jānorāda sava elektroniskā adrese, tostarp tīmekļa vietnes adrese, jo tas viens no līdzekļiem, kā padarīt pakalpojumu saņēmējam viegli pieejamu to informāciju, kuru pakalpojumu sniedzējam ir pienākums nodrošināt pakalpojumu saņēmējam. Turklāt pienākums darīt pieejamu noteiktu informāciju pakalpojumu sniedzēja informatīvajos dokumentos, kur sīki izklāstīti viņa pakalpojumi, nebūtu jāattiecinā uz tādiem vispārējā rakstura komerciāliem paziņojumiem kā reklāma, bet gan drīzāk uz dokumentiem, kuros ir sniegts sīks piedāvāto pakalpojumu apraksts, tostarp uz dokumentiem tīmekļa vietnē.
- (97) Šajā direktīvā ir jāparedz konkrēti noteikumi par pakalpojumu augstu kvalitāti, lai jo īpaši nodrošinātu informācijas un pārskatāmības prasību ievērošanu. Šos noteikumus vajadzētu piemērot, gan sniedzot pārrobežu pakalpojumus starp dalībvalstīm, gan gadījumos, kad dalībvalstī pakalpojumus sniedz pakalpojumu sniedzējs, kas veic uzņēmējdarbību šajā dalībvalstī, neuzliekot nevajadzīgu apgrūtinājumu MVU. Noteikumi nekādi nedrīkstētu liegt dalībvalstīm saskaņā ar šo direktīvu un citiem Kopienas tiesību aktiem piemērot citādas vai papildu kvalitātes prasības.
- (98) Uzņēmējam, kas sniedz pakalpojumus, kuri saistīti ar tiešu un konkrētu risku pakalpojumu saņēmēja vai trešās personas veselībai, drošībai vai finansēm, principā vajadzētu būt atbilstīgai profesionālās atbildības apdrošināšanai vai citam līdzvērtīgam vai salīdzināmam garantijas veidam, kas, jo īpaši, nozīmē to, ka parasti šādam uzņēmējam vajadzētu būt atbilstīgam apdrošināšanas segumam attiecībā uz tiem pakalpojumiem, kurus sniedz vienā vai vairākās dalībvalstīs, izņemot uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsti.
- (99) Apdrošināšanai vai garantijai vajadzētu atbilst riska būtībai un apjomam. Tādēļ būtu nepieciešams, lai pakalpojumu sniedzējam pārrobežu apdrošināšanas segums būtu vienīgi tad, ja šis pakalpojumu sniedzējs faktiski sniedz pakalpojumus citās dalībvalstīs. Dalībvalstīm nevajadzētu pieņemt sīkākus noteikumus par apdrošināšanas segumu un noteikt, piemēram, minimālo apdrošināšanas summas robežvērtību vai ierobežojumus neiekļaušanai apdrošināšanas segumā. Pakalpojumu sniedzējiem un apdrošināšanas uzņēmumiem būtu jā saglabā nepieciešamā elastība un sarunās jāvienojas par tādām apdrošināšanas polisēm, kas tieši atbilst riska būtībai un apjomam. Turklāt nav nepieciešams ar tiesību aktiem noteikt pienākumu veikt atbilstīgu apdrošināšanu. Vajadzētu būt pietiekami, ja apdrošināšanas pienākums ir iekļauts profesionālu organizāciju pieņemtos ētikas noteikumos. Visbeidzot, apdrošināšanas uzņēmumiem nevajadzētu būt pienākumam nodrošināt apdrošināšanas segumu.
- (100) Ir jālikvidē absolūtie aizliegumi reglamentēto profesiju komerciāliem paziņojumiem, nevis atceļot aizliegumus attiecībā uz komerciāla paziņojuma saturu, bet gan atceļot tos aizliegumus, kuri vispārējā veidā un konkrētai profesijai aizliedz vienu vai vairākus komerciālo paziņojumu veidus, piemēram, jebkādas reklāmas aizliegumu vienā vai vairākos konkrētos plašsaziņas līdzekļos. Attiecībā uz komerciālo paziņojumu saturu un metodēm profesiju pārstāvjus ir jā mudina saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem izstrādāt Kopienas līmeņa rīcības kodeksus.

- (101) Pakalpojumu saņēmējiem un jo īpaši patērētājiem ir nepieciešams un ir viņu interesēs, lai tiktu nodrošināts, ka pakalpojumu sniedzējiem ir iespēja piedāvāt daudzozaru pakalpojumus, un lai ierobežojumi šajā sakarā tiktu samazināti tikai līdz tam, kas nepieciešams, lai nodrošinātu reglamentēto profesiju objektivitāti, neatkarību un integritāti. Tas neietekmē nedz konkrētu darbību veikšanas ierobežojumus vai aizliegumus, kuru mērķis ir nodrošināt neatkarību gadījumos, kad dalībvalsts kādam pakalpojumu sniedzējam uztic konkrētu uzdevumu, jo īpaši pilsētas attīstības jomā, nedz arī konkurences noteikumu piemērošanu.
- (102) Lai palielinātu pārskatāmību un veicinātu uz salīdzināmiem kritērijiem balstītus novērtējumus par pakalpojumu saņēmējiem piedāvāto un sniegto pakalpojumu kvalitāti, ir svarīgi, lai būtu viegli pieejama informācija par kvalitātes marķējumu un citu atšķirības zīmju nozīmi saistībā ar šiem pakalpojumiem. Šī prasība pēc pārskatāmības ir sevišķi svarīga tādās jomās kā tūrisms, sevišķi viesnīcu nozarē, kur tiek plaši izmantota klasifikācijas sistēma. Turklāt ir lietderīgi izpētīt, cik lielā mērā Eiropas līmeņa standartizācija varētu uzlabot pakalpojumu salīdzināmību un kvalitāti. Eiropas standartus izstrādā Eiropas standartu noteicēj institūcijas – Eiropas Standartizācijas komiteja (CEN), Eiropas Elektrotehnikas standartizācijas komiteja (CENELEC) un Eiropas Telekomunikāciju standartu institūts (ETSI). Ja vajadzīgs, Komisija saskaņā ar procedūrām, kuras noteiktas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 98/34/EK (1998. gada 22. jūnijs), kas nosaka informācijas sniegšanas kārtību tehnisko standartu un noteikumu, un Informācijas sabiedrības pakalpojumu noteikumu sfērā⁽¹⁾, var dot uzdevumu izstrādāt īpašus Eiropas standartus.
- (103) Lai risinātu iespējamās problēmas saistībā ar tiesas nolēmumu izpildi, ir lietderīgi noteikt, ka dalībvalstis atzīst līdzvērtīgas garantijas, ko sniedz tādas citās dalībvalstīs uzņēmējdarbību veicošas iestādes vai struktūras kā bankas, apdrošināšanas pakalpojumu sniedzēji vai citi finanšu pakalpojumu sniedzēji.
- (104) Dalībvalsts patērētāju aizsardzības iestāžu tīkla izveide, uz ko attiecas Regula (EK) Nr. 2006/2004, papildina šajā direktīvā noteikto sadarbību. Patērētāju aizsardzības tiesību aktu piemērošana pārrobežu situācijās, sevišķi saistībā ar jaunu tirdzniecības un pārdošanas praksi, kā arī vajadzība likvidēt dažus specifiskus šķēršļus sadarbībai šajā jomā rada vajadzību pēc ciešākas dalībvalstu sadarbības. Šajā jomā sevišķi ir jānodrošina, lai dalībvalstis pieprasītu nelikumīgu darbību pārtraukšanu, ko veic to teritorijā esoši uzņēmēji, kuru mērķis ir patērētāji citā dalībvalstī.
- (105) Lai nodrošinātu pareizu iekšējā pakalpojumu tirgus darbību, būtiski svarīga ir administratīvā sadarbība. Dalībvalstu sadarbības trūkuma rezultātā pakalpojumu sniedzējiem tiek piemērots krietni vairāk noteikumu un pārklājas pārrobežu darbību kontrole, un to var izmantot arī negodīgi tirgotāji, lai izvairītos no uzraudzības vai apietu piemērojamos valstu noteikumus pakalpojumu jomā. Tādēļ dalībvalstu efektīvas sadarbības nodrošināšanai ir būtiski svarīgi noteikt skaidrus, juridiski saistošus pienākumus.
- (106) Nodaļas par administratīvo sadarbību nolūkos “uzraudzībai” būtu jāattiecas uz tādām darbībām kā pārraudzība un faktu konstatēšana, problēmu risināšana, sankciju ieviešana un īstenošana un turpmāki pasākumi.
- (107) Parastos apstākļos savstarpējai palīdzībai būtu jānotiek tieši starp kompetentajām iestādēm. Būtu jāprasa, lai dalībvalstu norīkote sadarbības punkti atvieglina šo procesu vienīgi grūtību gadījumā, piemēram, ja nepieciešama palīdzība, lai noteiktu attiecīgo kompetento iestādi.
- (108) Daži savstarpējās palīdzības pienākumi būtu jāpiemēro visiem jautājumiem, uz kuriem attiecas šī direktīva, tostarp arī tajos gadījumos, kad pakalpojumu sniedzējs sāk veikt uzņēmējdarbību citā dalībvalstī. Citi savstarpējās palīdzības pienākumi būtu jāpiemēro vienīgi pārrobežu pakalpojumu sniegšanai, ja piemēro noteikumus par pakalpojumu sniegšanas brīvību. Vēl citi pienākumi būtu jāpiemēro jebkādai pārrobežu pakalpojumu sniegšanai, tostarp tajās jomās, kurām nepiemēro noteikumus par pakalpojumu sniegšanas brīvību. Pārrobežu pakalpojumu sniegšanai būtu jāietver gadījumi, kad pakalpojumus sniedz no attāluma un pakalpojumu saņēmējs pakalpojumu saņemšanas nolūkos dodas uz pakalpojumu sniedzēja uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsti.
- (109) Ja pakalpojumu sniedzējs uz laiku pārceļas uz kādu dalībvalsti, kas nav uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts, ir jāparedz savstarpēja palīdzība starp šīm divām dalībvalstīm, lai pirmā minētā dalībvalsts pēc uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts pieprasījuma – vai pēc savas iniciatīvas, ja veicama vienīgi faktu pārbaude – varētu veikt pārbaudes, inspekcijas un izmeklēšanu.
- (110) Dalībvalstīm nevajadzētu būt iespējamam apiet šajā direktīvā izstrādātos noteikumus, tostarp noteikumus par pakalpojumu sniegšanas brīvību, veicot pārbaudes, inspekcijas vai izmeklēšanas, kas ir diskriminējošas vai nesamērīgas.

⁽¹⁾ OV L 204, 21.7.1998., 37. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar 2003. gada Pievienošanās aktu.

(111) Šīs direktīvas noteikumi par informācijas apmaiņu attiecībā uz pakalpojumu sniedzēju labu reputāciju nedrīkstētu kavēt iniciatīvas policijas un tiesu iestāžu sadarbībā krimināllietās, jo īpaši informācijas apmaiņu starp dalībvalstu tiesībsardzības iestādēm un sodāmības reģistriem.

(112) Dalībvalstu sadarbībai nepieciešama labi funkcionējoša elektroniska informācijas sistēma, lai kompetentās iestādes varētu viegli noteikt atbilstīgos partnerus citās dalībvalstīs un efektīvi ar tiem sazināties.

(113) Jānosaka, ka dalībvalstīm sadarbībā ar Komisiju ir jāmudina ieinteresētās puses izstrādāt Kopienas līmeņa rīcības kodeksus, kuru mērķis jo īpaši ir veicināt pakalpojumu kvalitāti, ņemot vērā katras profesijas īpatnības. Šiem rīcības kodeksiem būtu jāatbilst Kopienas tiesību aktiem, sevišķi konkurences tiesību aktiem. Tiem vajadzētu būt saderīgiem ar juridiski saistošiem noteikumiem, kas nosaka profesionālo ētiku un rīcību dalībvalstīs.

(114) Dalībvalstīm būtu jāmudina sevišķi profesionālās struktūras, organizācijas un apvienības izstrādāt Kopienas līmeņa rīcības kodeksus. Šajos rīcības kodeksos, ņemot vērā katras profesijas īpatnības, būtu jāiekļauj noteikumi par komerciāliem paziņojumiem attiecībā uz reglamentētajām profesijām un reglamentēto profesiju profesionālās ētikas un rīcības noteikumi, kuru mērķis jo īpaši ir nodrošināt neatkarību, objektivitāti un dienesta noslēpuma glabāšanu. Šādos rīcības kodeksos būtu jāiekļauj arī nosacījumi, kas attiecas uz nekustamā īpašuma aģentu darbību. Dalībvalstīm būtu jāveic papildu pasākumi, lai mudinātu profesionālās struktūras, organizācijas un apvienības valsts līmenī īstenot Kopienas līmenī pieņemtos rīcības kodeksus.

(115) Kopienas līmeņa rīcības kodeksu nolūks ir noteikt rīcības standartu minimumu, un tie papildina dalībvalstu tiesiskās prasības. Tie neliedz dalībvalstīm saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem savos tiesību aktos paredzēt stingrākus pasākumus vai valsts profesionālajām struktūrām savos valsts mēroga rīcības kodeksos paredzēt lielāku aizsardzību.

(116) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķus – proti, likvidēt šķēršļus pakalpojumu sniedzēju brīvībai veikt uzņēmējdarbību dalībvalstīs un pakalpojumu sniegšanas brīvībai starp dalībvalstīm – nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, un to, ka minētās rīcības mēroga dēļ šos mērķus labāk var sasniegt Kopienas līmenī, Kopiena var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz

vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi šo mērķu sasniegšanai.

(117) Šīs direktīvas īstenošanai vajadzīgie pasākumi būtu jāpieņem saskaņā ar Padomes Lēmumu 1999/468/EK (1999. gada 28. jūnijs), ar ko nosaka Komisijai piešķirto ieviešanas pilnvaru īstenošanas kārtību ⁽¹⁾,

(118) Saskaņā ar 34. punktu Iestāžu nolīgumā par labāku likumdošanas procesu ⁽²⁾ dalībvalstīm ir ieteikts gan savām vajadzībām, gan Kopienas interesēs izstrādāt savas tabulas, kas pēc iespējas precīzāk atspoguļotu atbilstību starp šo direktīvu un tās transponēšanas pasākumiem, un padarīt tās publiski pieejamas,

IR PIENĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

I NODAĻA

VISPĀRĪGI NOTEIKUMI

1. pants

Temats

1. Šajā direktīvā ir paredzēti vispārīgi noteikumi, lai atvieglinātu to, kā pakalpojumu sniedzēji īsteno brīvību veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu apriti, vienlaikus saglabājot augstu pakalpojumu kvalitātes līmeni.

2. Šī direktīva neattiecas ne uz vispārējas ekonomiskas nozīmes pakalpojumu liberalizāciju, kurus var sniegt vienīgi publiskas vai privātas struktūras, nedz arī uz tādu publisko struktūru privatizāciju, kuras sniedz pakalpojumus.

3. Šī direktīva neattiecas ne uz pakalpojumu sniedzēju monopolu likvidēšanu, nedz uz dalībvalstu piešķirtu atbalstu, uz ko attiecas Kopienas konkurences noteikumi.

Šī direktīva neietekmē dalībvalstu brīvību saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem noteikt, ko tās uzskata par vispārējas ekonomiskas nozīmes pakalpojumiem, kā šie pakalpojumi būtu jāorganizē un jāfinansē saskaņā ar noteikumiem par valsts atbalstu un kādi īpaši pienākumi būtu jānosaka šo pakalpojumu sakarā.

4. Šī direktīva neskar Kopienas līmenī vai valsts līmenī saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem veiktus pasākumus, lai aizsargātu vai veicinātu kultūras vai valodu dažādību vai plašsaziņas līdzekļu plurālismu.

⁽¹⁾ OV L 184, 17.7.1999., 23. lpp. Lēmumā grozījumi izdarīti ar lēmumu 2006/512/EK (OV L 200, 22.7.2006., 11. lpp.)

⁽²⁾ OV C 321, 31.12.2003., 1. lpp.

5. Šī direktīva neskar dalībvalstu krimināltiesību normas. Dalībvalstis tomēr nedrīkst ierobežot pakalpojumu sniegšanas brīvību, piemērojot krimināltiesību normas, kuras īpaši reglamentē vai ietekmē piekļuvi pakalpojumu darbībām vai to veikšanu, tādējādi apejot šajā direktīvā paredzētos noteikumus.

6. Šī direktīva neskar darba tiesības, proti, jebkurus tiesību aktos vai līgumos paredzētus noteikumus, kuri attiecas uz nodarbinātības nosacījumiem, darba apstākļiem, tostarp veselības aizsardzību un drošību darbā, un darba devēju un darba ņēmēju savstarpējām attiecībām un kurus dalībvalstis piemēro atbilstīgi saviem tiesību aktiem, kas ir saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem. Tāpat šī direktīva neskar dalībvalstu sociālā nodrošinājuma tiesību aktus.

7. Šī direktīva neskar pamattiesību īstenošanu, kā tās atzītas dalībvalstīs un Kopienas tiesību aktos. Tāpat tā neskar tiesības apspriest, noslēgt un īstenot koplīgumus, kā arī veikt protesta akcijas saskaņā ar valsts tiesību aktiem un praksi, kas ir saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem.

2. pants

Piemērošanas joma

1. Šo direktīvu piemēro pakalpojumiem, ko sniedz pakalpojumu sniedzēji, kuri veic uzņēmējdarbību kādā dalībvalstī.

2. Šo direktīvu nepiemēro šādām darbībām:

- a) vispārējas nozīmes pakalpojumiem, kas nav saimnieciski pakalpojumi;
- b) finanšu pakalpojumiem, piemēram, banku darbībai, aizdevumiem, apdrošināšanai un pārapsedrošināšanai, darba devēju vai privātām pensijām, vērtspapīriem, ieguldījumu fondiem, maksājumiem un ieguldījumu konsultācijām, tostarp pakalpojumiem, kas uzskaitīti Direktīvas 2006/48/EK I pielikumā;
- c) elektronisko komunikāciju pakalpojumiem un tīkliem un ar tiem saistītām iekārtām un pakalpojumiem jomās, uz ko attiecas Direktīvas 2002/19/EK, 2002/20/EK, 2002/21/EK, 2002/22/EK un 2002/58/EK;
- d) pakalpojumiem pārvaldājumu jomā, tostarp ostu pakalpojumiem, kas ir Līguma V sadaļas piemērošanas jomā;
- e) pagaidu darba aģentūru pakalpojumiem;
- f) veselības aprūpes pakalpojumiem, neatkarīgi no tā, vai tos sniedz ar veselības aprūpes iestāžu starpniecību, no veida, kā tie organizēti vai finansēti valsts līmenī, un no tā, vai tie ir publiski vai privāti;

- g) audiovizuālajiem pakalpojumiem, tostarp kinematogrāfijas pakalpojumiem, neatkarīgi no ražošanas, izplatīšanas un pārraidīšanas veida, un radio apraidi;
 - h) azartspēļu darbībām, kas ietver derības uz naudas likmēm nejaušības spēlēs, tostarp loterijām, azartspēlēm kazino un derību darījumiem;
 - i) darbībām, kas saistītas ar valsts varas īstenošanu, kā noteikts Līguma 45. pantā.
 - j) sociālajiem pakalpojumiem, ko valsts, valsts pilnvaroti pakalpojumu sniedzēji vai valsts atzītas labdarības iestādes sniedz saistībā ar sociālajām mājām, bērnu aprūpi un atbalstu tādām ģimenēm un personām, kam pastāvīgi vai īslaicīgi vajadzīga palīdzība;
 - k) privātiem drošības pakalpojumiem;
 - l) pakalpojumiem, ko sniedz notāri un tiesu izpildītāji, kuri iecelti ar oficiālu valdības aktu.
3. Šo direktīvu nepiemēro nodokļu jomai.

3. pants

Saistība ar citiem Kopienas tiesību aktiem

1. Ja šīs direktīvas noteikumi ir pretrunā ar kādiem noteikumiem citā Kopienas tiesību aktā, ar kuru regulē īpašus aspektus piekļuvei kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai konkrētās nozarēs vai konkrētās profesijās, šā cita Kopienas tiesību akta noteikumi prevalē, un tos piemēro attiecīgajās nozarēs vai profesijās. Minētie tiesību akti ietver šādus aktus:

- a) Direktīva 96/71/EK;
 - b) Regula (EEK) Nr. 1408/71;
 - c) Padomes Direktīva 89/552/EEK (1989. gada 3. oktobris) par dažu tādu televīzijas raidījumu veidošanas un apraides noteikumu koordinēšanu, kas ietverti dalībvalstu normatīvajos un administratīvajos aktos ⁽¹⁾;
 - d) Direktīva 2005/36/EK.
2. Šī direktīva neattiecas uz starptautisko privāttiesību noteikumiem, jo īpaši noteikumiem par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām un ārpuslīgumiskām saistībām, tostarp uz noteikumiem, kas garantē, ka patērētāji var izmantot aizsardzību, kuru tiem nodrošina patērētāju aizsardzības noteikumi, kas paredzēti viņu dalībvalsts tiesību aktos patērētāju tiesību jomā.

⁽¹⁾ OV L 298, 17.10.1989., 23. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/36/EK (OV L 202, 30.7.1997., 60. lpp.).

3. Dalībvalstis šīs direktīvas noteikumus piemēro saskaņā ar Līguma noteikumiem par tiesībām veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu brīvu apriti.

4. pants

Definīcijas

Šīs direktīvas nolūkos piemēro šādas definīcijas:

- 1) "pakalpojums" ir jebkāda pašnodarbināta saimnieciskā darbība, parasti par atlīdzību, kā minēts Līguma 50. pantā;
- 2) "pakalpojumu sniedzējs" ir jebkura fiziskā persona, kas ir kādas dalībvalsts valstspiederīgais, vai jebkura juridiskā persona, kā minēts Līguma 48. pantā un kas veic uzņēmējdarbību kādā dalībvalstī, un kuras piedāvā vai sniedz pakalpojumus;
- 3) "pakalpojumu saņēmējs" ir jebkura fiziskā persona, kas ir kādas dalībvalsts valstspiederīgais vai kas izmanto tai ar Kopienas tiesību aktiem piešķirtās tiesības, vai jebkura juridiskā persona, kā minēts Līguma 48. pantā un kas veic uzņēmējdarbību kādā dalībvalstī, un kuras ar profesionālo darbību saistītiem vai nesaistītiem mērķiem izmanto vai vēlas izmantot pakalpojumu;
- 4) "uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts" ir dalībvalsts, kuras teritorijā attiecīgo pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību;
- 5) "uzņēmējdarbības veikšana" ir faktiskā pašnodarbinātās darbības veikšana, kā minēts Līguma 43. pantā, kuru pakalpojumu sniedzējs veic uz nenoteiktu laiku, izmantojot stabilu infrastruktūru, no kuras faktiski tiek īstenota pakalpojumu sniegšanas darbība;
- 6) "atļauju piešķiršanas sistēma" ir jebkura procedūra, saskaņā ar kuru pakalpojumu sniedzējam vai pakalpojumu saņēmējam faktiski ir jāveic noteiktas darbības, lai no kompetentas iestādes saņemtu formālu lēmumu vai netiešu lēmumu attiecībā uz piekļuvi kādai pakalpojumu darbībai vai tās veikšanu;
- 7) "prasība" ir jebkurš pienākums, aizliegums, nosacījums vai ierobežojums, kas paredzēts dalībvalstu normatīvajos vai administratīvajos aktos vai kas izriet no judikatūras, administratīvās prakses, profesionālo organizāciju noteikumiem vai profesionālo apvienību vai citu profesionālo organizāciju kopējiem noteikumiem, kuri pieņemti, tām rīkojoties juridiski patstāvīgi; par prasībām šīs direktīvas izpratnē neuzskata noteikumus, kas ietverti koplīgumos, par kuriem vienojušies sociālie partneri;
- 8) "sevišķi svarīgi iemesli saistībā ar sabiedrības interesēm" ir iemesli, kas par tādiem atzīti Tiesas judikatūrā, tostarp šādi iemesli: sabiedriskā kārtība; valsts drošība; sabiedrības drošums; veselības aizsardzība; sociālā nodrošinājuma shēmas finansālā līdzsvara saglabāšana; patērētāju, pakalpojumu

saņēmēju un darba ņēmēju aizsardzība; tirdzniecības darījumu taisnīgums; krāpšanas apkarošana; vides un pilsētvides aizsardzība; dzīvnieku veselība; intelektuālais īpašums; valsts vēstures un mākslas mantojuma saglabāšana; sociālās politikas mērķi un kultūras politikas mērķi;

- 9) "kompetentā iestāde" ir jebkura struktūra vai iestāde, kurai dalībvalstī ir uzraudzības vai reglamentējoša loma attiecībā uz pakalpojumu darbībām, tostarp, jo īpaši, pārvaldes iestādes, tostarp tiesas, kas veic šādu uzdevumu, profesionālās organizācijas un tās profesionālās apvienības vai citas profesionālās organizācijas, kas, rīkojoties juridiski patstāvīgi, kolektīvi reglamentē piekļuvi pakalpojumu darbībām vai to veikšanu;
- 10) "dalībvalsts, kurā sniedz pakalpojumu" ir dalībvalsts, kurā pakalpojumu sniedz tāds pakalpojumu sniedzējs, kas veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī;
- 11) "reglamentēta profesija" ir profesionāla darbība vai profesionālu darbību kopums, kā minēts Direktīvas 2005/36/EK 3. panta 1. punkta a) apakšpunktā;
- 12) "komerciāls paziņojums" ir jebkāda veida paziņojums ar nolūku tieši vai netieši popularizēt kāda uzņēmuma, organizācijas vai personas, kas veic komerciālu vai rūpniecisku darbību vai nodarbojas ar amatniecību vai reglamentētu profesiju, preces, pakalpojumus vai tēlu. Turpmāk minētais pats par sevi nav komerciāls paziņojums:
 - a) informācija, kas dod iespēju tieši piekļūt uzņēmuma, organizācijas vai personas darbībai, tostarp, jo īpaši, domēna vārds vai elektroniskā pasta adrese;
 - b) tādi paziņojumi attiecībā uz uzņēmuma, organizācijas vai personas precēm, pakalpojumiem vai tēlu, kuri apkopoti neatkarīgi, jo īpaši ja tos sniedz bez atlīdzības.

II NODAĻA

PĀRVALDĪBAS VIENKĀRŠOŠANA

5. pants

Procedūru vienkāršošana

1. Dalībvalstis izskata procedūras un formalitātes, ko piemēro piekļuvei pakalpojumu darbībai un tās veikšanai. Ja saskaņā ar šo punktu izskatītās procedūras un formalitātes nav pietiekami vienkāršas, dalībvalstis tās vienkāršo.
2. Komisija saskaņā ar 40. panta 2. punktā minēto procedūru var ieviest saskaņotās veidlapas Kopienas līmenī. Šīs veidlapas ir līdzvērtīgas sertifikātiem, apliecinājumiem un jebkādiem citiem dokumentiem, kurus prasa no pakalpojumu sniedzēja.

3. Ja dalībvalstis prasa, lai pakalpojumu sniedzējs vai pakalpojumu saņēmējs iesniedz sertifikātu, apliecinājumu vai jebkādu citu dokumentu, kas pierāda, ka prasība ir izpildīta, tās pieņem jebkuru citas dalībvalsts dokumentu, kam ir līdzvērtīgs mērķis vai no kura ir saprotams, ka attiecīgā prasība ir izpildīta. Dalībvalstis nevar pieprasīt, lai citas dalībvalsts dokuments tiktu iesniegts kā oriģināleksemplārs vai apliecināta kopija, vai apliecināts tulkojums, izņemot gadījumus, kas paredzēti citos Kopienas tiesību aktos, vai gadījumus, kad šāda prasība ir pamatota ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm, tostarp saistībā ar sabiedrisko kārtību un sabiedrības drošumu.

Šā punkta pirmā daļa neietekmē dalībvalstu tiesības prasīt neapliecinātus dokumentu tulkojumus kādā no to valsts valodām.

4. Šā panta 3. punktu nepiemēro dokumentiem, kas minēti Direktīvas 2005/36/EK 7. panta 2. punktā un 50. pantā, 45. panta 3. punktā, 46., 49. un 50. pantā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2004/18/EK (2004. gada 31. marts) par to, kā koordinēt būvdarbu valsts līgumu, piegādes valsts līgumu un pakalpojumu valsts līgumu slēgšanas tiesību piešķiršanas procedūru ⁽¹⁾, 3. panta 2. punktā Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 98/5/EK (1998. gada 16. februāris) par pasākumiem, lai atvieglotu advokāta profesijas pastāvīgu praktizēšanu dalībvalstī, kas nav tā dalībvalsts, kurā iegūta kvalifikācija ⁽²⁾, Padomes Pirmajā direktīvā 68/151/EEK (1968. gada 9. marts) par to, kā vienādošanas nolūkā koordinēt nodrošinājumus, ko dalībvalstis prasa no sabiedrībām Līguma 58. panta otrās daļas nozīmē, lai aizsargātu sabiedrību dalībnieku un trešo personu intereses ⁽³⁾, un Padomes Vienpadsmitajā direktīvā 89/666/EEK (1989. gada 21. decembris) par informācijas sniegšanas prasībām attiecībā uz filiālēm, ko kādā dalībvalstī atvērušas noteiktu veidu sabiedrības, uz kurām attiecas citas valsts tiesību akti ⁽⁴⁾.

6. pants

Vienoti kontaktpunkti

1. Dalībvalstis nodrošina, ka turpmāk norādītās procedūras un formalitātes pakalpojumu sniedzējiem ir iespējams veikt ar vienotu kontaktpunktu starpniecību:

- a) visas procedūras un formalitātes, kas vajadzīgas pakalpojumu sniedzēja piekļuvei savām pakalpojumu darbībām, jo īpaši visas deklarācijas, paziņojumi vai pieteikumi, kas vajadzīgi kompetento iestāžu atļaujas saņemšanai, tostarp pieteikumi iekļaušanai reģistrā, uzskaitē vai datubāzē vai reģistrācijai profesionālā organizācijā vai apvienībā;

⁽¹⁾ OV L 134, 30.4.2004., 114. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 2083/2005 (OV L 333, 20.12.2005., 28. lpp.).

⁽²⁾ OV L 77, 14.3.1998., 36. lpp. Direktīvā grozījumi izdarīti ar 2003. gada Pievienošanās aktu.

⁽³⁾ OV L 65, 14.3.1968., 8. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2003/58/EK (OV L 221, 4.9.2003., 13. lpp.).

⁽⁴⁾ OV L 395, 30.12.1989., 36. lpp.

- b) jebkuri pieteikumi par atļaujām, kas pakalpojumu sniedzējam vajadzīgas savu pakalpojumu darbību veikšanai.

2. Vienotu kontaktpunktu izveide neskar funkciju un pilnvaru sadalījumu starp iestādēm attiecīgo valstu sistēmās.

7. pants

Tiesības uz informāciju

1. Dalībvalstis nodrošina, ka ar vienotu kontaktpunktu starpniecību pakalpojumu sniedzējiem un pakalpojumu saņēmējiem ir viegli pieejama šāda informācija:

- a) prasības, ko piemēro pakalpojumu sniedzējiem, kuri veic uzņēmējdarbību to teritorijā, jo īpaši prasības, kas attiecas uz procedūrām un formalitātēm, kuras jāveic, lai piekļūtu pakalpojumu darbībām un tās veiktu;
- b) kompetento iestāžu kontaktinformācija, lai ar tām varētu tieši sazināties, tostarp sīkākas ziņas par iestādēm, kas ir atbildīgas par jautājumiem saistībā ar pakalpojumu darbību veikšanu;
- c) iespējas un nosacījumi, lai piekļūtu pakalpojumu sniedzēju un pakalpojumu publiskajiem reģistriem un datubāzēm;
- d) tiesiskās aizsardzības līdzekļi, kas parasti pieejami domstarpību gadījumā starp kompetentajām iestādēm un pakalpojumu sniedzēju vai pakalpojumu saņēmēju vai starp pakalpojumu sniedzēju un pakalpojumu saņēmēju, vai starp pakalpojumu sniedzējiem;
- e) kontaktinformācija par apvienībām vai organizācijām, kuras nav kompetentās iestādes un kurās pakalpojumu sniedzēji vai pakalpojumu saņēmēji var saņemt praktisku palīdzību.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka pakalpojumu sniedzēji un pakalpojumu saņēmēji pēc pieprasījuma var saņemt palīdzību no kompetentajām iestādēm informācijas veidā par to, kā parasti interpretēt un piemēro 1. punkta a) apakšpunktā minētās prasības. Attiecīgā gadījumā šādā konsultācijā ietver vienkāršu "soli pa solim" norādi. Informāciju sniedz vienkāršā un saprotamā valodā.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka 1. un 2. punktā minēto informācija un palīdzību sniedz skaidri un nepārprotami, ka tā ir viegli pieejama no attāluma un elektroniski un ka tā tiek regulāri atjaunināta.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka vienotie kontaktpunkti un kompetentās iestādes cik ātri vien iespējams sniedz atbildi uz jebkuru informācijas vai palīdzības pieprasījumu, kā minēts 1. un 2. punktā, un - gadījumos, ja pieprasījums ir kļūdainis vai nepamatots - nekavējoties attiecīgi informē iesniedzēju.

5. Dalībvalstis un Komisija veic papildu pasākumus, lai mudinātu vienotos kontaktpunktus šajā pantā paredzēto informāciju darīt pieejamu citās Kopienas valodās. Tas neietekmē dalībvalstu tiesību aktus par valodu lietojumu.

6. Kompetento iestāžu pienākums sniegt palīdzību pakalpojumu sniedzējiem un pakalpojumu saņēmējiem neuzliek minētajām iestādēm pienākumu sniegt juridiskas konsultācijas konkrētos gadījumos, bet attiecas vienīgi uz vispārīgu informāciju par to, kā parasti interpretēt vai piemēro prasības.

8. pants

Elektroniski veicamas procedūras

1. Dalībvalstis nodrošina, ka visas procedūras un formalitātes saistībā ar piekļuvi pakalpojumu darbībai vai tās veikšanu var viegli veikt no attāluma un elektroniski attiecīgajā vienotajā kontaktpunktā un ar attiecīgajām kompetentajām iestādēm.

2. Šā panta 1. punkts neattiecas uz telpu apskati, kurās sniedz pakalpojumu, vai iekārtu pārbaudi, ko pakalpojumu sniedzējs izmanto, vai pakalpojumu sniedzēja vai tā atbildīgo darbinieku spēju vai personīgās godprātības faktiski pārbaudi.

3. Komisija saskaņā ar 40. panta 2. punktā minēto procedūru pieņem sīki izstrādātus noteikumus šā panta 1. punkta īstenošanai, lai atvieglinātu informācijas sistēmu savstarpējo izmantojamību un procedūru elektronisku veikšanu dalībvalstu starpā, ņemot vērā Kopienas mērogā izstrādātos kopējos standartus.

III NODAĻA

PAKALPOJUMU SNIEDZĒJU BRĪVĪBA VEIKT UZŅĒMĒJDARBĪBU

1. IEDAĻA

Atļaujas

9. pants

Atļauju sistēmas

1. Dalībvalstis piekļuvei pakalpojumu darbībai vai tās veikšanai piemēro atļauju sistēmu vienīgi tad, ja ir izpildīti šādi nosacījumi:

- atļauju sistēma nav diskriminējoša pret attiecīgo pakalpojuma sniedzēju;
- vajadzība pēc atļauju sistēmas ir pamatota ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm;

c) izvirzīto mērķi nevar sasniegt ar mazāk ierobežojošu pasākumu palīdzību, jo īpaši tāpēc, ka *a posteriori* pārbaude būtu pārāk vēla, lai būtu patiesi iedarbīga.

2. Šīs direktīvas 39. panta 1. punktā minētajā ziņojumā dalībvalstis raksturo savas atļauju sistēmas un norāda iemeslus, atspoguļojot to saderību ar šā panta 1. punktu.

3. Šo iedaļu nepiemēro tiem atļauju sistēmu aspektiem, ko tieši vai netieši reglamentē citi Kopienas tiesību akti.

10. pants

Nosacījumi atļaujas piešķiršanai

1. Atļauju sistēmas ir balstītas uz kritērijiem, kas liedz kompetentajām iestādēm savas izvērtēšanas tiesības īstenot patvaļīgi.

2. Šā panta 1. punktā minētie kritēriji ir:

- nediskriminējoši;
- pamatoti ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm;
- samērīgi ar sabiedrības interesēm;
- skaidri un nepārprotami;
- objektīvi;
- iepriekš publiskoti;
- pārredzami un pieejami.

3. Nosacījumi atļaujas piešķiršanai jaunam uzņēmumam nedublē prasības un pārbaudes, kuras ir līdzvērtīgas vai būtībā salīdzināmas pēc to mērķa un kuras pakalpojumu sniedzējam jau piemēro citā dalībvalstī vai tajā pašā dalībvalstī. Šīs direktīvas 28. panta 2. punktā minētie sadarbības punkti un pakalpojumu sniedzējs palīdz kompetentajai iestādei, sniedzot tai visu nepieciešamo informāciju par minētajām prasībām.

4. Atļauja pakalpojumu sniedzējam dod tiesības piekļūt pakalpojumu darbībai vai to veikt visā attiecīgās valsts teritorijā, tostarp izveidojot pārstāvniecības, meitasuzņēmumus, filiāles vai birojus, izņemot gadījumus, kad atļaujas prasības piemērošana katram atsevišķam uzņēmumam vai atļaujas ierobežojums uz atsevišķu teritorijas daļu ir objektīvi pamatots ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm.

5. Atļauju piešķir, tiklīdz atbilstīgā pārbaudē ir konstatēts, ka ir izpildīti atļaujas piešķiršanas nosacījumi.

6. Izņemot gadījumu, kad atļauju piešķir, ikvienu kompetento iestāžu lēmumu, tostarp atļaujas atteikumu vai atsaukšanu, pilnībā pamato, un to var apstrīdēt tiesā vai citās pārsūdzības struktūrās.

7. Šis pants neprasa pārskatīt kompetenču sadalījumu vietējā vai reģionālā līmenī dalībvalstu iestādēs, kas piešķir atļaujas.

11. pants

Atļaujas termiņš

1. Pakalpojumu sniedzējam piešķirtā atļauja nav ar ierobežotu termiņu, izņemot gadījumus, kad:

a) atļauju pagarina automātiski, vai arī tā ir atkarīga vienīgi no prasību pastāvīgas izpildes;

b) pieejamo atļauju skaits ir ierobežots, pamatojoties uz sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm;

vai

c) ierobežotu atļaujas termiņu var pamatot ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm.

2. Šā panta 1. punkts neattiecas uz maksimālo termiņu, pirms kura beigām pakalpojumu sniedzējam pēc atļaujas saņemšanas faktiski ir jāsāk sava darbība.

3. Dalībvalstis pieprasa, lai pakalpojumu sniedzējs informē attiecīgo vienoto kontaktpunktu, kā paredzēts 6. pantā, par šādām pārmaiņām:

a) tādu meitasuzņēmumu izveidi, uz kuru darbību attiecas atļauju sistēma;

b) pakalpojumu sniedzēja situācijas pārmaiņām, kuru rezultātā atļaujas piešķiršanas nosacījumi vairs netiek izpildīti.

4. Šis pants neskar dalībvalstu tiesības anulēt atļaujas, ja vairs netiek izpildīti atļaujas piešķiršanas nosacījumi.

12. pants

Izvēle starp vairākiem pretendentiem

1. Ja konkrētai darbībai atļauju skaits ir ierobežots pieejamo dabisko resursu vai tehnisko iespēju nepietiekamības dēļ, dalībvalstis potenciālajiem pretendentiem piemēro tādu atlases procedūru, kas pilnībā garantē objektivitāti un pārskatāmību, tostarp jo īpaši atbilstīgu publicitāti par procedūras sākšanu, veikšanu un pabeigšanu.

2. Šā panta 1. punktā minētajos gadījumos atļaujas izsniedz uz piemērotu ierobežotu termiņu, un tās nevar ne automātiski atjaunot, ne arī piešķirt citas priekšrocības pakalpojumu sniedzējam, kura atļaujas termiņš tikko ir beidzies, vai jebkurai citai personai, kurai ir īpašas saiknes ar šo pakalpojumu sniedzēju.

3. Ievērojot šā panta 1. punktu un 9. un 10. pantu, dalībvalstis, paredzot atlases procedūras noteikumus, var ņemt vērā apsvērumus saistībā ar veselības aizsardzību, sociālās politikas mērķiem, darbinieku vai pašnodarbināto personu veselību un drošību, vides aizsardzību, kultūras mantojuma saglabāšanu un citus sevišķi svarīgus iemeslus saistībā ar sabiedrības interesēm atbilstoši Kopienas tiesību aktiem.

13. pants

Atļauju piešķiršanas procedūras

1. Atļauju piešķiršanas procedūras un formalitātes ir skaidras, iepriekš publiskas, un tās pieteikumu iesniedzējiem garantē, ka to pieteikumus izskatīs objektīvi un taisnīgi.

2. Atļauju piešķiršanas procedūras un formalitātes nav preventīvas, un tās nav nepamatoti sarežģītas, kā arī neaizkavē pakalpojumu sniegšanu. Tās ir viegli pieejamas, un jebkuri izdevumi, kuri pieteikumu iesniedzējiem var rasties saistībā ar pieteikumu, ir pamatoti un samērīgi ar attiecīgo atļauju piešķiršanas procedūru izmaksām un nepārsniedz procedūru izmaksas.

3. Atļauju piešķiršanas procedūras un formalitātes pieteikumu iesniedzējiem garantē, ka to pieteikumus izskatīs pēc iespējas ātri un, jebkurā gadījumā, pieņemamā termiņā, kas iepriekš ir noteikts un publiskots. Šis termiņš sākas vienīgi tad, kad ir iesniegta visa dokumentācija. Ja to attaisno jautājuma sarežģītība, kompetentā iestāde var vienreiz uz ierobežotu laikposmu termiņu pagarināt. Pagarinājumu un tā ilgumu atbilstīgi pamato un dara zināmu pieteikuma iesniedzējam pirms sākotnējā termiņa beigām.

4. Ja atbilstīgi 3. punktam noteiktajā vai pagarinātajā termiņā nav saņemta atbilde, uzskata, ka atļauja ir piešķirta. Tomēr citādu kārtību var piemērot gadījumos, kad tas ir pamatots ar sevišķi svarīgiem iemesliem saistībā ar sabiedrības interesēm, tostarp trešo personu likumīgām interesēm.

5. Visus atļauju pieteikumus apstiprina, cik vien ātri iespējams. Apstiprinājumā norāda:

a) 3. punktā minēto termiņu;

b) pieejamos tiesiskās aizsardzības līdzekļus;

c) attiecīgā gadījumā - apliecinājums, ka gadījumā, ja noteiktajā termiņā atbilde nav saņemta, uzskata, ka atļauja ir piešķirta.

6. Ja ir iesniegts nepilnīgs pieteikums, pieteikuma iesniedzēju pēc iespējas ātri informē par vajadzību iesniegt jebkādu papildu dokumentāciju, kā arī par visām iespējamajām sekām attiecībā uz 3. punktā minēto termiņu.

7. Ja pieteikums ir noraidīts tāpēc, ka tas neatbilst prasītajām procedūrām un formalitātēm, pieteikuma iesniedzēju pēc iespējas ātri informē par noraidījumu.

2. IEDAĻA

Neatļautas vai izvērtējamās prasības

14. pants

Neatļautas prasības

Dalībvalstis nedrīkst noteikt, ka piekļuve pakalpojumu darbībai vai tās veikšana attiecīgās dalībvalsts teritorijā ir atkarīga no kāda turpmāk norādītā faktora:

- 1) diskriminējošas prasības, kas ir tieši vai netieši balstītas uz valstspiederību vai - uzņēmumu gadījumā – juridiskās adreses atrašanās vietu, tostarp jo īpaši:
 - a) prasības attiecībā uz pakalpojumu sniedzēja, tā darbinieku, personu, kurām pieder kapitāla daļas vai akcijas, vai pakalpojumu sniedzēja vadības vai pārraudzības struktūru locekļu valstspiederību;
 - b) prasība, ka pakalpojumu sniedzējam, viņa darbiniekiem, personām, kurām pieder kapitāla daļas vai akcijas, vai pakalpojumu sniedzēja vadības vai pārraudzības struktūru locekļiem jābūt attiecīgās teritorijas iedzīvotājiem;
- 2) aizliegums veikt uzņēmējdarbību vairāk nekā vienā dalībvalstī vai būt ierakstītam reģistros vai profesionālu organizāciju vai apvienību sarakstos vairāk nekā vienā dalībvalstī;
- 3) ierobežojumi pakalpojumu sniedzēja brīvībai izvēlēties starpgalveno vai pakārtoto uzņēmumu, jo īpaši pakalpojumu sniedzēja pienākums izveidot savu galveno uzņēmumu attiecīgās dalībvalsts teritorijā, vai brīvības ierobežojumi izvēlēties starpgalvenuma veidu – pārstāvniecību, filiāli vai meitasuzņēmumu;
- 4) savstarpīguma noteikumi ar dalībvalsti, kurā pakalpojumu sniedzējam jau ir uzņēmums, izņemot gadījumus, kad savstarpīguma nosacījumi ir paredzēti Kopienas tiesību aktos enerģētikas jomā;

5) katrā gadījumā individuāli piemērotu saimniecisku pārbaudi, kas par priekšnoteikumu atļaujas piešķiršanai izvirza pierādījumu par saimnieciskas vajadzības vai tirgus pieprasījuma esamību, darbības potenciālās vai pašreizējās saimnieciskās ietekmes izvērtējumu vai darbības piemērotības izvērtējumu saistībā ar ekonomikas plānošanas mērķiem, ko noteikusi kompetentā iestāde; šis aizliegums neattiecas uz plānošanas prasībām, kuras nav saistītas ar ekonomiskiem mērķiem, bet kalpo sevišķi svarīgiem iemesliem saistībā ar sabiedrības interesēm;

6) tieša vai netieša konkurējošo uzņēmumu iesaistīšana atļauju piešķiršanā vai kompetento iestāžu citu lēmumu pieņemšanā, tostarp padomdevējās struktūrās, izņemot profesionālas organizācijas un apvienības vai citas organizācijas, kas rīkojas kā kompetentas iestādes; šis aizliegums neattiecas uz apspriešanos ar organizācijām, piemēram, tirdzniecības palātām vai sociālajiem partneriem, par citiem jautājumiem, kas nav saistīti ar atsevišķiem atļauju pieteikumiem, vai uz apspriešanos ar plašāku sabiedrību;

7) pienākums sniegt finanšu garantiju vai piedalīties tajā, vai iegādāties apdrošināšanas polisi no pakalpojuma sniedzēja vai struktūras, kas veic uzņēmējdarbību attiecīgās dalībvalsts teritorijā. Tas neietekmē dalībvalstu iespējas prasīt apdrošināšanu vai finanšu garantijas kā tādas, kā arī neietekmē prasības par dalību kolektīvā kompensācijas fondā, piemēram, profesionālo struktūru vai organizāciju biedriem;

8) pienākums būt noteiktu laiku iepriekš reģistrētam dalībvalstu reģistros vai noteiktu laiku pirms tam būt veikušam šo darbību attiecīgās dalībvalsts teritorijā.

15. pants

Novērtējamās prasības

1. Dalībvalstis pārbauda, vai saskaņā ar to tiesību sistēmu tiek piemērota kāda no 2. punktā minētajām prasībām, un nodrošina, ka visas šādas prasības atbilst 3. punktā paredzētajiem nosacījumiem. Dalībvalstis pielāgo savus normatīvos vai administratīvos aktus tā, lai tie atbilstu šiem nosacījumiem.

2. Dalībvalstis pārbauda, vai to tiesību sistēmā kā nosacījums, lai atļautu piekļuvi pakalpojumu darbībai vai tās veikšanu, ir paredzēta atbilstība jebkurai no šādām nediskriminējošām prasībām:

- a) kvantitatīvi vai teritoriāli ierobežojumi, jo īpaši tādu ierobežojumu veidā, kas noteikti saistībā ar iedzīvotāju skaitu vai saistībā ar minimālo ģeogrāfisko attālumu starpgalvenuma sniedzējiem;
- b) pakalpojumu sniedzēja pienākums izvēlēties konkrētu juridisku formu;
- c) prasības, kas saistītas ar kapitāla daļu vai akciju turēšanu uzņēmumā;

- d) prasības, kas nav saistītas ar jautājumiem, uz ko attiecas Direktīva 2005/36/EK vai kas nav paredzētas citos Kopienas tiesību aktos, un kas konkrētiem pakalpojuma sniedzējiem paredz piekļuvi attiecīgajai pakalpojumu darbībai sakarā ar darbības īpašo veidu;
- e) aizliegums izveidot vairāk nekā vienu uzņēmumu vienas valsts teritorijā;
- f) prasības par minimālo darbinieku skaitu;
- g) fiksēti minimālie un/vai maksimālie tarifi, kas ir jāievēro pakalpojumu sniedzējam;
- h) pakalpojumu sniedzēja pienākums sniegt citus konkrētus pakalpojumus kopā ar tā sniegtajiem pakalpojumiem.

3. Dalībvalstis pārbauda, vai 2. punktā minētās prasības atbilst šādiem nosacījumiem:

- a) nediskriminēšana: prasības nedrīkst ne tieši, ne netieši būt diskriminējošas saistībā ar valstspiederību vai uzņēmumu gadījumā – saistībā ar juridiskās adreses atrašanās vietu;
- b) nepieciešamība: prasībām ir jābūt pamatotām ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm;
- c) samērīgums: prasībām ir jābūt piemērotām, lai sasniegtu noteikto mērķi; tās nedrīkst būt augstākas, nekā ir nepieciešams šā mērķa sasniegšanai, un nedrīkst pastāvēt iespēja šīs prasības aizstāt ar citiem mazāk ierobežojošiem pasākumiem, ar kuriem sasniedz to pašu rezultātu.

4. Šā panta 1., 2. un 3. punkts attiecas uz tiesību aktiem vispārējas ekonomiskas nozīmes pakalpojumu jomā vienīgi tiktāl, ciktāl šo punktu piemērošana juridiski vai faktiski nekavē veikt tiem uzticēto uzdevumu.

5. Šīs direktīvas 39. panta 1. punktā paredzētajā savstarpējā novērtējuma ziņojumā dalībvalstis norāda:

- a) prasības, kuras tās plāno saglabāt, un iemeslus, kāpēc tās uzskata, ka šīs prasības atbilst 3. punktā izklāstītajiem nosacījumiem;
- b) prasības, kuras ir atceltas vai padarītas mazāk ierobežojošas.

6. No 2006. gada 28. decembra dalībvalstis neievieš nevienu tāda veida jaunu prasību, kas minēta 2. punktā, izņemot gadījumus, kad šī prasība atbilst 3. punktā minētajiem nosacījumiem.

7. Dalībvalstis paziņo Komisijai par jebkuriem jauniem normatīvajiem vai administratīvajiem aktiem, kuros ir noteiktas prasības, kā minēts 6. punktā, kā arī šo prasību ieviešanas iemeslus. Komisija attiecīgos noteikumus paziņo pārējām dalībvalstīm. Šāda paziņošana neliedz dalībvalstīm pieņemt attiecīgos noteikumus.

Trīs mēnešos no paziņojuma saņemšanas dienas Komisija pārbauda visu jauno prasību atbilstību Kopienas tiesību aktiem un attiecīgos gadījumos pieņem lēmumu, ar kuru attiecīgajai dalībvalstij pieprasa atteikties no šo prasību pieņemšanas vai atcelt tās.

Paziņojot par valsts tiesību aktu projektiem saskaņā ar Direktīvu 98/34/EK, tiek izpildīts šajā direktīvā noteiktais paziņošanas pienākums.

IV NODAĻA

PAKALPOJUMU BRĪVA APRĪTE

1. IEDAĻA

Pakalpojumu sniegšanas brīvība un ar to saistītas atkāpes

16. pants

Pakalpojumu sniegšanas brīvība

1. Dalībvalstis ievēro pakalpojumu sniedzēju tiesības sniegt pakalpojumus dalībvalstī, kas nav valsts, kurā tie veic uzņēmējdarbību.

Dalībvalsts, kurā sniedz pakalpojumu, tās teritorijā nodrošina brīvu piekļuvi pakalpojumu darbībai un brīvību veikt pakalpojumu darbību.

Dalībvalstis nenosaka, ka - lai attiecīgās dalībvalsts teritorijā piekļūtu pakalpojumu darbībai vai to veiktu - jāizpilda jebkādas prasības, kas neatbilst šādiem principiem:

- a) nediskriminēšana – prasība nedrīkst būt ne tieši, ne netieši diskriminējoša attiecībā uz valstspiederību vai - juridisko personu gadījumā – attiecībā uz dalībvalsti, kurā tās veic uzņēmējdarbību;
- b) nepieciešamība – prasībai jābūt pamatotai ar sabiedriskās kārtības, valsts drošības, veselības aizsardzības vai vides aizsardzības iemesliem;
- c) samērīgums – prasībai jābūt piemērotai, lai sasniegtu noteikto mērķi, un tā nedrīkst būt augstāka, nekā ir nepieciešams šā mērķa sasniegšanai.

2. Dalībvalstis nedrīkst ierobežot tāda pakalpojumu sniedzēja pakalpojumu sniegšanas brīvību, kas veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, piemērojot jebkuru no šādām prasībām:

- a) pakalpojumu sniedzēja pienākums izveidot uzņēmumu to teritorijā;
- b) pakalpojumu sniedzēja pienākums saņemt atļauju no to kompetentajām iestādēm, tostarp būt iekļautam reģistrā vai reģistrēties profesionālā organizācijā vai apvienībā to teritorijā, izņemot gadījumos, ja to paredz šī direktīva vai citi Kopienas tiesību akti;
- c) aizliegums pakalpojumu sniedzējam izveidot noteikta veida vai formas infrastruktūru to teritorijā, tostarp biroju vai prakses telpas, kas pakalpojumu sniedzējam ir vajadzīgs, lai sniegtu attiecīgos pakalpojumus;
- d) piemērot konkrētas līgumsaistības starp pakalpojumu sniedzēju un pakalpojumu saņēmēju, kas kavē vai ierobežo pašnodarbināto personu sniegt pakalpojumus;
- e) pienākums, ka pakalpojumu sniedzējam jābūt personu apliecināšanai dokumentam, ko ir izsniegušas to kompetentās iestādes un kas īpaši attiecas uz pakalpojumu darbības veikšanu;
- f) prasības, kuras ietekmē to iekārtu un materiālu izmantojumu, kas ir sniegtā pakalpojuma neatņemama sastāvdaļa, ja vien tās nav vajadzīgas veselības aizsardzībai un drošībai darbā;
- g) pakalpojumu sniegšanas brīvības ierobežojumus, kas minēti 19. pantā.

3. Dalībvalstij, uz kuru pārceļas pakalpojumu sniedzējs, nav liegts saskaņā ar 1. punktu noteikt prasības attiecībā uz pakalpojumu darbību, ja tās ir pamatotas ar sabiedriskās kārtības, valsts drošības, veselības aizsardzības vai vides aizsardzības iemesliem. Minētajai dalībvalstij nav liegts saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem piemērot savus noteikumus nodarbinātības nosacījumiem, tostarp tādus, kas ir noteikti koplīgumos.

4. Līdz 2011. gada 28. decembrim Komisija pēc apspriešanās ar dalībvalstīm un sociālajiem partneriem Kopienas līmenī iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei tādu ziņojumu par šā panta piemērošanu, kurā apsver vajadzību ierosināt saskaņošanas pasākumus pakalpojumu sniegšanas darbībām, uz ko attiecas šī direktīva.

17. pants

Papildu atkāpes no pakalpojumu sniegšanas brīvības

Šīs direktīvas 16. pantu nepiemēro:

- 1) vispārējas ekonomiskas nozīmes pakalpojumiem, kurus sniedz citā dalībvalstī, tostarp:
 - a) pasta nozarē – pakalpojumiem, uz kuriem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 97/67/EK (1997. gada 15. decembris) par kopīgiem noteikumiem Kopienas pasta pakalpojumu iekšējā tirgus attīstībai un pakalpojumu kvalitātes uzlabošanai ⁽¹⁾;
 - b) elektroenerģijas nozarē – pakalpojumiem, uz kuriem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/54/EK (2003. gada 26. jūnijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz elektroenerģijas iekšējo tirgu ⁽²⁾;
 - c) gāzes nozarē – pakalpojumiem, uz kuriem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/55/EK (2003. gada 26. jūnijs) par kopīgiem noteikumiem attiecībā uz dabasgāzes iekšējo tirgu ⁽³⁾;
 - d) ūdens sadales, apgādes un attīrīšanas pakalpojumiem;
 - e) atkritumu apstrādei;
- 2) jautājumiem, uz kuriem attiecas Direktīva 96/71/EK;
- 3) jautājumiem, uz kuriem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti ⁽⁴⁾;
- 4) jautājumiem, uz kuriem attiecas Padomes Direktīva 77/249/EEK (1977. gada 22. marts) par pasākumiem, kas palīdz advokātiem sekmīgi īstenot brīvību sniegt pakalpojumus ⁽⁵⁾;
- 5) parādu piedzišanai tiesas ceļā;

⁽¹⁾ OV L 15, 21.1.1998., 14. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1882/2003 (OV L 284, 31.10.2003., 1. lpp.).

⁽²⁾ OV L 176, 15.7.2003., 37. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas lēmumu 2006/653/EK (OV L 270, 29.9.2006., 72. lpp.).

⁽³⁾ OV L 176, 15.7.2003., 57. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 281, 23.11.1995., 31. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Regulu (EK) Nr. 1882/2003.

⁽⁵⁾ OV L 78, 26.3.1977., 17. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar 2003. gada Pievienošanās aktu.

- 6) jautājumiem, uz ko attiecas Direktīvas 2005/36/EK II sadaļa, kā arī prasībām dalībvalstī, kur pakalpojums tiek sniegts, ar kurām paredz, ka konkrētas profesijas pārstāvji drīkst veikt pakalpojumu darbību;
- 7) jautājumiem, uz kuriem attiecas Regula (EEK) Nr. 1408/71;
- 8) attiecībā uz administratīvajām formalitātēm, kas saistītas ar personu brīvu pārvietošanos un uzturēšanos - jautājumiem, uz ko attiecas tie noteikumi Direktīvā 2004/38/EK, ar kuriem paredz administratīvās formalitātes, kuras labuma guvējiem ir jāizpilda tās dalībvalsts kompetentajās iestādēs, kur sniedz pakalpojumu;
- 9) attiecībā uz trešo valstu valstspiederīgajiem, kuri pārceļas uz citu dalībvalsti saistībā ar pakalpojumu sniegšanu - iespējai, ka dalībvalstis pieprasa vīzas vai uzturēšanās atļaujas trešu valstu valstspiederīgajiem, uz ko neattiecas savstarpējās atzīšanas režīms, kurš paredzēts 21. pantā Konvencijā, ar ko īsteno 1985. gada 14. jūnija Šengenas Līgumu par pakāpenisku kontroles atcelšanu pie kopīgām robežām ⁽¹⁾, vai iespējai noteikt trešu valstu valstspiederīgajiem pienākumu ziņot tās dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kurā tiek sniegts pakalpojums, tiem iebraucot valstī vai pēc iebraukšanas tajā;
- 10) attiecībā uz atkritumu pārvaldījumiem – jautājumiem, uz kuriem attiecas Padomes Regula (EEK) Nr. 259/93 (1993. gada 1. februāris) par uzraudzību un kontroli attiecībā uz atkritumu pārvaldījumiem Eiropas Kopienā, ieviešanu tajā un izvešanu no tās ⁽²⁾;
- 11) autortiesībām, blakustiesībām un tiesībām, uz ko attiecas Padomes Direktīva 87/54/EEK (1986. gada 16. decembris) par pusvadītāju izstrādājumu topogrāfiju tiesisko aizsardzību ⁽³⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 96/9/EK (1996. gada 11. marts) par datubāzu tiesisko aizsardzību ⁽⁴⁾, kā arī rūpnieciskā īpašuma tiesībām;
- 12) aktiem, kuros saskaņā ar tiesību aktiem ir jāiesaista notārs;
- 13) jautājumiem, uz kuriem attiecas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/43/EK (2006. gada 17. maijs) par gada pārskatu un konsolidēto pārskatu obligāto revīziju ⁽⁵⁾;
- 14) tādu transportlīdzekļu reģistrācijai, kas ar izpirkumnomas palīdzību iegādāti citā dalībvalstī;

- 15) noteikumiem, kuri attiecas uz līgumsaistībām un ārpuslīgumiskām saistībām, tostarp līgumu formu, ko reglamentē starptautiskās privāttiesības.

18. pants

Atsevišķas atkāpes

1. Atkāpjoties no 16. panta, un tikai ārkārtas apstākļos dalībvalsts attiecībā uz pakalpojumu sniedzēju, kas veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, var veikt pasākumus, kas saistīti ar pakalpojumu drošumu.
2. Šā panta 1. punktā paredzētos pasākumus var veikt vienīgi tad, ja ir izpildīta 35. pantā minētā savstarpējās palīdzības procedūra un šādi nosacījumi:
 - a) attiecīgās valsts noteikumiem, saskaņā ar kuriem pasākums ir veikts, nav piemērota Kopienas saskaņošanas pakalpojumu drošības jomā;
 - b) pasākumi nodrošina augstāku pakalpojumu saņēmēja aizsardzības līmeni nekā uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts veikts pasākums atbilstīgi šīs dalībvalsts noteikumiem;
 - c) uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts nav veikusi nekādus pasākumus vai ir veikusi nepietiekamus pasākumus salīdzinājumā ar tiem, kas minēti 35. panta 2. punktā;
 - d) pasākumi ir samērīgi.
3. Šā panta 1. un 2. punkts neskar noteikumus, kas paredzēti Kopienas tiesību aktos un garantē pakalpojumu sniegšanas brīvību vai pieļauj atkāpes no tās.

2. IEDAĻA

Pakalpojumu saņēmēju tiesības

19. pants

Aizliegti ierobežojumi

Dalībvalstis nedrīkst noteikt pakalpojumu saņēmējam prasības, kuras ierobežo tāda pakalpojumu sniedzēja sniegta pakalpojuma izmantošanu, kas veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, jo īpaši šādas prasības:

- a) pienākumu iegūt kompetento iestāžu atļauju vai pienākumu iesniegt tām deklarāciju;

⁽¹⁾ OV L 239, 22.9.2000., 19. lpp. Konvencijā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1160/2005 (OV L 191, 22.7.2005., 18. lpp.).

⁽²⁾ OV L 30, 6.2.1993., 1. lpp. Regulā jaunākie grozījumi izdarīti ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 2557/2001 (OV L 349, 31.12.2001., 1. lpp.).

⁽³⁾ OV L 24, 27.1.1987., 36. lpp.

⁽⁴⁾ OV L 77, 27.3.1996., 20. lpp.

⁽⁵⁾ OV L 157, 9.6.2006., 87. lpp.

- b) diskriminējošus ierobežojumus attiecībā uz finansiāla atbalsta piešķiršanu sakarā ar to, ka pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, vai sakarā ar pakalpojuma sniegšanas vietu.

20. pants

Nediskriminēšana

1. Dalībvalstis nodrošina to, ka pakalpojumu saņēmējam nepiemēro diskriminējošas prasības, kuru pamatā ir viņa valstspiederība vai dzīvesvieta.

2. Dalībvalstis nodrošina to, ka tādi vispārīgi nosacījumi piekļuvei pakalpojumam, kurus pakalpojumu sniedzējs ir darījis pieejamus plašai sabiedrībai, neietver diskriminējošus noteikumus, kas saistīti ar pakalpojumu saņēmēja valstspiederību vai dzīvesvietu; tas neizslēdz iespēju paredzēt atšķirības piekļuves nosacījumus, ja šādas atšķirības tieši attaisno objektīvi kritēriji.

21. pants

Palīdzība pakalpojumu saņēmējiem

1. Dalībvalstis nodrošina to, ka pakalpojumu saņēmēji savā dzīvesvietas dalībvalstī var iegūt šādu informāciju:

- vispārīgu informāciju par prasībām, kas piemērojamas citās dalībvalstīs saistībā ar piekļuvi pakalpojumu darbībām un to veikšanu, jo īpaši tādu informāciju, kura saistīta ar patērētāju aizsardzību;
- vispārīgu informāciju par tiesiskās aizsardzības līdzekļiem, kas pieejami strīda gadījumā starp pakalpojuma sniedzēju un pakalpojumu saņēmēju;
- kontakta informāciju par apvienībām un organizācijām, tostarp Eiropas Patērētāju centru tīkla centriem, kuros pakalpojumu sniedzēji vai pakalpojumu saņēmēji var iegūt praktisku palīdzību.

Attiecīgā gadījumā kompetento iestāžu sniegtajā konsultācijā iekļauj vienkāršas "soli pa solim" norādes. Informāciju un palīdzību sniedz skaidri un nepārprotami, un tā ir viegli pieejama no attāluma, arī ar elektroniskajiem sakaru līdzekļiem, un tā tiek atjaunināta.

2. Dalībvalstis var uzticēt atbildību par 1. punktā minēto uzdevumu vienotajiem kontaktpunktiem vai jebkurai citai struktūrai, piemēram, Eiropas Patērētāju centru tīkla centriem, patērētāju apvienībām vai *Euro Info* centriem.

Dalībvalstis paziņo Komisijai norīkoto struktūru nosaukumus un to kontakta informāciju. Komisija to nosūta visām dalībvalstīm.

3. Lai izpildītu 1. un 2. punktā noteiktās prasības, struktūra, pie kā vērsas pakalpojumu saņēmējs, vajadzības gadījumā sazinās ar iesaistītās dalībvalsts attiecīgo struktūru. Tā prasīto informāciju cik ātri vien iespējams nosūta pieprasījuma iesniedzējai struktūrai, kura, savukārt, nosūta informāciju pakalpojumu saņēmējam. Dalībvalstis nodrošina, ka šīs struktūras sniedz viena otrai savstarpēju palīdzību un veic visus iespējamus pasākumus efektīvai sadarbībai. Dalībvalstis kopā ar Komisiju veic praktiskus pasākumus, kas vajadzīgi 1. punkta īstenošanai.

4. Komisija saskaņā ar 40. panta 2. punktā minēto procedūru pieņem pasākumus šā panta 1., 2. un 3. punkta īstenošanai, precizējot tehniskos mehānismus informācijas apmaiņai starp dažādu dalībvalstu struktūrām un jo īpaši attiecībā uz informācijas sistēmu savstarpējo izmantojamību, ievērojot kopējus standartus.

V NODAĻA

PAKALPOJUMU KVALITĀTE

22. pants

Informācija par pakalpojumu sniedzējiem un to pakalpojumiem

1. Dalībvalstis nodrošina, ka pakalpojumu sniedzēji dara pieejamu pakalpojumu saņēmējam šādu informāciju:

- pakalpojumu sniedzēja nosaukums, tā juridiskais statuss un forma, ģeogrāfiskā adrese, kurā tas veic uzņēmējdarbību, un dati, ar kuru palīdzību ar pakalpojumu sniedzēju var sazināties ātri un tieši, un - attiecīgos gadījumos - elektroniskā veidā;
- ja pakalpojumu sniedzējs ir reģistrēts tirdzniecības vai līdzīgā publiskā reģistrā, reģistra nosaukums un pakalpojumu sniedzēja reģistrācijas numurs vai līdzvērtīgi identifikācijas līdzekļi šajā reģistrā;
- ja darbībai piemēro atļauju piešķiršanas sistēmu, attiecīgās kompetentās iestādes vai vienotā kontaktpunkta dati;
- ja pakalpojumu sniedzējs veic darbību, kurai piemērojams PVN, identifikācijas numurs, kas minēts 22. panta 1. punktā Padomes Sestajā direktīvā 77/388/EEK (1977. gada 17. maijs) par to, kā saskaņojami dalībvalstu tiesību akti par apgrozījuma nodokļiem - Kopēja pievienotās vērtības nodokļu sistēma: vienota aprēķinu bāze ⁽¹⁾;

(1) OV L 145, 13.6.1977., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2006/18/EK (OV L 51, 22.2.2006., 12. lpp.).

- e) reglamentētu profesiju gadījumā – jebkāda profesionāla organizācija vai līdzīga struktūra, kurā sniedzējs ir reģistrēts, profesionālais nosaukums un dalībvalsts, kurā šis nosaukums piešķirts;
- f) vispārīgie nosacījumi un klauzulas, ja tādas ir, ko pakalpojuma sniedzējs izmanto;
- g) pakalpojumu sniedzēja izmantotās līguma klauzulas, ja tādas ir, kas attiecas uz līgumam piemērojamajiem tiesību aktiem un/vai kompetentajām tiesām;
- h) tiesību aktos nenoteiktas pēcpirkuma garantijas, ja tādas ir;
- i) pakalpojuma cena, ja to par konkrēto pakalpojuma veidu ir iepriekš noteicis pakalpojuma sniedzējs;
- j) pakalpojuma galvenās īpašības, ja tas jau nav skaidrs no konkrētās situācijas;
- k) 23. panta 1. punktā minētās apdrošināšanas vai garantijas un jo īpaši apdrošinātāja vai garantētāja kontaktinformācija un informācija par teritoriālo segumu;

2. Dalībvalstis nodrošina, ka saskaņā ar pakalpojumu sniedzēja izvēli 1. punktā minēto informāciju:

- a) sniedz pakalpojumu sniedzējs pats pēc savas iniciatīvas;
- b) pakalpojumu saņēmējs var viegli iegūt vietā, kur tiek sniegts pakalpojums vai slēgts līgums;
- c) pakalpojumu saņēmējs var viegli iegūt elektroniskā veidā, izmantojot pakalpojumu sniedzēja norādītu adresi;
- d) var atrast visos informācijas dokumentos, ko pakalpojumu sniedzējs iesniedz pakalpojumu saņēmējam un kur detalizēti izklāstīts viņa sniegtais pakalpojums.

3. Dalībvalstis nodrošina, ka pēc pakalpojumu saņēmēja lūguma pakalpojumu sniedzējs nodrošina šādu papildu informāciju:

- a) ja pakalpojuma sniedzējs par konkrēto pakalpojuma veidu nav iepriekš noteicis pakalpojuma cenu - pakalpojuma cena vai, ja nav iespējams nosaukt precīzu cenu, tās aprēķināšanas metode, lai pakalpojumu saņēmējs var to pārbaudīt, vai pietiekami detalizēta tāme;

- b) attiecībā uz reglamentētajām profesijām - atsauce uz profesionālajiem noteikumiem, kas piemērojami uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalstī, un to, kā tiem piekļūt;
- c) informācija par to daudznozaru darbībām un partnerībām, kas ir tieši saistītas ar konkrēto pakalpojumu, kā arī par veiktajiem pasākumiem, lai izvairītos no interešu konflikta. Šo informāciju iekļauj visos informācijas dokumentos, kuros pakalpojumu sniedzēji sīki izklāsta savus pakalpojumus;
- d) visus rīcības kodeksus, kas attiecas uz pakalpojumu sniedzēju, un adresi, kur ar šiem kodeksiem var iepazīties elektroniskā veidā, norādot pieejamās valodu versijas;
- e) attiecīgi informēt, ja pakalpojuma sniedzējs, uz kuru attiecas rīcības kodekss, ir tādas tirdzniecības apvienības vai profesionālas struktūras biedrs, kurā var griezties strīdu izšķiršanai netiesas ceļā. Pakalpojumu sniedzējs norāda, kā piekļūt detalizētai informācijai par izmantošanas īpašībām un nosacījumiem strīdu izšķiršanai netiesas ceļā.

4. Dalībvalstis nodrošina, ka informāciju, kura pakalpojumu sniedzējam jānodrošina saskaņā ar šo nodaļu, dara pieejamu vai paziņo skaidrā un nepārprotamā veidā un savlaicīgi pirms līguma slēgšanas vai, ja nav rakstiska līguma – pirms pakalpojuma sniegšanas.

5. Prasības par informāciju, kas paredzētas šajā nodaļā, ir noteiktas papildus tām prasībām, kuras jau paredzētas Kopienas tiesību aktos, un tās neliedz dalībvalstīm paredzēt papildu prasības attiecībā uz informāciju, kas piemērojamas pakalpojumu sniedzējiem to teritorijā.

6. Komisija saskaņā ar 40. panta 2. punktā minēto procedūru var noteikt šā panta 1. un 3. punktā minētās informācijas saturu atbilstīgi konkrētu darbību specifiskajam raksturam un precizēt šā panta 2. punkta īstenošanas praktiskos līdzekļus.

23. pants

Profesionālās atbildības apdrošināšana un garantijas

1. Dalībvalstis var nodrošināt, ka pakalpojumu sniedzēji, kuru pakalpojumi pakalpojumu saņēmēja vai trešās personas veselību un drošumu vai pakalpojumu saņēmēja finansiālo drošību pakļauj tiešam un konkrētam riskam, veic profesionālās atbildības apdrošināšanu atbilstīgi riska būtībai un apjomam vai nodrošina garantiju vai līdzīgu pasākumu, kas ir līdzvērtīgs vai būtībā pielīdzināms attiecībā uz tā mērķi.

2. Ja pakalpojuma sniedzējs sāk veikt uzņēmējdarbību dalībvalstu teritorijā, tās nevar prasīt profesionālās atbildības apdrošināšanu vai garantiju no pakalpojuma sniedzēja, ja citā dalībvalstī, kurā pakalpojuma sniedzējs jau veic uzņēmējdarbību, viņam jau ir garantija, kas ir līdzvērtīga vai būtībā pielīdzināma, ņemot vērā tās mērķi un segumu, ko tā nodrošina attiecībā uz apdrošināto risku, apdrošināto summu vai garantijas augstāko robežu un iespējamiem izņēmumiem no seguma. Ja līdzvērtība ir tikai daļēja, dalībvalstis var prasīt papildu garantiju, lai ietvertu tos aspektus, kas vēl nav paredzēti.

Ja dalībvalsts prasa, lai pakalpojumu sniedzējs, kas veic uzņēmējdarbību tās teritorijā, veic profesionālās atbildības apdrošināšanu vai sniedz citu garantiju, tad šī dalībvalsts atzīst par pietiekamu pierādījumu apliecinājumus par šādu apdrošināšanas segumu, ko sniegušas kredītiestādes un apdrošinātāji, kas veic uzņēmējdarbību citās dalībvalstīs.

3. Šā panta 1. un 2. punkts neskar profesionālo apdrošināšanu vai garantijas noteikumus, kas paredzēti citos Kopienas tiesību aktos.

4. Šā panta 1. punkta īstenošanai Komisija saskaņā ar 40. panta 2. punktā minēto regulatīvo procedūru var izveidot to pakalpojumu sarakstu, kuriem ir šā panta 1. punktā minētās iezīmes. Saskaņā ar 40. panta 3. punktā minēto procedūru Komisija arī var pieņemt pasākumus, kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus šīs direktīvas elementus, papildinot to, izstrādājot kopējus kritērijus, lai šā panta 1. punktā norādītās apdrošināšanas vai garantiju vajadzībām noteiktu, kas ir atbilstīgs riska būtībai un apjomam.

5. Šajā pantā:

- "tiešs un konkrēts risks" ir risks, ko tieši rada pakalpojuma sniegšana;
- "veselība un drošums" attiecībā uz pakalpojumu saņēmēju vai trešo personu ir nāves vai smagu miesas bojājumu novēršana;
- "finansiālā drošība" attiecībā uz pakalpojumu saņēmēju ir būtisku naudas vai īpašuma vērtības zaudējumu novēršana;
- "profesionālās atbildības apdrošināšana" ir apdrošināšana, ko pakalpojumu sniedzējs veic attiecībā uz iespējamo civiltiesisko atbildību pret pakalpojumu saņēmējiem vai attiecīgos gadījumos – trešām personām - saistībā ar pakalpojuma sniegšanu.

24. pants

Komerčiālie paziņojumi, ko sniedz reglamentētās profesijas

1. Dalībvalstis atceļ visus reglamentēto profesiju sniegtu komerčiālo paziņojumu aizliegumus.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka reglamentēto profesiju veiktie komerčiālie paziņojumi atbilst profesionālajiem noteikumiem un ir saskaņā ar Kopienas tiesību aktiem, jo īpaši tiem, kas attiecas uz profesijas neatkarību, cieņu un godprātību, kā arī dienesta noslēpumu, tādā veidā, kas ir atbilstīgs katras profesijas specifiskajam raksturam. Profesionālie noteikumi par komerčiālajiem paziņojumiem ir nediskriminējoši, pamatoti ar sevišķi svarīgu iemeslu saistībā ar sabiedrības interesēm un samērīgi.

25. pants

Daudznozaru darbības

1. Dalībvalstis nodrošina, ka pakalpojumu sniedzējiem nepieņem prasības, kas tiem uzliek par pienākumu veikt tikai vienu konkrētu darbību vai kas ierobežo darbību apvienošanu vai veikšanu partnerībā ar citām darbībām.

Tomēr šādas prasības var noteikt šādiem pakalpojuma sniedzējiem:

- a) reglamentēto profesiju pārstāvjiem, ciktāl tas ir attaisnojams, lai garantētu atbilstību profesionālās ētikas un rīcības noteikumiem, kas var atšķirties atkarībā no katras profesijas īpatnībām, un nepieciešams, lai nodrošinātu to neatkarību un objektivitāti;
- b) sertifikācijas, akreditācijas, tehniskās uzraudzības, testēšanas vai izmēģinājuma pakalpojumu sniedzējiem, ciktāl tas ir attaisnojams, lai nodrošinātu to neatkarību un objektivitāti.

2. Ja starp 1. punkta a) un b) apakšpunktā minētajiem pakalpojumu sniedzējiem ir atļautas daudznozaru darbības, dalībvalstis nodrošina, ka:

- a) tiek novērsti interešu konflikti un konkrētu darbību nesavienojamība;
- b) tiek nodrošināta atsevišķām darbībām prasītā neatkarība un objektivitāte;
- c) profesionālās ētikas un rīcības noteikumi dažādām darbībām ir savstarpēji savienojami, jo īpaši attiecībā uz dienesta noslēpuma jautājumiem.

3. Šīs direktīvas 39. panta 1. punktā minētajā ziņojumā dalībvalsts norāda, kuriem pakalpojumu sniedzējiem piemēro šā panta 1. punktā paredzētās prasības, šo prasību saturu un iemeslus, kuru dēļ tās uzskata šīs prasības par attaisnotām.

26. pants

Pakalpojumu kvalitātes politika

1. Dalībvalstis sadarbībā ar Komisiju veic papildu pasākumus, lai mudinātu pakalpojumu sniedzējus rīkoties brīvprātīgi ar mērķi nodrošināt pakalpojumu sniegšanas kvalitāti, jo īpaši, izmantojot kādu no šādām metodēm:

- a) neatkarīgu vai akreditētu struktūru veikta pakalpojumu sniedzēju darbību sertificēšana un novērtēšana;
- b) pašiem savu kvalitātes standartu izveide vai to kvalitātes standartu vai marķējumu pārņemšana, ko izstrādā profesionālas organizācijas Kopienas līmenī.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka pakalpojumu sniedzēji un pakalpojumu saņēmēji var viegli piekļūt informācijai par konkrētu marķējumu nozīmi un kritērijiem to un citu ar pakalpojumiem saistītu kvalitātes zīmju pielietošanai.

3. Dalībvalstis sadarbībā ar Komisiju veic papildu pasākumus, lai savā teritorijā mudinātu profesionālas organizācijas, kā arī tirdzniecības palātas, amatnieku apvienības un patērētāju apvienības sadarboties Kopienas līmenī nolūkā veicināt pakalpojumu sniegšanas kvalitāti, jo īpaši, vienkāršojot pakalpojuma sniedzēju lietpratības novērtēšanu.

4. Dalībvalstis sadarbībā ar Komisiju veic papildu pasākumus, lai veicinātu neatkarīgu novērtējumu, īpaši to, kurus veic patērētāju savienības, attīstību attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas kvalitāti un trūkumiem un jo īpaši salīdzinošo pārbaudi un testēšanas attīstību Kopienas līmenī un rezultātu paziņošanu.

5. Dalībvalstis sadarbībā ar Komisiju, sekmē neobligātu Eiropas standartu attīstību ar mērķi veicināt to pakalpojumu sadarbību, kurus nodrošina pakalpojumu sniedzēji dažādās dalībvalstīs, pakalpojumu saņēmēja informēšanu un pakalpojumu nodrošināšanas kvalitāti.

27. pants

Domstarpību izšķiršana

1. Dalībvalstis veic vispārīgos vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka pakalpojuma sniedzēji norāda kontaktinformāciju, konkrēti – pasta adresi, faksa numuru vai e-pasta adresi un tālruna numuru, lai visi pakalpojumu saņēmēji, tostarp tie, kuri pastāvīgi dzīvo citā dalībvalstī, var nosūtīt sūdzību vai lūgumu pēc informācijas par sniegto pakalpojumu. Pakalpojumu sniedzēji iesniedz savu juridisko adresi, ja tā neatbilst viņu korespondences adresei.

Dalībvalstis veic vajadzīgos vispārīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka pakalpojuma sniedzēji atsaucas uz pirmajā daļā minētajām sūdzībām pēc iespējas īsākā laikposmā, un dara visu iespējamo, lai rastu apmierinošus risinājumus.

2. Dalībvalstis veic vispārīgos vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka pakalpojuma sniedzējiem ir jāpierāda atbilstība šajā direktīvā noteiktajām prasībām, kas attiecas uz informācijas nodrošināšanu, kā arī to, ka šī informācija ir pareiza.

3. Ja tiesas nolēmuma izpildei ir vajadzīga finanšu garantija, dalībvalstis atzīst līdzvērtīgas garantijas, ko noformē kredīties-tāde vai apdrošinātājs, kas veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī. Šādām kredīties-tādēm jābūt saņēmušām atļauju dalībvalstī saskaņā ar Direktīvu 2006/48/EK, un šādiem apdrošinātājiem – attiecīgi, saskaņā ar Padomes Pirmo direktīvu 73/239/EEK (1973. gada 24. jūlijs) par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz uzņēmējdarbības sākšanu un veikšanu tiešās apdrošināšanas nozarē, kas nav dzīvības apdrošināšana ⁽¹⁾, un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2002/83/EK (2002. gada 5. novembris) par dzīvības apdrošināšanu ⁽²⁾.

4. Dalībvalstis veic vispārīgos vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka pakalpojumu sniedzēji, uz kuriem attiecas rīcības kodekss, vai kas ir tādas tirdzniecības apvienības vai profesionālas organizācijas biedri, kurā var griezties strīdu izšķiršanai ārpus tiesas ceļā, attiecīgi informē par to pakalpojumu saņēmēju un min šo faktu jebkurā dokumentā, kurā sīki izklāstīti to pakalpojumi, norādot, kā piekļūt sīki izstrādātai informācijai par šādu mehānismu un tā izmantošanas nosacījumiem.

VI NODAĻA

ADMINISTRATĪVĀ SADARBĪBA

28. pants

Savstarpējā palīdzība – vispārīgi pienākumi

1. Dalībvalstis sniedz viena otrai savstarpēju palīdzību un veic pasākumus, lai efektīvi sadarbotos un nodrošinātu pakalpojumu sniedzēju un to sniegto pakalpojumu uzraudzību.

2. Šīs nodaļas mērķiem dalībvalstis izraugās vienu vai vairākus sadarbības punktus, kuru kontaktinformāciju paziņo pārējām dalībvalstīm un Komisijai. Komisija publisko un regulāri atjaunina sadarbības punktu sarakstu.

⁽¹⁾ OV L 228, 16.8.1973., 3. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/68/EK (OV L 323, 9.12.2005., 1. lpp.).

⁽²⁾ OV L 345, 19.12.2002., 1. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2005/68/EK.

3. Lūgumi pēc informācijas, kā arī lūgumi veikt pārbaudes, apskates un izmeklēšanas saskaņā ar šīs nodaļas noteikumiem ir attiecīgi pamatoti, jo īpaši, norādot lūguma iemeslu. Sniegto informāciju izmanto tikai saistībā ar lietu, kuras dēļ to pieprasīja.

4. Saņēmušas no citas dalībvalsts kompetentajām iestādēm lūgumu pēc palīdzības, dalībvalstis nodrošina, ka pakalpojumu sniedzēji, kuri veic uzņēmējdarbību to teritorijā, sniedz to kompetentajām iestādēm visu informāciju, kas nepieciešama, lai varētu uzraudzīt to darbības saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

5. Gadījumā, ja rodas grūtības izpildīt lūgumu pēc informācijas vai veikt pārbaudes, apskates vai izmeklēšanas, attiecīgā dalībvalsts ātri informē lūguma iesniedzēju dalībvalsti, lai rastu risinājumu.

6. Dalībvalstis sniedz citu dalībvalstu vai Komisijas lūgto informāciju elektroniskā veidā un iespējami īsā laikā.

7. Dalībvalstis nodrošina, ka reģistrus, kuros ir iekļauti pakalpojumu sniedzēji un kurus var izmantot kompetentās iestādes to teritorijā, saskaņā ar tiem pašiem nosacījumiem var izmantot arī citu dalībvalstu līdzvērtīgas kompetentās iestādes.

8. Dalībvalstis sniedz Komisijai informāciju par gadījumiem, kad citas dalībvalstis nepilda pienākumu sniegt savstarpēju palīdzību. Vajadzības gadījumā Komisija veic piemērotus pasākumus, tostarp Līguma 226. pantā paredzētus pasākumus, lai nodrošinātu, ka attiecīgā dalībvalsts pilda savu pienākumu sniegt savstarpēju palīdzību. Komisija periodiski informē dalībvalstis par to, kā darbojas noteikumi par savstarpējo palīdzību.

29. pants

Savstarpēja palīdzība – vispārīgi uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts pienākumi

1. Attiecībā uz pakalpojumu sniedzējiem, kas sniedz pakalpojumus citā dalībvalstī, uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts sniedz informāciju par pakalpojumu sniedzējiem, kas tajā veic uzņēmējdarbību, ja to lūdz cita dalībvalsts, un jo īpaši dod apstiprinājumu, ka pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību tās teritorijā un, cik tai zināms, neveic savas darbības, pārkāpjot likumu.

2. Uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts veic pārbaudes, apskates un izmeklēšanas, ko lūdz cita dalībvalsts, un informē to par rezultātiem un attiecīgā gadījumā – par veiktajiem pasākumiem. To darot, kompetentās iestādes rīkojas, nepārkāpjot pilnvaras, ko tām piešķirusi to dalībvalsts. Kompetentās iestādes var

nolemt par piemērotākajiem pasākumiem, kas veicami katrā konkrētā gadījumā, lai izpildītu citas dalībvalsts lūgumu.

3. Uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts, ieguvusi faktisku informāciju par tāda pakalpojumu sniedzēja, kas veic uzņēmējdarbību tās teritorijā un sniedz pakalpojumus citās dalībvalstīs, jebkādu rīcību vai konkrētām darbībām, kuras, cik tai zināms, varētu radīt nopietnu kaitējumu cilvēku veselībai vai drošumam vai videi, pēc iespējas īsākā laikposmā informē visas citas dalībvalstis un Komisiju.

30. pants

Uzraudzība, ko veic uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts, ja pakalpojumu sniedzējs uz laiku pārceļas uz citu dalībvalsti

1. Attiecībā uz gadījumiem, kas nav ietverti 31. panta 1. punktā, uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts nodrošina, ka tās prasību izpildi uzrauga atbilstīgi uzraudzības pilnvarām, kas paredzētas valsts tiesību aktos, īpaši ar uzraudzības pasākumu palīdzību pakalpojumu sniedzēja uzņēmējdarbības veikšanas vietā.

2. Uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts nevar atturēties no uzraudzības vai īstenošanas pasākumu veikšanas savā teritorijā, pamatojoties uz to, ka pakalpojumi ir sniegti vai kaitējums radīts citā dalībvalstī.

3. Šā panta 1. punktā paredzētais pienākums nenozīmē, ka uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalstij ir jāveic faktiskas pārbaudes un kontroles tās dalībvalsts teritorijā, kurā pakalpojums tiek sniegts. Pēc uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts iestāžu lūguma šādas pārbaudes un kontroles saskaņā ar 31. pantu veic tās dalībvalsts iestādes, kurā pakalpojumu sniedzējs uz laiku veic darbību.

31. pants

Tās dalībvalsts veikta uzraudzība, kurā sniedz pakalpojumu, ja pakalpojumu sniedzējs uz laiku pārceļas

1. Attiecībā uz valsts prasībām, kuras var noteikt saskaņā ar 16. vai 17. pantu, dalībvalsts, kurā sniedz pakalpojumu, ir atbildīga par pakalpojumu sniedzēja darbības uzraudzību savā teritorijā. Atbilstoši Kopienas tiesību aktiem dalībvalsts, kurā sniedz pakalpojumu:

a) veic visus nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu, ka pakalpojumu sniedzējs ievēro prasības attiecībā uz piekļuvi pakalpojumu darbībai un tās veikšanu;

b) veic pārbaudes, apskates un izmeklēšanas, kas vajadzīgs, lai uzraudzītu sniegto pakalpojumu.

2. Attiecībā uz prasībām, kas nav 1. punktā minētās prasības, ja pakalpojumu sniedzējs uz laiku pārceļas uz citu dalībvalsti, lai, neveicot tajā uzņēmējdarbību, tur sniegtu pakalpojumu, šīs dalībvalsts kompetentās iestādes piedalās pakalpojumu sniedzēja uzraudzīšanā saskaņā ar 3. un 4. punktu.

3. Pēc uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts lūguma tās dalībvalsts kompetentās iestādes, kurā sniedz pakalpojumu, veic visas pārbaudes, apskates un izmeklēšanas, kas vajadzīgas, lai nodrošinātu efektīvu uzraudzību, ko veic uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts. To darot, kompetentās iestādes rīkojas, nepārkāpjot pilnvaras, ko tām piešķirusi to dalībvalsts. Kompetentās iestādes var lemt par piemērotākajiem pasākumiem, kas veicami katrā konkrētā gadījumā, lai izpildītu uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts lūgumu.

4. Tās dalībvalsts kompetentās iestādes, kurā sniedz pakalpojumu, pēc savas iniciatīvas var veikt pārbaudes, apskates un izmeklēšanas uz vietas, ja šīs pārbaudes, apskates un izmeklēšanas nav diskriminējošas, nav pamatotas ar to, ka pakalpojumu sniedzējs veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī, un ir samērīgas.

32. pants

Brīdinājuma mehānisms

1. Ja dalībvalstij ir kļuvis zināms par nopietnām īpašām darbībām vai apstākļiem, kas attiecas uz pakalpojumu darbību un kas varētu radīt nopietnu kaitējumu cilvēku veselībai vai drošumam vai videi tās teritorijā vai citas dalībvalsts teritorijā, pirmā minētā dalībvalsts iespējami īsākā laikā informē uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsti, citas attiecīgās dalībvalstis un Komisiju.

2. Komisija veicina Eiropas dalībvalstu iestāžu tīkla darbību un piedalās tajā, lai īstenotu 1. punktu.

3. Komisija saskaņā ar 40. panta 2. punktā minēto procedūru pieņem un regulāri atjaunina sīki izstrādātus noteikumus attiecībā uz šā panta 2. punktā minētā tīkla pārvaldību.

33. pants

Informācija par pakalpojumu sniedzēju labo reputāciju

1. Dalībvalstis pēc citas dalībvalsts kompetentās iestādes lūguma saskaņā ar šo valstu tiesību aktiem sniedz informāciju par tādiem disciplināriem vai administratīviem pasākumiem vai kriminālām sankcijām un lēmumiem attiecībā uz maksātnespēju vai bankrotu, kas saistīts ar krāpšanu, kurus pieņēmušas šīs dalībvalsts kompetentās iestādes attiecībā uz pakalpojumu sniedzēju

un kuri tieši attiecas uz pakalpojuma sniedzēja lietpratību vai profesionālo uzticamību. Dalībvalsts, kura sniedz informāciju, informē par to pakalpojumu sniedzēju.

Prasībai, kas izteikta saskaņā ar pirmo daļu, jābūt atbilstīgi pamatotai, īpaši attiecībā uz informācijas pieprasījuma iemesliem.

2. Šā panta 1. punktā minētās sankcijas un pasākumus var paziņot vienīgi tad, ja ir pieņemts galīgais lēmums. Attiecībā uz citiem 1. punktā minētiem izpildāmiem lēmumiem, dalībvalsts, kas sniedz informāciju, norāda, vai konkrētais lēmums ir galīgs un vai attiecībā uz to ir iesniegta apelācija, un ja ir, attiecīgajai dalībvalstij jānorāda datums, kad gaidāms apelācijas lēmums.

Šī dalībvalsts arī izklāsta valsts tiesību aktu noteikumus, saskaņā ar kuriem pakalpojumu sniedzējs ticis atzīts par vainīgu vai sodīts.

3. Šā panta 1. un 2. punkta īstenošanai jāatbilst noteikumiem par personas datu aizsardzību un to personu tiesībām, kas atzītas par vainīgām vai sodītas attiecīgajās dalībvalstīs, tostarp, ja to veikušas profesionālas organizācijas. Visa attiecīgā informācija, kas ir publiska, ir brīvi pieejama patērētājiem.

34. pants

Papildu pasākumi

1. Komisija, sadarbojoties ar dalībvalstīm, izveido elektronisku sistēmu informācijas apmaiņai starp dalībvalstīm, ņemot vērā pašreizējās informācijas sistēmas.

2. Dalībvalstis ar Komisijas palīdzību veic papildu pasākumus, lai atvieglotu to ierēdņu apmaiņu, kas atbild par savstarpējās palīdzības īstenošanu, un šo ierēdņu apmācību, tostarp valodu un datorapmācību.

3. Komisija izvērtē nepieciešamību izveidot daudzgadīgu programmu, lai organizētu atbilstošu ierēdņu apmaiņu un apmācību.

35. pants

Savstarpēja palīdzība atsevišķu atkāpju gadījumos

1. Ja dalībvalsts vēlas veikt pasākumus saskaņā ar 18. pantu, piemēro šā panta 2. līdz 6. punktā noteikto procedūru, neskarot tiesvedību, tostarp pirmstiesas procesus un darbības, ko veic saistībā ar kriminālizmeklēšanu.

2. Šā panta 1. punktā minētā dalībvalsts lūdz uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsti veikt pasākumus attiecībā uz pakalpojumu sniedzēju, nodrošinot visu attiecīgo informāciju par pakalpojumu un lietas apstākļiem.

Uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts iespējami īsā laikposmā noskaidro, vai pakalpojumu sniedzējs darbojas saskaņā ar likumu, un pārbauda faktus, kas ir lūguma pamatā. Tā iespējami īsā laikposmā informē lūguma iesniedzēju dalībvalsti par veiktajiem vai paredzētajiem pasākumiem vai attiecīgā gadījumā – par iemesliem, kāpēc tā nav veikusi nekādus pasākumus.

3. Pēc uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts paziņojuma, kā noteikts 2. punkta otrajā daļā, lūguma iesniedzēja dalībvalsts paziņo Komisijai un uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalstij par iecerēti veikt pasākumus, norādot šādu informāciju:

- a) iemeslus, kas tai ļauj uzskatīt, ka uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalsts veiktie vai iecerētie pasākumi ir nepiemēroti;
- b) iemeslus, kas tai ļauj uzskatīt, ka tās iecerētie pasākumi atbilst 18. pantā paredzētajiem nosacījumiem.

4. Pasākumus nedrīkst veikt ātrāk kā piecpadsmit darba dienas pēc 3. punktā noteiktās paziņošanas datuma.

5. Neskarot iespēju, ka lūguma iesniedzēja valsts var veikt attiecīgos pasākumus pēc 4. punktā noteiktā termiņa beigām, Komisija iespējami īsā laikposmā pārbauda paziņoto pasākumu atbilstību Kopienas tiesību aktiem.

Ja Komisija konstatē, ka pasākums neatbilst Kopienas tiesību aktiem, tā steidzami pieņem lēmumu, kurā tā pieprasa, lai attiecīgā dalībvalsts atturas no ierosināto pasākumu veikšanas vai steigšus izbeidz attiecīgos pasākumus.

6. Steidzamā gadījumā dalībvalsts, kas plāno veikt pasākumu, var atkāpties no 2., 3. un 4. punkta. Šādos gadījumos par pasākumiem iespējami īsā laikposmā paziņo Komisijai un uzņēmējdarbības veikšanas dalībvalstij, norādot iemeslus, kas ļauj dalībvalstij uzskatīt, ka jārikojas steidzami.

36. pants

Īstenošanas pasākumi

Saskaņā ar 40. panta 3. punktā minēto procedūru Komisija pieņem īstenošanas pasākumus, kuru mērķis ir grozīt nebūtiskus šīs nodaļas elementus, papildinot to, nosakot 28. un 35. pantā paredzētos termiņus. Saskaņā ar 40. panta 2. punktā minēto

procedūru Komisija arī pieņem praktisko kārtību informācijas elektroniskai apmaiņai starp dalībvalstīm un jo īpaši savstarpējas izmantojamības noteikumus attiecībā uz informācijas sistēmām.

VII NODAĻA

KONVERĢENCES PROGRAMMA

37. pants

Rīcības kodeksi Kopienas līmenī

1. Dalībvalstis sadarbībā ar Komisiju veic papildu pasākumus, lai mudinātu jo īpaši profesionālās struktūras, organizācijas un apvienības izstrādāt tādus rīcības kodeksus Kopienas līmenī, kuru mērķis ir veicināt pakalpojumu sniegšanu vai to, ka pakalpojumu sniedzēji veic uzņēmējdarbību citā dalībvalstī atbilstīgi Kopienas tiesību aktiem.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka 1. punktā minētie rīcības kodeksi ir pieejami no attāluma elektroniskā veidā.

38. pants

Papildu saskaņošana

Komisija līdz 2010. gada 28. decembrim izvērtē iespēju iesniegt priekšlikumus tiesību aktu saskaņošanai šādos jautājumos:

- a) piekļuve parādu piedziņas darbībām tiesas ceļā;
- b) privātie drošības pakalpojumi un skaidras naudas un dārglietu transportēšana.

39. pants

Savstarpēja novērtēšana

1. Vēlākais līdz 2009. gada 28. decembrim dalībvalstis iesniedz Komisijai ziņojumu, kurā ietverta informācija, kas paredzēta šādos noteikumos:

- a) 9. panta 2. punktā par atļauju piešķiršanas sistēmām;
- b) 15. panta 5. punktā par prasībām, kas jāizvērtē;
- c) 25. panta 3. punktā par daudznozaru darbībām.

2. Komisija pārsūta 1. punktā paredzētos ziņojumus dalībvalstīm, kuras sešos mēnešos pēc saņemšanas iesniedz savus apsvērumus par katru ziņojumu. Tajā pašā termiņā Komisija apspriežas ar ieinteresētajām personām par šiem ziņojumiem.

3. Komisija iesniedz ziņojumus un dalībvalstu piezīmes 40. panta 1. punktā minētajai komitejai, un tā var izteikt apsvērumus.

4. Ņemot vērā 2. un 3. punktā minētos apsvērumus, Komisija, vēlākais, līdz 2010. gada 28. decembrim iesniedz kopsavilkuma ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei, vajadzības gadījumā pievienojot priekšlikumus papildu ierosmēm.

5. Vēlākais, līdz 2009. gada 28. decembrim dalībvalstis iesniedz Komisijai ziņojumu par valsts prasībām, uz kuru piemērošanu varētu attiecināt 16. panta 1. punkta trešo daļu un 16. panta 3. punkta pirmo teikumu, norādot iemeslus, kāpēc tās uzskata, ka šo prasību piemērošana atbilst kritērijiem, kas minēti 16. panta 1. punkta trešajā daļā un 16. panta 3. punkta pirmajā teikumā.

Pēc tam dalībvalstis pārsūta Komisijai jebkādas izmaiņas to prasībās, tostarp minētās jaunās prasības, kā arī to iemeslu.

Komisija nosūtītos noteikumus dara zināmus pārējām dalībvalstīm. Šāda nosūtīšana neattiecināma dalībvalstis no attiecīgo noteikumu pieņemšanas. Komisija reizi gadā sniedz analīzi un orientējošus norādījumus par minēto prasību piemērošanu saistībā ar šo direktīvu.

40. pants

Komitejas procedūra

1. Komisijai palīdz komiteja.

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5. un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu. Lēmuma 1999/468/EK 5. panta 6. punktā paredzētais termiņš ir trīs mēneši.

3. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Lēmuma 1999/468/EK 5.a panta 1. līdz 4. punktu un 7. pantu, ņemot vērā tā 8. pantu.

41. pants

Pārskatīšanas klauzula

Komisija līdz 2011. gada 28. decembrim un pēc tam reizi trīs gados iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei visaptverošu ziņojumu par šīs direktīvas piemērošanu. Ziņojumā saskaņā ar 16. panta 4. punktu aplūko jo īpaši 16. panta piemērošanu. Tajā

izskata ar vajadzību veikt papildu pasākumus saistībā ar jautājumiem, kas nav ietverti šīs direktīvas piemērošanas jomā. Ziņojumam vajadzības gadījumā pievieno priekšlikumus par šīs direktīvas grozījumiem, lai pabeigtu iekšējā pakalpojumu tirgus izveidi.

42. pants

Direktīvas 98/27/EK grozījumi

Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 98/27/EK (1998. gada 19. maijs) par aizliegumiem saistībā ar patērētāju interešu aizsardzību⁽¹⁾ pielikumam pievieno šādu punktu:

“13. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/123/EK (2006. gada 12. decembris) par pakalpojumiem iekšējā tirgū (OV L 376, 27.12.2006., 36. lpp).”

43. pants

Personas datu aizsardzība

Šīs direktīvas īstenošanā un piemērošanā, jo īpaši uzraudzības noteikumos, ievēro noteikumus par personas datu aizsardzību, kas paredzēti Direktīvās 95/46/EK un 2002/58/EK.

VIII NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

44. pants

Transponēšana

1. Dalībvalstīs stājas spēkā normatīvie un administratīvie akti, kas vajadzīgi, lai līdz 2009. gada 28. decembrim izpildītu šīs direktīvas prasības.

Dalībvalstis tūlīt Komisijai dara zināmu šo noteikumu tekstu.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu, vai arī šādu atsauci pievieno to oficiālajai publikācijai. Dalībvalstis nosaka paņēmienus, kā izdarīt šādas atsauces.

⁽¹⁾ OV L 166, 11.6.1998., 51. lpp. Direktīvā jaunākie grozījumi izdarīti ar Direktīvu 2005/29/EK.

2. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņēmušas jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

46. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

45. pants

Stāšanās spēkā

Strasbūrā, 2006. gada 12. decembrī.

Šī direktīva stājas spēkā nākamajā dienā pēc tās publicēšanas Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī.

*Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs*
J. BORRELL FONTELLES

*Padomes vārdā –
priekšsēdētājs*
M. PEKKARINEN